A. E. VAN VOGT

CARTEA LUI PTATH

The Book of Ptath, 1947

Traducere de LIGIA CARANFIL

eBook v2.0

A.E. van Vogt
THE BOOK OF PTATH
© LEDA 2009
Copyright © 1947 by A.E. van Vogt
Illustrations © by A.J. Donnell
Editura LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

I

ÎNTOARCEREA LUI PTATH

EL ERA PTATH, NU CĂ S-AR FI GÂNDIT LA NUMELE LUI. FĂCEA, PUR şi simplu, parte din fiinţa lui, la fel ca trupul, ca braţele şi picioarele lui, la fel ca solul pe care călca. Ba nu, asta nu era adevărat. Pământul nu-i aparţinea. Exista o legătură, desigur, între sol şi el, dar era de o natură ceva mai surprinzătoare. El era Ptath şi păşea pe pământ, păşea pe Ptath. Se întorcea în cetatea lui Ptath, capitala imperiului său din Gonwonlane, după o lungă absenţă.

Măcar atât îi era clar, atât putea accepta pe negândite, şi asta era important. Simţi presiunea sub care se afla şi continuă să-şi iuţească paşii, ca să vadă dacă nu cumva următoarea şerpuire a râului nu i-ar da posibilitatea să se îndrepte spre vest.

Spre vest se afla o vastă întindere de iarbă, copaci şi dealuri pierdute în ceaţa zărilor albastre, iar undeva, dincolo de ele, era destinaţia lui. Iritat, îşi coborî privirile spre râul care-i bara calea. Acesta tot şerpuia, răsucindu-se fără oprire, obligându-l din când în când să se întoarcă pe propriile-i urme. La început, asta nu părea să conteze. Acum însă, da. Din toată inima şi adâncurile conştiinţei sale confuze, îşi dori să ajungă cât mai repede spre dealurile dinspre vest, râzând, strigându-şi bucuria la gândul lucrurilor pe care avea să le găsească acolo.

Dar nu era chiar sigur ce anume avea să găsească. El era Ptath şi se întorcea în mijlocul poporului său. Cum mai

arătau oamenii aceia? Cum era Gonwonlane? Nu-şi putea aminti. Se încordă ca un arc să afle răspunsul care vibra dincolo de puterea gândului lui.

Trebuia să traverseze râul, măcar atât ştia şi el. De două ori coborî în apele puţin adânci din dreptul celui mai apropiat mal; şi de fiecare dată se trase înapoi, dezgustat, sa simtă ceva străin. Simţi prima durere a gândului deliberat, pe care îl avea în minte de când se întrupase din întuneric. Minunându-se, îşi aruncă ochii spre dealurile care se aşterneau la orizont înspre sud, est şi nord. Asemeni celor din vest, cu o singură diferenţă majoră: pe el nu-l interesau.

Îşi întoarse iar privirile spre dealurile vestice. Râu-nerâu, trebuia să ajungă la ele! Nimic nu-l putea opri. Ţelul acesta vuia în el ca un vânt, clocotea ca o furtună. Pe celălalt mal, îl îmbia o lume a gloriei. Păşi în apă, se trase înapoi pentru o clipă, apoi înainta prin curentul învolburatelor unde întunecate. Râul îl trăgea în bulboacă şi părea să fie la fel de viu ca el însuşi. Şi el înainta, prin acel tărâm, nefăcând parte din el.

Gândul i se curmă când păşi într-o groapă. Apele se adunau hămesite acoperindu-i bărbia, pătrunzându-i în gură. Călâi, cu gust sălciu. Agonia îi înjunghie pieptul. Se luptă, lovind cu mâinile valurile, străduindu-se să ajungă la vadul mai întâi. Rămăsese în picioare, încruntându-se la apa care-i ajunge până la piept. Nu-i era teamă, pur şi simplu îi repugna, convins că nu era tratat cum se cuvine. Dorea să ajungă la dealuri, iar râul încerca să-l oprească. Dar el nu se lăsă. Dacă trebuia să-l doară, foarte bine, atunci aşa să fie! Păşi înainte.

De data aceasta ignoră suferinţa din pieptul lui şi merse drept înainte, prin chiar întunecimea apelor care-l înconjurau. Si într-un târziu, ca şi cum şi-ar fi dat seama de înfrângere, durerea dispăru. Undele îl tot trăgeau, vrând să-i smulgă picioarele din mâlul moale de la fund, dar de

fiecare dată când capul îi ieşea la suprafaţă, vedea că înainta.

Junghiul sfredelitor din piept reveni, când ajunse într-un târziu la o adâncime mai mică. Apa îi şiroia de pe buze. Tuşi şi vărsă, până când lacrimile îi înceţoşară vederea şi, pentru o vreme, zăcu pe malul acoperit de iarbă, cu trupul contorsionat. Chinurile luară sfârşit. Se ridică în picioare şi, preţ de un minut ce părea că nu se mai termină, rămase drept, cu privirile aţintite asupra cursului întunecat şi repede. Când se întoarse cu spatele la râu, era conştient de un lucru: nu-i plăcea apa.

Când ajunse în faţa drumului, acesta îl buimăci. Se întindea pe o linie aproape dreaptă spre orizontul vestic şi tocmai această uniformitate a lui îl făcea deosebit. Era evident că drumul, ca şi el, avea un ţel, dar nu se îndrepta de fapt nicăieri. Încercă să se gândească la el ca la un râu în nemişcare, dar nu simţi nici o repulsie, nici o neplăcere. Iar când făcu primul pas, nu se scufundă.

Un zgomot îi întrerupse efortul gândirii. Venea dinspre nord, unde drumul dispărea din vedere, şerpuind în spatele unui deal împădurit. La început nu văzu nimic, după care acel ceva îi apăru în faţa ochilor. O parte din trupul creaturii era la fel ca al lui. Acea parte avea braţe, picioare, trunchi şi cap, aproape ca şi el. Faţa îi era albă, dar restul era în cea mai mare parte închis la culoare. Şi toată asemănarea se oprea acolo. Dincolo de curioasa imagine a lui însuşi se afla o chestie din lemn cu roţi, iar în faţa aceleia, o fiinţă cu părul lins, stacojie, pe patru picioare, cu un corn iţindu-i-se din frunte.

Ptath se îndreptă direct spre jivină, cu ochii larg deschişi şi mintea atentă la detalii Auzi partea de sus a acelui ceva strigând la el, apoi cornul animalului îl împunse în piept. Se opriră.

Se ridică indignat de pe pietriş. Partea umană a creaturii încă mai urla la el; şi nu se poate spune că n-ar fi înţeles ce-

i spunea. Observă doar că făptura se afla în picioare, scuturând braţele spre el. *Nu era ataşat.* Ca şi el, era separat, diferit. Îl auzi răstindu-se:

– Ce te-a apucat, să-mi sări aşa în faţa unicornului? Eşti bolnav? Şi care-i ideea să te plimbi pe aici gol-puşcă? Vrei să te vadă aşa soldaţii zeiţei?

Erau prea multe de înţeles, prea multe cuvinte se îngrămădeau unele peste altele. Furia i se risipi, străduindu-se să adune toate vorbele într-un ansamblu coerent.

– Apucat? repetă el într-un târziu. Bolnav?

Bărbatul se holbă la el curios.

– Ia zi, îl luă celălalt uşurel, eşti bolnav. Ai face mai bine să te urci aicea, lângă mine, iar eu am să te duc la templu, la Linn. Este la numai cinci kanbi distanţă. Ai să fii hrănit acolo, ţi se va da şi ajutor medical. Hai, am să cobor şi o să t e ajut să urci.

În timp ce unicornul se punea în mişcare, omul îl iscodi:

– Ce s-a întâmplat cu hainele tale?

– Haine? îi întoarse Ptath întrebarea, plin de curiozitate.

– Sigur.

Bărbatul se holbă la el.

– Pe *zardul* din Accadistran, vrei să zici că nici nu ştii că eşti despuiat? După mine asta-i amnezie.

Ptath se foi stingherit. Exista o nuanţă în tonul bărbatului care nu-i plăcea, sugerându-i că ceva nu era în regulă cu el. Indignarea făcu să-i scânteieze ochii şi rosti cu glas tare:

– Despuiat! Haine!

– Nu te enerva!

Omul părea uimit. Se grăbi să-l lămurească:

– Uite - haine, ca asta!

Trase de haina lui aspră, ridică un colţ al acesteia. Mânia lui Ptath dispăru fără urmă. Îl scruta pe celălalt, încercând să înţeleagă că tipul nu era de felul lui închis la culoare, ci

că ceva întunecat îl *acoperea.* Trase mai tare de haină şi şi-o aduse mai aproape de ochi, ca s-o examineze mai bine. Se auzi un pârâit, şi rămase cu o bucată de stofă între degete. Omul începu să urle:

– Hei, ce…?

Ptath îşi întoarse privirea buimacă la individ. În sinea lui îşi spuse că fiinţa care făcea atâta gălăgie dorea ca el să nu se mai uite la haină. Pierzându-şi dintr-odată răbdarea, îi zvârli înapoi peticul smuls. Dar asta păru să nu fie îndeajuns. Ochii celuilalt se micşorară, buzele se strânseră, în vreme ce delibera cu voce tare:

– Ai sfâşiat stofa asta de parcă ar fi fost hârtie. Nu eşti bolnav. Eşti…

Hotărârea îi înăspri trăsăturile feţei. Mâinile îi zvâcniră, mişcându-se nervoase. Nu se putea opune rezistenţă unei acţiuni fără sens, până când nu se termina. Ptath lovi pământul cu o bufnitură. Era prea nervos ca să dea atenţie durerii. Mormăind, sări în picioare şi văzu cum căruţa gonea de-a lungul drumului spre vest. Jivina cu un singur corn în frunte galopa în salturi mari. Iar omul stătea drept în trăsura lui, mânându-şi animalul cu hăţurile.

Ptath se târî de-a lungul drumului, gândindu-se la fiară şi la acel vehicul. Ar fi fost plăcut să străbată în acea căruţă tot drumul până la Ptath.

Trecu multă vreme până când în faţa lui apărură de departe fiarele uriaşe. Le urmări şi simţi pentru prima oară un interes intens faţă de bărbaţii de pe spinările lor. Trucul, desigur, consta în a te apropia de călăreţ şi a-l arunca repede la pământ, după care să dispari cu iuţeala vântului. Aşteptă, tremurând de nerăbdare. Nedumerirea îl cuprinse numai după ce se apropiară cele patru animale.

Erau mai mari decât crezuse. Se înălţau ca nişte turnuri. Erau de două ori mai înalte decât el şi cu o constituţie robustă. Aveau gâturi lungi ce susţineau capete mici cu trei coarne şi cu ochi ageri. Galbenul-deschis de pe grumajii lor

făcea un contrast viu cu trunchiurile verzi şi cu violetul albăstrui al cozilor lungi, cu vârfuri ascuţite. Galopau cu iuţeala vântului şi săriră înapoi, oprindu-se în loc, într-un nor de praf.

– El este, sigur că da, zise unul dintre bărbaţi. Ţăranul l-a descris întocmai.

– Chipeş individ! constată al doilea. Şi cum o să-l luăm?

Cel de-al treilea se încruntă:

– Parcă l-am mai văzut pe undeva! Sunt sigur de asta. Doar că nu mai ştiu unde.

Veniseră după el, pentru că cineva le povestise despre el. Omul cu căruţa, bineînţeles, duşmanul lui. Motivul celuilalt era mai presus de propria putere de înţelegere, dar asta nu făcu decât să-l întărească în hotărârea sa. Cozile lungi ce atârnau de-a lungul coapselor acelor animale îi ofereau cea mai bună metodă de a se căţăra, dar în felul acela călăreţul şi-ar fi dat seama de intenţia lui. De fapt, cea mai bună abordare era o variantă a ceea ce bărbatul acela îi făcuse lui.

Se rugă de ei:

– Aţi putea să mă ajutaţi? Mai sunt cinci kanbi până la Linn, unde voi fi hrănit şi mi se va da ajutor medical la templul de acolo. Să coboare careva şi să-mi dea o mână de ajutor. Sunt bolnav şi nu am haine.

Lui i se păru convingător micul discurs. Aşteptă, observându-le reacţiile, atent la cel mai mic cuvânt sau gest, întipărindu-şi în minte sintagmele pentru a le studia pe viitor, urmărindu-şi ţelul neabătut. Bărbaţii se uitară unul la altul, apoi izbucniră în râs. Într-un târziu, unul îi răspunse cu îngăduinţă:

– Sigur, omule, o să te luăm cu noi. De-asta am şi venit.

Un altul îl corectă, râzând:

– Cred că ai încurcat puţin distanţele, străine. Linn este doar la trei kanbi depărtare, nu la cinci.

– Ai noroc că te-ai dovedit a fi inofensiv. Am crezut că-i

vorba de vreun rebel. Aruncă-i hainele pe care le-am luat cu noi, Dallird.

Un maldăr căzu în iarba de la marginea drumului. Ptath îl scotoci curios, întinse fiecare piesă pe iarbă, examinând cu colţul ochiului felul în care ceilalţi erau îmbrăcaţi. Mai văzu câteva obiecte, le examină şi, într-un târziu, le aruncă deoparte, nefiindu-i necesare. Văzu că oamenii îl urmăreau, hlizindu-se cu gura până la urechi.

– Tolomacule, începu unul deodată, habar n-ai de îmbrăcăminte! Uite, asta e lenjerie de corp. Se pune pe dedesubt. Pe asta o îmbraci mai întâi.

Lui Ptath îi mergea mintea mai iute acum. Existau mai multe fapte pe care se putea clădi un ansamblu. Înţelese cuvintele într-o zecime de secundă şi se îmbrăcă în două minute. Se apropie de unul dintre animale. Se prinse cu o mână de cel care se numea Dallird şi care-i aruncase hainele.

– Hai, îl îndemnă, ajută-mă să mă urc!

Planul care îi trecu deodată prin minte era pe cât de simplu, pe atât de eficace. Bărbatul se aplecă şi îi zise:

– Ia-mă de mână şi ţine-te bine de şa.

Asta era uşor. Totul era uşor. Ptath se trase în şa fără efort, cu un singur braţ. Dallird scoase un strigăt ascuţit, ca un schelălăit de câine, în timp ce fu aruncat la pământ. Căzu în genunchi şi se ghemui acolo, gemând şi înjurând, iar Ptath se aşeză mai bine în şa, prinse hăţurile şi îşi mână animalul în direcţia vestului, aşa cum văzuse la omul din căruţă.

Goana călare îl fascină. Fără trepidaţii, fără mişcări în sus şi în jos, fără legănări. Căruţa cu unicorn îl mai zgâlţâise, galopul creaturii ăsteia avea un ritm de vis, parcă plutea. Fără îndoială că numai în şa avea să facă tot restul călătoriei.

Urmărea cum se mişcau în galop copitele din spate ale jivinei şi felul în care coada, aparent grea, i se învolbura în

aer, când în faţa ochilor i se dezvălui o porţiune din drumul lăsat în urmă. Acolo, la câţiva paşi, goneau celelalte trei animale, dintre care unul era călărit de doi oameni.

Alcătuiau un grup interesant, plin de culoare, înşirându-se în vâltoarea cursei. Rămase absorbit, urmărindu-i cum se apropiau tot mai mult de el. Nu simţi nici un fel de teamă şi nu avu nici un sentiment de implicare personală. Într-un târziu, faţa lui se întunecă din cauza felului în care gurile acelor oameni se deschideau şi se închideau. Sunetul ţipetelor lor ajunse până la el în tropotul copitelor jivinei sale. Strigătele lor îl buimăciră. Se ţineau după el şi nu era drept. El nu-l urmărise pe omul din căruţă. Începu să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală.

Cu o repulsie tot mai mare urmări cum jivinele îl ajunseră din urmă şi goneau în linie dreaptă cu el. Să dea bice fiarei nu mai avea nici un rost. Nu era la fel de iute precum celelalte sau oamenii aceia cunoşteau vreo modalitate misterioasă de a face creaturile să-şi mărească viteza. Două dintre acele jivine mari, cu gâturile lor lungi, trecuseră de capul animalului său, care încetini, mai făcu câţiva paşi înapoi, după care se opri.

Ptath rămase în şa enervat şi năuc. Situaţia era cu totul nouă, diferită şi ciudată. Dacă nu-i venea imediat ideea vreunei acţiuni drastice, acei oameni l-ar fi putut forţa să se dea jos de pe animal. Unul dintre ei spuse:

– Ei bine, l-am încolţit. Şi acum?

– Lăsaţi-mă să-l pocnesc, mârâi Dallird. O să-i umplu de sânge mutra aia a lui arătoasă.

Ptath îl fulgeră cu privirea pe bărbat. Nu era sigur ce voia să spună, dar ideea unei noi lovituri se subînţelegea, iar muşchii gâtului i se încordară de indignare. Un plan care i se înfiripa vag în minte căpătă dintr-odată contur. Părea o soluţie simplă şi satisfăcătoare.

Avea de gând să-i trântească pe toţi acei bărbaţi la pământ, iar el să mâne celelalte jivine în faţa lui, la o

oarecare distanţă, în aşa fel încât să nu le mai permită celorlalţi să se ţină după el, ba să mai trimită şi pe alţii să-l agaseze.

Văzu că unul dintre ei scotea la iveală o armă lungă, cu vârf ascuţit, dintr-o teacă ţinută la spatele creaturii pe care o călărea. Obiectul acela scapără, biciuind aerul.

– Dă-te jos! urlă omul. Coboară imediat, că altfel îţi trag una-n cap cu suliţa mea.

– De ce n-o bagi în el? îl îndemnă Dallird. Învaţă-l minte să se mai lege de soldaţii templului.

În sinea lui, Ptath ardea de mânie, ceea ce-i înteţea îndrăzneala şi hotărârea nestrămutată de a-şi atinge scopul. Exista o cale, cugetă el, de a-i trânti la pământ pe Dallird şi pe omul aflat cu el în şa. Fiara pe care o călăreau se afla la o aruncătură de băţ. Agăţându-se de şa cu degetele, trecându-şi piciorul stâng peste ea şi cu o mişcare rapidă…

Asta l-ar expune atacului din partea omului cu suliţa şi a celuilalt de pe cea de-a treia jivină. Dar era deja evident că trebuia să-şi ducă pas cu pas planul la îndeplinire. Cu o mişcare de alunecare, îi înşfăcă pe cei doi. Un pumn îl izbi în faţă. Simţi un junghi, dar tocmai surpriza gestului fu ceea ce-l făcu să riposteze, nu durerea. Falangele lui zdrobiră faţa bărbatului de lângă Dallird. Oasele trosniră, sângele ţâşni. Omul se dădu pe spate cu un singur strigăt şi căzu moale, atârnând de şa. Era o metodă atât de eficientă, încât Ptath o aplică şi pe Dallird. Omul se trase înapoi şi se prăbuşi, alunecând din şa. Rămase acolo, ţipând cât îl ţinea gura:

– Altoieşte-l, Bir, nu-l ierta! L-a ucis pe San.

Ptath se smuci înapoi în şa. În timp ce-l lovea pe-al treilea dintre ei, se aşteptă să simtă o durere în spate, dar nu se întâmplă nimic. Omul cu suliţa se depărta deja pe drum, dispărând după creasta unui deal. Ptath se încruntă şi îşi mână animalul înainte. Intenţia lui era să-l prindă din

urmă pe individ. Dar, când ajunse la marginea unei văi largi prin care drumul şerpuia la vale, văzu crescând distanţa dintre el şi cel pe care-l urmărea. Acela se făcu nevăzut într-o dumbravă din depărtare.

Drumul continua să şerpuiască uşor spre dreapta pe când Ptath începu să coboare la vale. Trecu pe lângă nişte bărbaţi care lucrau câmpul întunecat, fără nici un fir de iarbă, pe lângă ridicături din lemn şi piatră ce arătau bizar, înălţându-se printre copaci. Ajunse într-un târziu la pâlcul de arbori printre care se pierduse Bir şi de unde drumul se bifurca.

Uluit, Ptath trase de dârlogi, oprindu-se. Priveliştea a ceea ce el ajunse să accepte ca fiind o răscruce perfect obişnuită a drumului care se despărţea luând-o pe două căi de dimensiuni egale constituia un pas înainte important, şi îi luă câteva secunde până reuşi să înţeleagă asta. Tensiunea lui cedă locul monotoniei. Cele două drumuri i se întindeau în faţă. O porţiune continua în direcţie dreaptă, cealaltă se îndrepta spre vest, înspre o câmpie imensă, ce se

întindea în depărtare, în stânga lui Ptath. Era de multă vreme pe drumul vestului, când un foşnet se auzi din cer.

Jivina înaripată trecu pe deasupra creştetului său, fluturându-şi zgomotos aripile imense, de un albastru cenuşiu, lăsându-şi capul triunghiular în jos şi privindu-l cu ochii ei vii, de culoarea focului. Abia când se întoarse din nou spre el, observă că unul dintre cei doi bărbaţi ce călăreau pe spinarea animalului era Bir. Ptath se îndreptă în şa. Omul dispăruse ca să revină cu această enormă creatură zburătoare şi să continue să-l hărţuiască. Această urmărire perseverentă devenise de nesuportat. Ptath ridică pumnul spre pasăre şi urlă, la fel cum călăreţii de pe fiarele cu gât lung făcuseră în direcţia lui. Jivina zburătoare mai pluti o dată în cerc, deasupra lui, apoi se aruncă înainte, cu o viteză ameţitoare. Deveni în curând o pată pe cer. Dispăru în ceţurile albăstrii dinspre vest.

Ptath îşi continuă drumul călare. Deodată, soarele, pe care abia dacă îl observare când se aflase sus, deasupra capului său, apăru coborând la orizontul vestic, strălucind peste un nor de praf ce creştea tot mai mult. Norul de praf se apropie şi în cele din urmă se dizolvă într-un şir lung de fiare la fel ca a lui, fiecare cu câte un călăreţ în spinare. Deasupra animalelor în goană, zburau o mulţime de creaturi albastre-cenuşii.

Marele alai năvăli în faţa lui. O mulţime de jivine îl împresurară. Ceva lung şi subţire, un fel de căpăstru alungit, îl pocni ca un bici. Instantaneu, braţele îi fură legate şi el fu aruncat la pământ. Ateriză în genunchi şi în mâini şi, preţ de o clipă, confuzia fii completă. Fiarele mişunau în jurul lui. Pretutindeni se auzeau strigăte, o întreagă babilonie ce îi biruia gândirea. În sfârşit, aproape indiferent, se ridică în picioare. Smuci de lasou şi dintr-o singură mişcare îl aruncă deoparte. Eliberat din strânsoare, deveni conştient că fusese din nou azvârlit din şa, că trebuia iarăşi reluat întregul proces de a-şi procura un alt

animal.

Îşi miji ochii, străfulgerând printre gene feţele călăreţilor care-l împresuraseră, căutându-l pe Bir. Nu se afla acolo şi asta era bine. Însemna că ei n-aveau de unde să ştie de versiunea aceluia asupra încurcăturii. Se gândi un moment, cântărind cu încordare fiecare cuvânt pe care trebuia să-l folosească, din tot ceea ce auzise şi văzuse. Apoi grăi:

– Cineva să coboare şi să mă ajute să mă ridic în şa. Mai sunt doar trei kanbi până la Linn, iar acolo îmi vor da de mâncare la templu şi ajutor medical. Eu…

Se opri în acea clipă, căci privirea îi căzu asupra unei fiinţe omeneşti… care nu era bărbat. Creatura semăna cu ceilalţi, dar, în loc de pantaloni, purta o lungă rochie închisă la culoare şi, în loc să şadă pe o şa prinsă de grumazul jivinei, ea călărea într-un fel de cutie sub un baldachin, ce era legată pe spatele lat al unui animal gigantic. Femeia rosti cu o voce guturală:

– Domnul meu, este cea mai ciudată cuvântare ce mi-a fost dat să aud vreodată. E nebun omul ăsta?

Un bărbat înalt cu părul de un cenuşiu ca fierul îi răspunse:

– Mă tem că da. Am uitat să-ţi spun, fata mea, că cel care zbura călare pe screer, ştiindu-ne în drum spre casă, a venit să ne avertizeze că ne-am putea întâlni cu acest individ. Se pare că deja a comis o crimă. Căpitane, s-o informezi pe prinţesa templului de toată situaţia.

Ptath ascultă explicaţia cu interes. Existau o groază de lucruri uimitoare în ea, cuvinte pe care nu le putea asocia cu imagini, dar îi fu destul de limpede pentru ca denaturarea faptelor să-i stârnească mânia. Insă nu-i trecu prin minte să corecteze relatarea, sau măcar să se gândească la eventualele consecinţe care ar mai putea decurge din întreaga întâmplare.

Pur şi simplu, începând cu omul din căruţă, întâmpinase o serie întreagă de obstacole în dorinţa lui de a călări. Era

foarte agasant, dar numărul celorlalţi era atât de mare încât, pentru moment cel puţin, ar fi făcut mai bine să accepte situaţia. Avea să-şi continue drumul pe jos. O dată hotărârea luată, se întoarse, se aplecă sub burta mare şi verde a fiarei şi o porni la drum.

O briză blândă şi răcoroasă sufla, mângâindu-i obrajii în timpul mersului. Aducea cu ea un miros puternic, dar nu neplăcut, de transpiraţie animalică, cu uşoare miresme de iarbă, de copaci şi de câmpuri arate, de grâne abia încolţite. Totul se îmbina într-un amestec bogat, îmbătător, ce îi uşura sufletul. Armonia fu spartă de un ţipăt care despică aerul. Animalele se învălmăşiră, în zgomotul copitelor, după care îl mai înconjurară o dată. Femeia murmură:

– Chiar şi pentru un nebun, psihologia lui este bizară. Ce ai de gând să faci cu el, domnul meu?

Bărbatul ridică din umeri.

– Îl executăm, bineînţeles. Crima este crimă. Pune şase oameni să descalece, se adresă el căpitanului, făcându-i semn din cap. Duceţi-l în câmpul acela arat şi înmormântaţi-l. O groapă de aproape un metru o să fie de-ajuns.

Ptath îi urmări curios pe bărbaţi. Cuvintele pe care cel numit "domnul meu" le spusese aveau un înţeles anume, dar aveau atâta noutate în ele, încât nu le putea asocia în mintea lui nici unei imagini. Iar seriozitatea foarte calmă a tonului făcea şi mai tulbure o situaţie tot mai năucitoare cu fiecare secundă ce trecea.

Se trezi brusc la realitate când doi bărbaţi pe care nu-i observase se apropiară de el pe la spate şi îl apucară de coate. Gestul era atât de intim încât se smuci cu violenţă din strânsoarea lor. Oamenii zburară aterizând în noroi. Ptath se întoarse iritat, în vreme ce al treilea se aplecă să-l apuce de genunchi. Se clătină, când bărbatul îl lovi cu umărul, şi îl izbi cu toată puterea în cap. Acela se prăbuşi la

pământ, de unde nu se mai ridică.

Ptath se îndepărtă de trupul căzut şi fu apucat de trunchi şi de braţe de doi dintre cei trei rămaşi întregi. Al treilea îl prinse de picioare. Toţi trei îl ridicară pe sus, ceea ce nu putea îndura. Dintr-o singură lovitură zdrobi faţa omului care-l ţinea de picioare. Instantaneu, din nou pe picioarele lui, Ptath se desprinse cu brutalitate din strânsoarea celorlalţi doi, îi apucă şi îi ridică preţ de o secundă, ţinând în fiecare mână câte un trup care se zvârcolea, după care îi zvârli cât colo cu mânie.

Îşi ridică apoi privirile spre omul numit "domnul meu", spre femeie şi iar spre bărbat. Pentru prima oară se gândi că acela era pricina asaltului inexplicabil. Ochii lui îl săgetară pe individ, calculând distanţa dintre ei. Dacă ar putea să-l reducă la tăcere ca şi pe ceilalţi, ar pune capăt acestei stupidităţi. Observă că femeia vorbea:

– Mi se pare că l-am mai văzut undeva. Străine, care-ţi este numele?

Întrebarea îl opri tocmai în momentul în care dădea să se-arunce spre ei. Numele lui? Cum? Ptath, bineînţeles. Ptath din Gonwonlane. De trei ori marele Ptath. Era uluit numai şi de faptul că cineva îi mai punea această întrebare. Îşi scutură capul, întărâtat de strigătele care împiedicau răspunsul lui să ajungă la urechile femeii. "Domnul meu" striga ceva în legătură cu nişte săgeţi şi, simultan, Ptath simţi o durere ascuţită în piept.

Îşi coborî privirea şi fu uimit să vadă un vârf subţire din lemn ieşindu-i prin partea stângă a pieptului. Se holbă la el pentru un moment, apoi îl trase afară şi-l aruncă în ţărână. Durerea îi dispăru fără urmă. O a doua săgeată îi fixă braţul de trup. Şi pe aceasta o smulse, apoi se mai întoarse o dată către omul care îi făcea atâtea necazuri. O auzi pe femeie strigând;

– Domnul meu, opreşte-i, opreşte-i! N-ai auzit ce-a zis? Nu vezi?

– Hm? se întoarse bărbatul spre ea.

Ptath, luptându-se cu o indignare crescândă să-şi scoată cea de-a treia săgeată, simţi tonul năuc din vocea lui.

– Nu pricepi? continuă femeia. *"El a cărui putere este nelimitată, care nu cunoaşte oboseala şi nu ştie ce-i frica..."*

Se auzi vocea bărbatului mustrând-o:

– Ce prostii vorbeşti? Asta este un mit pe care-l păstrăm viu în sufletul maselor. Ne-am înţeles de o mie de ori că zeiţa Ineznia se foloseşte de acest nume, Ptath, pentru propagandă. Se întrerupse: Cum, dar este imposibil.

Ea ţipă:

– Fă-i să se oprească! S-a întors după ce epoci întregi a fost contopit cu rasa umană. Uită-te mai îndeaproape! Vezi faţa lui! Este exact statuia din templu!

– Seamănă mai degrabă cu prinţul Ineznio, iubitul zeiţei, ripostă bărbatul. Dar nu te îngrijora. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Semnele de isterie dispărură de pe figura femeii, care-şi miji ochii.

– Nu aici, zise ea repede. Du-l la templu.

"Domnul meu" se sfătui cu oamenii săi, după care îi spuse calm lui Ptath:

– Vei veni cu noi la templul din Linn. O să te hrănim şi o să-ţi acordăm asistenţă medicală, după aceea o să-ţi dăm un screer zburător care te va purta unde vei dori. Pe dată atacul de neînţeles luă sfârşit.

II

O ZEIŢĂ ÎN LANŢURI

ÎN STRĂFUNDURILE MARELUI PALAT-CITADELĂ DIN ORAŞUL PTATH, glorioasa femeie brună suspină cu amărăciune. Pardoseala din piatră pe care zăcea era umedă şi rece. După atâtea secole de detenţie, nu reuşise încă să încălzească metalul îngheţat al lanţurilor care atârnau deasupra ei. Din locul în care zăcea putea să vadă jilţul pe care rivala ei cu păr de aur şedea râzând triumfătoare. Îi auzea prea bine râsul suav, cristalin, care încetă, odată ce blonda rosti cu o voce limpede şi gravă:

– Încă te mai îndoieşti de mine şi acum, L'onee dragă? Iarăşi vechea poveste. Îţi aminteşti de vremea în care refuzai să crezi că te-aş putea încarcera? Şi totuşi, iată-te aici. Mai ţii tu minte când am coborât prima oară în acest loc ca să te anunţ că intenţionam să-l distrug pe marele Ptath, cum mi-ai mai reamintit că numai noi două îl puteam aduce înapoi, că trebuia să te folosesc pe tine ca pe un pol de putere şi că asta ar necesita consimţământul tău? Şi iată că a venit. Iar acum ştii că te-am folosit ca pe un pol de putere fără consimţământul tău. Poate începi, în sfârşit, să înţelegi că în timp ce-l aşteptai cu o încrezătoare simplitate pe Ptath al tău să-şi trăiască numeroasele avataruri umane, eu am luat cunoştinţă de imensitatea puterii zeieşti pe care ne-a dat-o spre păstrare.

Femeia brună se zbătu. Buzele ei reci se deschiseră şi cu o voce pierită, dar încă sfidătoare, îi aruncă drept

răspuns:

– Trădătoare Ineznia!

Prin puţinele raze de lumină ce pătrundeau până la ea, L'onee întrezări surâsul care-i juca celeilalte pe buze.

– Cât de naivă eşti, murmură ea. Şi, totuşi, cât de clar arată fiecare cuvânt al tău că-ţi dai seama de biruinţa mea inevitabilă. Cuvintele tale muşcătoare vor părea foarte golite de sens, într-adevăr, când Ptath va muri şi tu vei dispărea odată cu el, pentru totdeauna.

Femeia brună se ridică în capul oaselor. Ceva din intensitatea spiritului ei se arătă în focul care i se aprinse deodată în glas:

– Dar n-a murit încă nici unul dintre noi. Iar acum, că l-ai urmărit în acţiune, nu simţi nici un pic de teamă, Ineznia? Dinamica realitate a lui Ptath, chiar dacă l-ai adus în Gonwonlane înainte de soroc, chiar dacă a venit deposedat de putere, pura violenţă a personalităţii lui trebuie - un ton sardonic i se strecură în voce -, cu siguranţă, să-ţi fi trezit o umbră de îndoială. Şi nu uita, dragă Ineznia, nu uita de vrăjile pe care le-a făcut cu mult timp în urmă pentru a se proteja de o asemenea primejdie, cu care tu îl ameninţi acum. Şapte vrăji, Ineznia, nici mai mult, nici mai puţin. Însă natura lor îi permite numai lui să le facă inofensive. Mi te şi imaginez, încheie ea pe un ton batjocoritor, încercând să determini eul neîmblânzit al unui Ptath stihinic şi cu o voinţă de fier să facă ce doreşti tu. Un Ptath care devine clipă de clipă tot mai viclean, din oră în oră mai conştient de sine. Timpul zboară, Ineznia, acest preţios şi de neînlocuit timp.

Preţ de o clipă, după ce termină de vorbit, îngusta carceră din piatră răsună de râsul ei sarcastic. Sunetul hohotelor ei se stinse. Conştientă dintr-odată că-şi irosea puterea, L'onee se întinse iar pe podea.

Observă că nu lăsase nici o impresie.

Pe figura dulce, de copil, a zeiţei Ineznia se întipări o

expresie de plăcere, o bucurie animalică că a reuşit să stârnească revolta inutilă a unei victime complet neajutorate.

– Ce ciudat, murmură blonda, că te-ai gândit chiar la toate lucrurile pentru care am câte un răspuns. M-aş juca, într-adevăr, cu focul dacă i-aş permite lui Ptath să evolueze şi să se instruiască într-un mod normal - *ca Ptath.* Poate ai uitat că a avut mai multe personalităţi umane. Pe ultima dintre acestea o voi trezi în el, ca să-l domin şi să-l încurc. Cât despre acele mici vrăji drăguţe, cu ce uşurinţă le voi distruge! Cea mai importantă, după cum ştii, este un tron zeiesc în palatul nushirului din Nushirvan. Ca să ajungă la el, Ptath va trebui să cucerească Nushirvanul. O să las asta la cheremul ingeniozităţii personalităţii lui umane şi a marilor armate pe care am să i le pun la dispoziţie. De fapt, am mai multe planuri. Atâta vreme cât există acel tron, n-am să pot niciodată să mă bucur de întreaga putere în Gonwonlane. Este simbolul de temut al supremaţiei lui. Trebuie să-l conving, sau să-l silesc, să traverseze râul de noroi clocotitor, care în toţi anii ăştia m-a împiedicat să ajung la tron. N-am nevoie să mai adaug că nu-mi trebuie decât câteva ceasuri ca să-l distrug, odată ce-am pus mâna pe el. Celelalte vrăji am să le ţes în prototipul uneia singure, mai mari. Trebuie să facă dragoste cu mine, ca o recunoaştere a divinităţii mele. Trebuie să trăiască experienţa puterii emanate dintr-un beţişor de rugăciune, să-ţi semneze condamnarea la moarte, să vină cu mine într-o călătorie a minţilor, să treacă în cunoştinţă de cauză prin tărâmul întunericului şi, aşa cum am mai spus, să traverseze râul de noroi clocotitor. Dar deocamdată, L'onee dragă, trebuie să te las. Procesiunea care-l escortează pe Ptath se apropie de templul din Linn şi eu trebuie să intru în posesia minţii prinţesei templului, *să mă aflu acolo,* la faţa locului, controlând şi pregătind evenimentele…

În vreme ce femeia brunetă o urmărea, Ineznia se afundă mai adânc în jilţul ei şi închise ochii. Presiunea prezenţei ei puternice slăbi. Încetul cu încetul, în carceră lumina se stinse. Cele două trupuri, tăcuta, înlănţuita siluetă a lui L'onee şi cea şezând într-o încremenire de moarte a Inezniei, păreau două umbre proiectate pe un fundal încă şi mai întunecat.

Trecură zilele.

III

Bărbatul din 1944

Templul era o zonă a tenebrelor, a cerurilor joase şi a orizonturilor închise. Stingherit de acele ziduri apropiate şi de tavanul scund, care-l apăsau, Ptath privi lung la bucatele de pe masă.

Aburi se ridicau din ele, emanau căldură şi, mai presus de toate, o aromă ispititoare care-i gâdila nările în mod plăcut. De la capătul îngust al mesei, vocea "domnului meu" îi sugeră să se aşeze. Năuc, Ptath îl ascultă.

Nu pierduse nimic din drumul lui călare până la templul din Linn. Simţurile lui, stârnite de experienţele dure, aprinse de gândurile noi ce-i trecură prin minte, înregistraseră totul. Oraşul circular, templul în sine care se înălţa alb şi înalt din păduricea în jurul căreia alte clădiri se îngrămădeau. Templul care îşi pierduse într-un fel atât de straniu albeaţa pe când a intrat în el.

Văzu că ceilalţi se aşezaseră. Erau acolo "domnul meu" cu prinţesa templului. Pletele-i de un negru intens luceau în semiîntuneric, iar ochii îi licăreau ca apa ce-i provocase atâta durere. Diferenţa era că nu simţea nici o neplăcere. Abia observă mai mulţi bărbaţi în robe negre. Erau fiinţe fără nume, care se furişaseră aproape pe nesimţite în încăpere. Se aşezară cu feţe încremenite, privindu-l din ochi la fel de negri.

– Nu e nici o problemă, murmură femeia în liniştea încăperii, n-a mai văzut mâncare.

Ptath îi aruncă o privire fugară. Era ceva ce nu-i plăcuse în vorbele ei. Ea schiţă o umbră de surâs care îi lumină chipul, încât el îşi uită supărarea.

"Domnul meu" zise:

– Cu grijă! Hai să mâncăm, să vedem dacă ne imită.

– Sunt sigură, adăugă femeia după o clipă, că nu trebuie deloc să ne cenzurăm. S-a întors fără minte. Nu mai ştie nimic. *Uită-te* la el!

Prima îmbucătură îi deschise pofta. Ptath înghiţea fără să se mai gândească sau să mai dea atenţie celorlalţi. Mâncarea era bună şi caldă. Fiecare bucăţică îi înfiora limba. Nici nu mai luă aminte la instrumentele de lângă farfuria lui. Ciudat, îmbucăturile deveniră tot mai greţoase. Îşi împinse farfuria la o parte, într-un târziu, încruntându-se la ea.

– Unde este screerul? întrebă el cu interes. Acum am să zbor spre Ptath.

Femeia fu cea care, zâmbind, se ridică de la masă.

– Pe aici, îl îndrumă ea.

"Domnul meu" se ridică pe jumătate, în vreme ce ea trecu pe lângă scaunul lui, punându-i o mână pe braţ.

– Eşti sigură că…, începu el îngrijorat.

– Nu ne putem pierde decât viaţa, îl linişti ea. Dacă învingem, răsplata noastră ar putea fi un templu-regat, o cetate-imperiu. Tată, te asigur că ştiu ce fac.

Prinţesa îi zâmbi lui Ptath, care urmărise conversaţia fără să înţeleagă mai nimic.

– Pe aici! repetă ea, cu o voce atât de vibrantă şi de încrezătoare, încât îi mai alungă o dată vagile îndoieli. Screerul aşteaptă la capătul acestei scări.

Surâsul ei îl călăuzea. O plăcea dintr-un motiv care nu-i era clar. O urmă. Se simţea aproape zburând prin aer, la fel ca omul Bir, deasupra lui, alături de alţi screeri, în drum spre templul din Linn. Imaginea din mintea lui îl entuziasma.

Treptele îl duceau mai jos decât îşi amintea el că le urcase. Dar, într-un *târziu,* partea *descendentă luă* sfârşit. Se afla la un nivel cu pardoseala tare. Beţigaşe sclipitoare luminau coridorul la intervale regulate, iar el zări mai multe uşi închise. Femeia se opri în faţa uneia deschise.

– Pe aici, îl îndemnă ea, cu zâmbetul pe buze.

Îşi mişcă braţul şi îi atinse mâna cu o mişcare bizară, de alunecare a palmei. Îi simţi carnea moale şi caldă. Îl făcu să se înfioare cu toată fiinţa lui, de plăcere.

Ptath păşi peste prag şi se trezi într-o încăpere strâmtă cu un cer foarte scund. Un singur beţigaş de lumină atârna de tavanul camerei goale. *Zbang!* Sunetul veni din spatele lui. Se întoarse şi văzu că uşa se închisese. Rămase în picioare, încremenit, în vreme ce o mică fantă din piatră se deschise cu un clinchet. Chipul femeii apăru prin deschizătură.

– Nu te alarma, Ptath, îl linişti ea. Ne-am răzgândit. Nu vrem să-ţi mai dăm nici un screer. O aducem pe soţia ta din Ptath, glorioasa Ineznia. Ea va veni să te ia înapoi şi să te ducă în marele oraş. Asta este camera ta până la sosirea ei.

– Pe Accadistran! se auzi din coridor vocea "domnului meu". Doar nu te aştepţi să rămână atât de liniştit…

Fanta se închise cu zgomot. Vocea se curmă de parcă ar fi fost tăiată cu cuţitul. Brusc, lumina se stinse. Era tăcere şi întuneric.

Rămase nesigur în beznă. Aştepta în continuare să se deschidă uşa şi să fie anunţat că glorioasa Ineznia - acesta era numele pe care îl rostise principesa templului, doar îşi amintea fiecare silabă pe care ea o pronunţase - sosise să-l ia la Ptath.

Timpul trecea. Nerăbdarea puse stăpânire pe el, ajungând la convingerea că ar fi putut de mult să ajungă la Ptath, dacă ar fi fost nevoit să se ducă până acolo pe propriile picioare. Tot gândindu-se la mersul pe jos, îi veni, prin comparaţie, ideea să se aşeze. Podeaua era rece şi

tare, dar şezu pe ea şi aşteptă. Aşteptă, aşteptă şi iar aşteptă.

Miasme pluteau la fel ca şi fumul din mintea lui, prin care-i treceau jumătăţi bizare de gânduri fără noimă şi o idee de o incredibilă luciditate: era o nebunie, îşi zicea. Ceva nu mergea. Trebuia să acţioneze. Îi luă foarte mult timp până să ia o hotărâre. Dar, în final, se ridică în picioare, cu o turbare titanică, ce-i străfulgeră mintea. Încercă să spargă uşa, izbind în ea cu toată puterea. Dar rezistă. Nici măcar nu se clinti sub greutatea covârşitoare a trupului său.

Curios, atunci se trezi iar pe podea. Era bizar, pentru că nu-şi amintea să se fi aşezat singur. Timpul trecea. Bezna şi tăcerea se separară, forţe palpabile ce îi distorsionau până şi curenţii de viaţă din organism, îi tulburau stabilitatea voinţei şi stârniră în el transformări sub forma unor gânduri incredibile.

– Ţine tancul în mers. Alimentează motorul… Aproape am terminat… gata. Ai grijă!… Uite un bombardier în picaj… Fereşte… Ne-a prins…! întuneric.

De nenumărate secole, corpul lui Holroyd se lupta cu bezna. În întuneric nu exista nici trecut, nici prezent, nici viitor, doar o duritate rece de piatră umedă care-i apăsa oasele şi îi julea carnea cu o putere oarbă, mortală. Încet dar sigur, frigul implacabil al încăperii îi alunga din trup căldura vieţii.

Holroyd deveni conştient dintr-odată. Avea impresia că se ivise dintr-un somn neliniştit, coşmaresc, dar nici un somn nu mai avusese vreodată o asemenea trezire. Degetele căutară podeaua rece din piatră pe care ochii lui n-o puteau vedea din cauza beznei.

Încercă să se aşeze în capul oaselor şi, cum nu-i trecu prin cap că nu putea, căci mintea lui nu accepta nici pe departe realitatea acestei întunecimi, a pietrei umede ce-i

servea drept pat - se ridică în capul oaselor, înainte ca primul val de ameţeală să-i străpungă conştiinţa. Şedea acolo cu mintea goală, cu trupul torturat de o greaţă amarnică. Noaptea îl învăluia, rotindu-se fără încetare, iar răceala podelei era ca un curent ce-i intra în oase. După aceea, de undeva din adâncul sufletului său, veni mânia. Flama orbitoare a unei furii de moarte, oarecum *direcţionată,* oarecum motivată de înţelegerea motivului pentru care se afla acolo.

– S-o ia dracu'! se răsti el. Dracu' s-o ia pe prinţesa templului.

Ceva nefiresc în semnificaţia ecoului tunător al glasului său îl năuci. Supărarea îl părăsi, iar după o clipă, o uimire copilărească îl luă în primire.

– Prinţesa templului! repetă el cu voce tare şi îşi înălţă capul, luptându-se să înţeleagă sâmburele străin al acelei sintagme.

Dar, multă vreme, concentrarea lui dureroasă nu rodi nimic. Încet, creierul i se agăţă iar de înlănţuirea tulbure a ideii sale.

– Prinţesa templului! mai spuse o dată.

Dar de data aceasta rămase fără voce, iar cuvintele i se asemuiau unui murmur răguşit în tăcerea întunericului. Uimirea fu cea care-i dădu putere. Remarcă cu voce tare:

– Cum? Dar nu există aşa ceva în America. Sau în partea Germaniei în care luptăm. Poate în Nordul Africii… Nu!

Era ceva nebunesc aici, o demenţă fantastică ce îi zvâcnea în tâmple, în timp ce se lăsa să cadă înapoi, pe podea, zăpăcit de efortul gândurilor lui fulgerătoare şi a mişcărilor încă mai iuţi. Rămase pentru un timp întins acolo, cu mintea la marginea abisului nocturn. Vag, măsură formele gândurilor care-i pluteau leneşe prin creier, o blândă zbatere a unei vaste şi devastatoare complexităţi a memoriei, la care se mai adăuga o conştientizare la fel de înceată şi de imensă a faptului că vorbele lui, cu excepţia

numelor de locuri, fuseseră spuse într-o limbă străină şi în acelaşi timp familiară, un idiom atât de dulce în armonia rostirii lui, că înseşi cuvintele "America", "Germania", "Nordul Africii," sunaseră ca nişte discordante lovituri de ciocan în mijlocul unui concert, zgomote aspre, cacofonice şi barbare.

– Ia zi, tu care spui că te cheamă Ptath!

În întuneric se auzi vocea melodioasă şi profundă a unui bărbat, de undeva din apropiere.

Cu el vorbea. Holroyd se trudi să se întoarcă. Dar frigul îl amorţise, ca şi cum ar fi fost prins sub o calotă de gheaţă. Renunţă şi rămase nemişcat, dar mintea începu să-i lucreze, cu intensitate, la auzul numelui. Buzele i se mişcară şi mormăi:

– Holroyd Ptath! Nu, nu-i bine. Trebuie să fie Ptath Holroyd! Nu, Holroyd este un american. Peter Holroyd, căpitan, din brigada de tancuri numărul 290 şi… Dar cine-i Ptath?

Întrebarea era ca o cheie într-o uşă bine zăvorâtă. Amintirile îi veniră în valuri. Constată cu glas tare, într-o explozie de uimire:

– Sunt… nebun!

Ptath, zeul din Gonwonlane, se ivise din adâncurile ascunse ale creierului, sub o apăsare ce-i dezintegra gândirea, în ultimă încarnare umană, Peter Holroyd, căpitanul brigăzii de tancuri, care se aşeză în capul oaselor.

– La dracu'! începu el. Sunt Holroyd. Cealaltă chestie este…

Se opri, înfiorat de o groază tulbure, un tremur de spaimă, o conştiinţă acută a intensităţii celuilalt sine aproape fără minte. "Asta-i o nebunie," îşi spuse în gând. "Demenţă!" Dar, după încă un minut, nimic nu dispăruse, nici camera întunecoasă, nici celălalt sine, conştiinţa faptului că mai trăia cel care, aflându-se într-un tanc, fu brusc lovit de un bombardier german. Mai exista amintirea

subită şi a unui alt lucru, a unei voci care-i vorbise, numindu-l Ptath.

Nu, asta era greşit. Vocea nu-l numise Ptath, ci zisese: "Tu care spui că te cheamă Ptath." Exista o diferenţă subtilă în semnificaţia acestei fraze care-l făcu pe Holroyd să se încrunte îngândurat. Rămase întins, nemişcat, cu gândul la lucrurile pe care le văzuse Ptath pe drum şi la templu. Întreaga lui fiinţă începu să se cutremure de o uimire de neînţeles. Groaza îi pulsa în minte. Tocmai secundele care treceau puseră capăt temerilor şi îşi dădu seama de dubla sa identitate.

Indiferent ce era, nu putea să-l atingă fizic. Era o parte din el. Ba, mai degrabă, el era o parte a celuilalt, însă pentru un motiv sau altul el domina cu gândirea şi cu personalitatea lui... şinele celuilalt. Începu să se simtă mai bine. Încordarea îi dispăru din muşchi, întregul trup i se relaxă. Zgomotul unei respiraţii grele sparse tăcerea întunecimii ce-l împresura. Apoi se auzi o înjurătură în surdină:

– Unde în Nushirvan este lumina aia? Ar trebui să fie în colţul ăsta... Ah!

O lumină slabă, albă, scăpără, dezvăluind ceea ce Holroyd îşi amintea deja: o cameră mică, goală, din beton, cu o pardoseală compactă din piatră. Nu chiar compactă. O lespede dintr-un colţ de lângă uşă fusese scoasă cu grijă şi pusă deoparte. De unde se afla, întins pe podea, căpitanul abia putu zări intrarea unui tunel.

Îşi întoarse capul încet, anevoie, spre sursa de lumină. Un bărbat scund stătea în picioare chiar sub beţigaşul strălucitor, holbându-se la el. Tipul era îmbrăcat îngrijit, cu pantaloni scurţi şi o cămaşă vârâtă în pantaloni. Avea ochi ce străluceau pe o faţă rotundă, veselă, şi se încruntară, măsurându-l îndelung pe Holroyd.

– Ia zi, începu el, arăţi prost, ar fi trebuit să vin mai demult cred, dar nu ştiam în care celulă te băgaseră şi, pe

lângă asta, am aşteptat ca ei să vină să te hrănească.

Îşi ţuguie buzele gânditor:

– Nostim, n-au făcut-o. Dar nu-i nimic. Am nişte supă jos, în tunel, care ar trebui să fie foarte bună.

Se aplecă prin gaură.

– O să ţi-o aduc aici sus, cât ai clipi din ochi.

Supa era caldă şi dătătoare de viaţă. Gustul delicios îi umplu gura şi îi pătrunse ca un foc mocnit prin tot trupul, îl alină şi îi uşura încordarea înfiorată a cărnii şi îl făcu aproape să se simtă bine. Pe măsură ce sorbea, Holroyd ascultă şirul de cuvinte pe care omul i le bolborosea:

– Mă numesc Tar şi îi reprezint pe toţi deţinuţii templului din Linn. Îţi urez bun venit în rândurile noastre. În mod normal, organizaţia de aici este asociată cu rebelii, iar dacă ne trădezi, ai să mori. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Noi suntem la curent cu tot ce este de ştiut despre tine, desigur, continuă insul să flecărească. Te dai drept Ptath. Asta-i o găselniţă bună. Este ceva nou. Nimeni nu s-a mai gândit la asta, în afară de tine. Rebelii te-ar putea folosi, dacă eşti pregătit să te prefaci în continuare. Ba mai mult decât atât, ţăranul care te-a cules de pe drum zice că suferi de amnezie.

Americanul se concentra cu greu, din cauza efortului de a se abţine să-şi termine supa dintr-o singură înghiţitură. De multă vreme, mintea îi părea incapabilă de altceva, decât să asculte. Dar, deodată, Holroyd fix izbit de conştientizarea tot mai mare a unui lucru bizar şi înspăimântător. Ceva din cugetul lui dădea atenţie fiecărui cuvânt rostit de Tar. Asculta cu luare aminte, înţelegând cu o claritate de cristal sensul celor spuse. Îi trebui mult timp ca să realizeze că acel ceva din sinea sa era chiar… el însuşi.

Holroyd simţi răcoarea peretelui de beton de care-şi sprijinea spinarea. Recipientul lung şi îngust în care se vedea supa limpede îi încălzea degetele. Şi de jur-împrejur,

împresurându-l, îl apăsa carcera aceea umedă şi îngrozitoare. Conştiinţa ambianţei care-l înconjura era mai acută ca oricând, din momentul în care intrase în încăpere, dar era umbrită de sinistra prezenţă a celeilalte fiinţe mai mari, care într-un mod curios şi neplăcut ajunsese să se integreze intim în propria personalitate. Cei doi erau unul singur, deşi erau doi. Holroyd mormăi în sinea lui: "Deci, iată cum arată amnezia, îţi aduci aminte de celălalt sine." Se aşeză încordat, concentrându-se asupra problemei respective, tulburat de identitatea pe care celălalt sine şi-o adjudeca şi amintindu-şi de toate câte făptuise acesta.

Prinţesa templului zisese că avea să trimită după cineva, pe nume "zeiţa Ineznia". Până în acea clipă, acest nume rămăsese uitat într-un colţ al minţii, o amintire oarecare. Dar acum se blocă. Să trimită după *cinei*

Supa se terminase aproape toată. Se agăţa de vas, ca să-i simtă mai bine căldura. Era singura lui sursă de căldură. Îşi simţea creierul ca un bulgăre îngheţat înăuntrul craniului. Zeiţa Ineznia. Titulatura aceasta îi stârni o furtună în cuget. Se legănă. Mici întunecimi ciudate i se rostogoliră prin minte. Într-un târziu, un gând i se contură, atât de intens încât păru să-i străpungă carnea ca un cuţit. Trebuia să iasă de acolo. Indiferent cine era Ptath, Peter Holroyd nu se putea descurca într-o situaţie ca asta. Trebuia să fugă, până când nu era prea târziu.

Ochii i se căscară la gândul acelei posibilităţi. Fu cuprins de o teamă febrilă. Fiecare muşchi i se încordă, îl pironi cu privirea pe bărbatul scund.

– De cât timp - propria voce spartă îi pătrunse în urechi - mă aflu aici?

În momentul în care grăi, îşi dădu seama că-l întrerupsese pe celălalt, care flecărise fără încetare de la bun început. Omul se opri din vorbit, încruntându-se:

– Tocmai asta-ţi spuneam. Zvonurile despre tine spun că eşti puternic ca un grimb şi, totuşi, după şapte zile fără

hrană şi fără apă, te găsesc în starea asta. Aproape mort…

Celălalt îşi continuă vorbăria, dar Holroyd nu-l mai auzi. Şapte zile, se miră. De şapte zile zeul Ptath zăcuse aici, pierzându-şi minţile încetul cu încetul. Într-un târziu, presiunea crescuse atât de mult încât el s-a întors la ultima lui reîncarnare. Gândul îl tulbură, căci… atâta degradare în şapte zile? Imposibil.

Timpul în cauză dura mai mult de şapte zile, poate chiar şapte sute de ani. Ptath, căruia îi lipsea total noţiunea timpului, după ce zăcuse într-o beznă atemporală, ar fi putut trăi timpul *mai repede decât celelalte din jurul său.* Asta era singura explicaţie a unui asemenea rezultat final. Încă o dată, gândul lui Holroyd sfârşi prin a-i stârni mânia. Rămase şocat, uimit de el însuşi, de însăşi ideea că i-ar fi putut trece o asemenea idee prin minte. Ce fel de nebunie îl apucase? Şapte sute de ani în şapte zile! îşi umezi buzele uscate, îşi încordă mintea şi se concentră asupra celor şapte zile.

– Cât timp, începu el cu voce tare, i-ar lua - creierul lui de secol XX se opri în faţa cuvântului, după care îl rosti cu efort - unui screer zburător de aici până-n Ptath şi înapoi?

Tar îşi aţinti ochii strălucitori asupra lui, curios.

– Eşti un tip ciudat, îi răspunse într-un final. A circulat un zvon despre faptul că te aflai în drum spre Ptath. Dar asta nu dovedeşte decât că trebuie să fi fost într-o stare proastă, înainte să te închidă aici.

Îşi scutură capul, iar Holroyd fu cuprins subit de sentimentul că tipul îl juca pe degete. Avu imboldul să se arunce asupra omului şi să-i smulgă un răspuns cu forţa. În minte i se învolbura o furie sălbatică. În ultima clipă, recunoscu că nefireasca indignare nu-i aparţinea căpitanului. Se înfrână şi repetă tremurând:

– Dar cât… cât i-ar lua?

– Nu înţelegi, îl lămuri bondocul. Întrebarea ta este prostească. Nici un screer n-a zburat din Linn direct spre

Ptath. Este prea departe. Când prinţesa templului a făcut călătoria, a zburat spre nord, în direcţia portului Tamardee, apoi spre Lapisar şi spre minunatul Ghay şi aşa mai departe, de-a lungul coastei. Excursia a durat în total două luni. Te gândeşti, poate, continuă Tar, că există specii de păsări foarte iuţi. Se zice că unii dintre mesagerii zeiţei, cu anumite specii înadins dresate, pot zbura dintr-un capăt al ţării în celălalt în mai puţin de opt zile, fără opriri. Ar fi şase zile de aici până la Ptath. Dar acum, ascultă…

Holroyd suspină. Şase zile dus şi tot atâtea întors. Zeiţa ştia, ştia deja de o zi întreagă. Încă cinci zile şi va fi aici.

Mai avea doar atât de puţin ca să scape din temniţa templului.

IV

Două sute de milioane de ani în viitor

Scurtimea timpului preconizat n-a fost de la bun început chiar deprimantă. Holroyd nu simţi nici un imbold să se ridice sau măcar să stea să se gândească, în vreme ce-l aştepta pe Tar să-i mai aducă supă. Se minuna însă în privinţa provenienţei supei şi a celorlalte alimente pe care Tar, înainte s-o tulească în gaura lui, i le promisese pentru mai târziu. Concluzia la care ajunse până la urmă, totuşi, era tulburătoare.

O parte din el nu se îngrijoră. *Aştepta* venirea zeiţei. Aştepta atent şi detaşat, ca o forţă neîmblânzită, inconştientă de restricţii, acceptând informaţiile din creierul căpitanului american în aceeaşi măsură în care acceptase mai devreme propria identitate, ţelul său.

Sentimentul era puternic şi inconfundabil. Stând acolo, bărbatul nu mai avea nici o îndoială. Ptath, zeul copilăros al ţinutului Gonwonlane şi Peter Holroyd coabitau în acelaşi trup, iar zeul îl considera pe american ca pe un segment al propriei fiinţe. Ceea ce şi era. Se cutremură şi, apoi, fu cuprins de o furie sălbatică împotriva lui însuşi.

– Dobitocule! răcni el. Nu-ţi dai seama în ce mizerie ne-ai băgat, lăsându-te amăgit de o feţişoară drăguţă şi zâmbitoare care te-a ademenit în această carceră? De câtă energie o să ai nevoie ca să arunci o singură privire numai asupra tiraniei instaurate de prinţul templului, regele templului, împăratul templului, cu zeiţa care se află în

vârful ierarhiei, care ştie că sosirea ta a fost dinamită pură. Nu poţi…

Se opri. Vocea îi reverberă scurt în spaţiul îngust al celulei. În tăcerea care se lăsă, Holroyd îşi spuse în gând, cu o ironie lucidă: "Ce izbucnire fără rost! Un nebun urlându-şi sfaturi lui însuşi!" Dar se simţi dintr-odată mai bine, mai conştient de faptul că se ocupa de un corp omenesc, iar mintea lui era în mişcare, îi controla corzile vocale.

În ceea ce priveşte încrederea instinctuală în divinitatea lui Ptath, nu strica s-o aibă acolo. Nu era rău ca în timpul crizelor să ştie că exista o parte în sinea lui care nu cunoştea frica, nu se îndoia de propriile capacităţi, ci subzista cu o certitudine sălbatică a dreptului său la tot. Nu era prea rău să se *simtă* nemuritor.

A doua oară când veni, Tar îi aduse mai multă supă şi un fruct citric, mare şi verde. Era uimitor de zemos şi de dulce, avea o aromă delicioasă de care nu mai avusese parte Holroyd niciodată în viaţa lui. Gustul său, realitatea concretă a bizareriei sale, îi trezi o întrebare la care nu se mai gândise înainte, când era chinuit de amintiri. Unde se afla Gonwonlane? Unde se afla acel ţinut cu oraşe pe nume Ptath, Tamardee, Lapisar şi Ghay? Minunatul Ghay, aşa spusese Tar. Holroyd încercă să şi-l imagineze. Nu putu. Pentru el n-avea nici o noimă. Imaginea splendorii evocate nu-i trezea în amintire decât doar o versiune înceţoşată a unor oraşe pe care le văzuse în 1944, cu forfota din mahalale, cu străzile lor sumbre, cu centrele lor comerciale deprimante. Rosti aceste nume cu glas tare:

Gonwonlane! Ptath!

Era un anume ritm în ele, o dulceaţă stranie a sunetului care aducea a muzică. Nevoia de a şti îi crescu. Unde era Gonwonlane? într-un avânt vibrant, se întoarse să-l întrebe pe Tar, dar văzu că rămăsese singur. Piatra era pusă la locul ei.

Încă mai zăcea întins acolo când, dincolo de timp, piatra se mişcă, iar Tar reapăru. Adusese cu el mai multe fructe şi ceva pâine moale şi albă, abia coaptă. Căpitanul apucă bucatele familiare, preţioase, şi lacrimi îi înceţoşară vederea. Era uimit din tot sufletul de această reacţie, o ruşine trecătoare. Dar ruşinea dispăru. Era bine să ştie că, indiferent unde putea fi Gonwonlane, se lega de secolul XX prin şiruri nesfârşite de pâini. Îşi făcu o imagine a mii de kilometri şi de ani de pâine mergând din trecut până-n viitor, alimentul de bază dintotdeauna al unui imens număr de oameni de pe pământ. Deschise gura, dar Tar fu cel care vorbi:

– Mă tot întrebam în privinţa amneziei tale. Te întremezi fizic văzând cu ochii, dar cum stăm cu mintea? Dacă ai putea citi, ar fi cea mai rapidă metodă de a rezolva problema.

– Să citesc? repetă Holroyd ca un ecou, simţindu-se cuprins de o mare uimire.

Nu-i trecuse prin cap c-ar exista şi cărţi în Gonwonlane.

– Sigur… Uite!

Tar scoase un pliant din buzunarul cămăşii sale şi îl ţinu la vedere. Holroyd luă hârtia mătăsoasă, dar tare, şi privi îndelung cuvintele ce aminteau de un manifest comunist:

> IMPORTANŢA UNUI ATAC ASUPRA ACCADISTRANULUI
>
> Actul mârşav al zardului din Accadistran de a se folosi de proscrişii din Nushirvan pentru a răpi cetăţeni gonwonlanieni cere o răzbunare pe calea armelor la scară continentală. Guvernul zeiţei Ineznia trebuie să fie forţat să lanseze un atac asupra acestor ticăloşi.
>
> Eforturile noastre trebuie să se concentreze spre convingerea a cât mai multor oameni să-şi schimbe rugile, acele rugăciuni care în totalitatea lor creează puterea divină a zeiţei. Poporul trebuie…

– Bine, ştii să citeşti, îi smulse omul mic de înălţime pliantul dintre degete. Pot să-mi dau seama după cum îţi

mişti buzele. Am să aduc numaidecât câteva cărţi aicea sus.

Se scufundă în gaură, rămânându-i afară doar capul şi umerii, care se aplecară, dispărând în adâncimea de dedesubt. Se întoarse cu două cărţi ce arătau chiar obişnuit.

– Am să mai urc înainte de micul dejun să le iau, aşa că parcurge-le cât poţi de mult, înainte de culcare. Este adevărat că nu te-au hrănit până acum, dar nu putem să ne asumăm nici un fel de riscuri. Dă-mi cojile alea de fructe.

Un minut mai târziu, Holroyd examina cu degetele tremurând primul dintre cele două volume. La început îl răsfoi în grabă. Simţea un asemenea elan arzător de a vedea tot, încât arunca doar o privire fugară ilustraţiilor şi înscrisurilor de pe paginile pe care nu înceta să le tot întoarcă. Erau tipărite, cu o cerneală neagră imprimată pe un fond alb. Hârtia era dintr-un material tare, dar nu prea lucios, iar paginile erau prinse cu ceva ce semăna cu lipiciul.

Ilustraţiile erau toate fotografii în culori sau desene trasate cu atâta precizie şi migală, încât dădeau iluzia fotografiei. Iar iluzia rămânea şi în vreme ce frunzărea paginile, făcând rareori câte o pauză înfiorată, ca să le examineze mai atent.

Cartea se intitula *Istoria statului Gonwonlane din cele mai vechi timpuri.* În mod intenţionat, Holroyd se întoarse, într-un târziu, la textul de pe prima pagină şi citi:

> "La început a fost Cel Plin de Strălucire, Ptath, zeul pământului, al mării şi al spaţiului, fie de toţi lăudat şi pomenit în nenumăratele rugi înălţate pentru întoarcerea lui după milioane şi milioane de ani în care s-a contopit cu rasa, al cărui nobil sacrificiu a fost săvârşit pentru gloria neamului său şi pentru evoluţia sa spirituală. Oh, Diyan! Oh, Kolla şi divinule Rad!"

Holroyd clipi din ochi la citirea acestor cuvinte, apoi le reciti încruntându-se, observând referinţa la milioanele de ani. Un zâmbet uşor trecu, într-un final, pe chipul lui. Autorul punea cam prea mult suflet, nuanţa cinică în linguşire fiind prea vizibilă. Al doilea paragraf îi confirmă prima impresie, căci începea fără vreun preambul:

> "Pământul este o planetă foarte bătrână, locuită de multă vreme de fiinţe umane. Continentele şi mările au suferit numeroase schimbări cataclismice, dintre care şi dispariţia treptată a vechiului Gonwanaland, alături de concomitenta reapariţie graduală a celei mai mari dintre întinderile de uscat."

Holroyd citi volumul de la început până la sfârşit fără întrerupere, apoi îl luă pe cel de-al doilea cu un interes automat şi uluitor de viu. Titlul său era: *Istoria lumii în hărţi, cu explicaţii marginale.* Cartografiile ilustrau Pământul din cele mai vechi timpuri, dar desenele detaliate, trasate cu îndemânare, ale străvechilor continente aveau ceva ireal, neputându-se concentra asupra lor. Până la urmă, numai modernul Gonwonlane mai conta. Era o limbă lungă şi lată de pământ ce se întindea peste jumătate din emisfera sudică, continuându-se cu un promontoriu imens în direcţia nordului şi terminându-se într-un îndepărtat punct estic, unde cu peste o sută de milioane de ani în urmă fusese, aşa scria în carte, "străvechea Australie."

Gonwonlane măsura în lungime unsprezece mii de kanbi, în lăţime, cinci mii de kanbi, şi era mărginit la nord-vest de muntosul istm al Nushirvanului. Făcând aproape orbeşte un calcul mintal, Holroyd estimă că un kanb trebuia să fie cam doi kilometri. După aceea, se întoarse la studiul său şi nu îşi mai dezlipi ochii din carte.

Ţinutul de la nordul istmului Nushirvan se întindea peste ceea ce fuseseră odată antica Americă şi continentul vechilor bretoni. Acum se numea Accadistran. Numai o serie de lacuri mari marcau locul ocupat odinioară de

Oceanul Atlantic. Întinderea de apă dintre Accadistran şi Gonwonlane se numea Marea Tethilor. Populaţia din Gonwonlane număra cincizeci şi patru de miliarde de oameni, a Accadistranului, nouăsprezece miliarde, iar a statului de proscrişi din Nushirvan, cinci miliarde. Din punct de vedere geologic, ultimul era cel mai recent ţinut de pe planetă, ieşind din mare cu numai treizeci de milioane de ani în urmă.

Holroyd localiză cetatea-templu Linn la extremitatea estică a marii întinderi de uscat din sud. Ptath se afla la o depărtare de opt mii trei sute de kanbi de Linn, spre nord-vest, în direcţia zborului screerilor. Marele Ptath însuşi era situat în golful Marii Stânci din Marea Tethilor, la aproximativ o mie două sute de kanbi de cel mai apropiat promontoriu din Nushirvan.

Uimirea din el creştea neîncetat. Se tot ridica în picioare, plimbându-se încoace şi încolo, cu cartea în mână, fascinat în totalitate. Reciti secţiuni întregi din această istorie, relatând despre un imperiu condus de o zeiţă, atât de vast, încât mintea lui când încerca să şi-l imagineze, când dădea înapoi. Dar, încet, îşi formă o convingere, o sclipire a minţii, o siguranţă a faptului că nici un soldat din războiul-fulger al Germaniei anului 1944 nu s-ar tulbura cu adevărat într-o asemenea situaţie.

El era mort. Dacă nu ar fi reînviat de această dată în trupul unui zeu, ar fi zăcut şi acum într-un tanc împotmolit în noroiul unui câmp de bătălie, peste care căzuse uitarea de atâta amar de vreme încât ţărâna, memoria, însăşi ideea ca atare lăsau deja impresia unui basm bizar şi imposibil.

Un zgomot îl întrerupse din strălucirea dură a gândurilor sale. Piatra se mişca. Răsucindu-se cât ai clipi pe călcâie, căpitanul se repezi, se aplecă, scoase lespedea fără efort. Mintea îi era limpede şi calmă. Avea un plan, pe cât de simplu, pe atât de direct.

Capul lui Tar se iţi prin deschizătura pătrată.

– Mulţumesc, gâfâi el. Mutarea acestei pietre scoate sufletul din mine. Pot să-ţi aduc micul dejun?

– Să-mi aduci ce? întrebă Holroyd.

Urmărirea obsedantă a scopului său, concentrarea obstinată asupra planului său au fost uitate pentru moment. Nu dormise. Citise toată noaptea fără să se gândească măcar la somn. Suspină profund. Motivul era evident, bineînţeles. Zeii nu dorm. Sau cel puţin nu au nevoie de somn. Poate ar fi putut, dacă ar fi încercat. Văzu că Tar se uita la el cu ochii cât cepele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Holroyd scutură din cap:

– Nimic. Nu mi-am dat seama că am dormit atât de mult.

Bondocul zâmbi cu gura până la urechi.

– Acesta e un semn bun. Arăţi mult mai bine. Îţi aduc sus micul dejun imediat. După ce mănânci, vreau să stăm de vorbă.

– Şi eu, îi răspunse americanul.

Tar se retrăgea în tunel, când îşi îndreptă spinarea. Îl privi pe celălalt printre gene şi mai adăugă:

– Pentru un om care era aproape pe moarte ieri, îţi revii foarte repede. Ce ai de gând?

– Am să-ţi spun după ce mănânc, îi răspunse prudent Holroyd. Are legătură cu ceva ce-ai amintit mai înainte.

– Am amintit un singur lucru, îi atrase atenţia Tar cu o răceală surprinzătoare, care te-ar interesa în situaţia ta. Ţi-am spus că s-ar putea ca rebelii să te folosească, întrucât te-ai pretins a fi Ptath. Asta este, nu-i aşa?

Holroyd era tăcut. Nu se gândise că acest pitic prăpădit, care o făcea pe grozavul, putea să înţeleagă atât de iute, dar tocmai rezistenţa lui îl şocă. Pentru prima oară, se întrebă de ce se afla Tar la închisoare. Mai bine ar proceda cu luare-aminte. Tar era singurul lui contact cu lumea de

afară.

– Ce-i cu asta? întrebă Holroyd.

Tar ridică din umeri:

– Regret că am menţionat această posibilitate mai înainte. Pentru că nu mai este valabilă. Nu sunt interesaţi. Ei nu văd ce ar putea face cu tine în mod concret şi, de altfel, ţi-ar fi mult prea uşor să te dai dispărut. Îţi vorbesc foarte pe şleau.

– Dar ei m-ar *putea* elibera?

Scundul se îmbăţoşă, de parcă ar fi recunoscut profunzimea voinţei din spatele acestor cuvinte murmurate. Ochii lui îl măsurară cu precauţie pe Holroyd. Într-un final, încuviinţă din cap, morocănos.

– Bun, conchise căpitanul. Zi-le să vină şi să mă ia la noapte.

Pe Tar îl pufni râsul, care se curmă la jumătate, transformându-se instantaneu din sunet în tăcere. Ieşi din gaură şi se încruntă la Holroyd. Ochii i se îngustară, buzele se subţiară ca o lamă de cuţit. Aşa cum stătea în picioare, părea un mic animal încordându-se de atac. Îi spuse pe un ton ameninţător:

– Frumos îi mai stă unui individ, pe care organizaţia noastră tocmai l-a salvat de la moarte, să vorbească aşa!

Justeţea cuvintelor îl pătrunse. Dar căpitanul ştia cu o convingere de nezdruncinat că moralitatea din spatele lor nu se mai aplica aici. Cazul lui era diferit. Ptath, de trei ori mare, transcendea orice astfel de etici mărunte.

– Ascultă, ripostă pe un ton sincer, liderii rebelilor m-au respins orbeşte, fără să-mi cunoască personalitatea sau caracterul, ceea ce le face decizia neîntemeiată, lipsită de imaginaţie şi, prin urmare, fără valoare.

Trase adânc aer în piept şi continuă în grabă:

– Spune-le că sunt pregătit să joc rolul lui Ptath la cea mai înaltă scară, iar dacă ei se simt destul de destoinici să cucerească acest templu sunt gata să mi-l fac cartier

general. Mai zi-le că nici o armată nu va aduna mai repede recruţi, decât cea care va roi în jurul meu. Soldaţii care vor veni pentru atac vor rămâne adepţii mei. Ştiu destule ca să-i prostesc pe toţi, chiar şi pe…

Se opri. Intenţionase să o adauge pe zeiţă. Dar o pretenţie atât de îndrăzneaţă n-ar fi avut nici o greutate. Încheie:

… chiar şi pe cei mai inteligenţi.

– Cam multă vorbărie, observă placid Tar, din partea unuia care se află într-o temniţă.

– Am fost bolnav, se lamentă Holroyd. Foarte bolnav.

Tar se încruntă şi promise:

– Am să iau legătura cu ei. S-ar putea să dureze o săptămână, totuşi.

Holroyd dădu din cap. Perspectiva unei ostilităţi directe între el şi Tar nu-i era pe plac. Dar nu putea să evite dificultatea situaţiei în care se afla. Deşi avea la dispoziţie mai multe zile, ar fi fost o nebunie să lase să se scurteze prea mult timpul rămas între evadarea sa şi sosirea zeiţei.

Ea va veni, era sigur de asta, cu cel mai rapid mijloc de transport pe care îl avea la îndemână.

– La noapte, repetă el categoric. Trebuie să se întâmple la noapte. Privirea i se fixă asupra tunelului: Ce-ar fi să evadez pe acolo?

Nu primi nici un răspuns. Tar cobora în groapă, şi pe măsură ce nu se mai vedea, Holroyd se aplecă, examină lespedea pe partea cealaltă, apoi îşi îndreptă spinarea, cu un surâs feroce. O clipă mai târziu, Tar îi întinse câteva fructe, un pahar cu lichid şi ceva pâine.

– Ajută-mă să pun piatra la loc, îl rugă liniştit. Am să văd ce pot face pentru tine.

Holroyd se abţinu cu greu să nu zâmbească.

– Îmi pare rău, răspunse la fel de liniştit, dar am observat că există crestături în piatră pentru a o putea înţepeni de jos. M-aş simţi mai în siguranţă, dacă n-ar mai fi

pusă la loc.

Nici acum nu primi vreun răspuns. Tar îi mai aruncă o privire lungă, maliţioasă, după care dispăru. Dar, în mod surprinzător, se întoarse cu prânzul, apoi cu cina. Îl ignoră, însă, pe Holroyd cu o tăcere studiată, care nu-i mai lăsă nici o altă scăpare, decât să acţioneze.

V

SECRETELE UNUI TEMPLU

TUNELUL AVEA O FORMĂ ÎNGUSTĂ, DE UMBRE ŞI LUMINI. BEŢIGAŞe mititele de lumină ieşeau din tavanul atât de scund, încât Holroyd era nevoit să meargă, aproape, în patru labe, pe măsură ce înainta. Existau pasaje laterale, găuri negre în care abia încăpea trupul unui om. Le ignoră. Nu trebuia să se rătăcească într-un labirint de căi dosnice. Singura lui traiectorie trebuia să se menţină pe acest coridor principal.

Curios, Holroyd examina primul beţigaş de lumină ivit în cale. Ca şi celelalte, era din lemn. Era rece la atingere şi, când trase de el, se stinse de parcă ar fi apăsat pe un comutator. Era ataşat de tavan printr-o balama din lemn, iar lumina nu se aprinse din nou, până când nu repuse în contact beţişorul cu betonul. Curentul trebuia să vină de undeva din pământ.

Tocmai se pregătea să pornească mai departe, când observă tăbliţa care atârna de balama. Pe ea stătea scris:

Celula 17
Ocupant: Caz de amnezie
Observaţii: Nici una.

Pe plăcuţa de la a doua balama citi: *"Celula 16, Nume... Nrad... A făcut greşeala să lovească într-un soldat al templului..."* Holroyd studie încruntat laconica inscripţie. Greşeala lui Nrad era de apreciat.

La capătul şirului de luminiţe, în bezna care se întindea dincolo de celula numărul I, se ridica o scară îngustă şi abruptă. Holroyd o urcă trecând pe lângă coridoare slab luminate, dar imaginea din mintea sa fu cea care-l tulbură, a lui însuşi rătăcind în această lume subterană a unui templu care se înălţa în albastrul întunecat al văzduhului unei planete ajunsă la o vârstă de două sute de milioane de ani, de la propria lui naştere. Timpul ca atare nu avea nici un sens, mai străin ca moartea. Ciudat cum *trecuturile* nu mai însemnau nimic! Nu exista decât această ascensiune pe o scară secretă în semiobscuritate, aceste zece, unsprezece, douăsprezece niveluri pe care le urca.

Se opri pe al doisprezecelea, şi ultimul, din dorinţa arzătoare, dar trecătoare, de a descoperi o cale care să-l ducă la acoperiş şi, negăsind nici una, intră cu grijă în pasajul de trecere şi merse de-a lungul lui. Tavanul de aici era destul de înalt pentru el ca să poată merge drept. Dar şi aici, ca şi pe coridorul temniţei, se bifurcau tunele, pe care le ignoră, conform aceleiaşi teorii simple: mişcându-se în linie dreaptă, nu avea cum să se piardă. Şi aici se găseau tăbliţe la fiecare luminiţă. Pe prima se putea *citi:*

"Sadra, ajutor de bucătar; îi susţine pe rebeli, unul dintre amanţii ei, vorbăreţul sergent Gan. Fereastră de control, dar nu şi intrare."

Era o plăcuţă tipică. Fiecare încăpere era ocupată de o servitoare de un gen sau altul. Cele mai multe aveau amanţi, şi majoritatea erau susţinătoare ai rebelilor. Toate cele cărora Holroyd le aruncă o privire dormeau buştean.

Etajul unsprezece era ocupat în întregime de servitori, toţi cufundaţi în somn. Fără cel mai mic zgomot, Holroyd se strecură în jos pe scara îngustă. Zoşi de rând ocupau etajul opt, fezoşi de rând, etajul şapte. Anteriele întunecate ce atârnau pe scaune şi la capetele paturilor le trădau identitatea: Preoţi! Preotesei La etajul patru se afla apartamentul prinţului, iar pe tăbliţa cu informaţii generale

se putea citi: "a fiicei sale, Giya, prinţesa templului."

"Ambiţioasă Giya, gândi Holroyd cu îndârjire, vicleană, trădătoare, isteaţă, setoasă de putere Giya!" Cu dinţii încleştaţi, *îşi* furişă privirea prin ferestruica de control de la capătul apartamentului ei. Îi luă doar o clipă să surprindă întreaga privelişte. În imediata apropiere a razei sale vizuale înguste era o încăpere spaţioasă, cu covoare grele. Acolo se aflau canapele, fotolii şi mese. Mai încolo putu desluşi uşa deschisă a unei camere de baie şi tocmai acel punct îi stârni cu adevărat interesul.

Marginea patului şi o masă lungă, îngustă şi lucioasă cu o oglindă montată pe ea se zăreau prin uşă. Pe un scaun de lângă masă, într-un unghi drept cu uşa, şedea prinţesa templului. Buzele femeii se mişcau. Holroyd îşi apăsă urechea de ferestruică. Cuvinte fără contur ajunseră până la el, o ininteligibilă, deşi melodioasă, monotonie de sunete. După câteva minute bune de ascultat acel şuvoi de cuvinte, Holroyd se îndepărtă de ferestruică. Indiferent cui se adresa ea, nu putea să conteze la fel de mult precum căutarea unei treceri spre ţarcul screerilor ori nevoia lui de a fugi zburând în ţinutul întunecat al părţii de est din Gonwonlane.

Pierdu şirul orelor de când tot colinda pasajele laterale, având grijă să nu se îndepărteze prea mult. Trebuie să fi fost două ore mai târziu, când se trezi iar la etajul patru, iar prinţesa templului încă mai vorbea. Cu o curiozitate sinceră, Holroyd se înfundă de-a lungul coridorului care ducea la dormitorul ei. O privea cu uimire. Era singură. Buzele i se mişcau, articulând, iar vocea ei se auzi limpede şi puternică, când el îşi lipi urechea de minuscula ferestruică prin care se uitase:

– Fie ca minutele să-i pară zile, orele, ani, zilele, veacuri. Lasă-l să cunoască veşnicia, în vreme ce zace în întuneric… Minutele să-i pară zile… orele… ani…

Intona întruna aceste cuvinte. La început, Holroyd încercă să se gândească la ele ca la o rugăciune, unul

dintre acele lucruri fără sens, repetate la nesfârşit, destinate să inculce în minte un anumit tipar.

Dar apoi, prima impresie îi fu infirmată. Holroyd fu cuprins de o ameţeală a minţii, de o răbufnire de groază, îl izbi o înţelegere pe cât de cuprinzătoare, pe atât de fatală, ca oţelul înfipt în carne. Ce zicea ea? *Ce zicea ea?* "Fie ca zilele să-i pară veacuri." Cum, dar chiar aşa fusese… pentru Ptath!

Prea târziu, Holroyd realiză că propria-i minte paralizată îl făcuse să-şi piardă, pentru scurtă vreme, controlul asupra corpului, în favoarea unei minţi care nu cunoştea nici spaima, nici îndoiala. Chiar în momentul în care conştientiza mişcarea mâinilor lui ce manevrau intrarea secretă în încăpere, se trezi în faţa faptului împlinit. Nu mai avea cum să nu intre. Păşi prin deschizătură şi trebuie să fi făcut vreun zgomot, căci femeia se ridică în picioare şi se întoarse cu o mişcare violentă, inumană, ca o tigroaică.

Bizară, înfăţişarea ei, îşi zise Holroyd în gând. Nu se prea uitase prin ferestruică la corpul ei. Dar atunci nu bănuia nimic. Greu să-şi închipuie momentul precis în care se petrecuse transformarea. Probabil că fusese deja în curs, cauzată de gândul recunoaşterii zeului Ptath de către prinţesa templului. Fulgerul identificării trebuie să fi străbătut opt mii trei sute de kanbi, până în îndepărtatul oraş Ptath şi, instantaneu, zeiţa intrase în trupul prinţesei. Cum de se întâmplase acest lucru era cu totul altă problemă, imposibil de *analizat acum.*

Nu conta. Îl trădase pe Tar şi secretul pasajelor subterane, şi se înfurie împotriva forţei sălbatice din el, pentru că se folosea de înţelegerea şi cunoştinţele sale cu o totală desconsiderare faţă de pericol şi consecinţe. Furia îşi urmă drumul său scurt şi inutil, risipindu-se în neant.

Nu mai era decât zeiţa Ineznia.

Ea stătea acolo, în picioare şi arăta diferit de imaginea întipărită în memoria lui Ptath. Din amintiri, Holroyd îşi

imagină că el era un zeu primitiv, sucombând în faţa farmecelor intenţionat etalate ale primei femei care-i zâmbea. Ar fi trebuit să ştie că Ptath nu se lăsa uşor impresionat de nici o fiinţă umană, dar, în acelaşi timp, n-ar fi capabil să perceapă conştient calităţile speciale ale celor care reuşeau să-i tulbure mintea neîmblânzită.

Femeia ardea ca o flacără vie. Nu-i de mirare că prinţul templului se încruntase nedumerit la fiica sa transformată. Din ochii ei ţâşnea *foc;* trupul iradia o aură incendiară. Numai glasul ei, când se făcu auzit, era dulce, deşi exista o anumită înflăcărare în el, o pasiune şi o mândrie stranii care, preţ de o clipă, îi dădeau o aparenţă nepământeană.

– Peter Holroyd, rosti ea, oh, Ptath, este un moment important în vieţile noastre. Nu te speria că te-am recunoscut. Află doar atât, că ne-am adjudecat victoria. Am câştigat prima rundă, deşi nu cea mai periculoasă, în războiul zeiţei Ineznia, purtat ca să te distrugă. Ea te-a strămutat în Gonwonlane din timpul paralel, *înainte* de sorocul la care ţi-era dat să te întorci. Fără cunoaştere, lipsit de putere, urma să te materializezi în palatul-citadelă şi să fii exterminat. Aşteaptă! Taci!

Vocea îi vibra ca o bară de oţel. Holroyd, care deschise gura pentru a-şi exprima nedumerirea, o închise imediat. Nu era zeiţa, se gândi; asta *nu* mai era zeiţa. Femeia se grăbi să-l lămurească pe un ton mai imperios:

– Toate acele planuri iniţiale ale ei le-am zădărnicit. Folosindu-mă cu grijă de ceea ce-mi mai rămăsese din puterea zeiască, de care ea habar n-avea, te-am situat în acest punct îndepărtat al ţinutului Gonwonlane, am uzurpat trupul prinţesei templului şi ţi-am plasat conştiinţa primară sub un curent constant de presiune, pentru a-ţi permite să extragi din adâncurile întregii tale personalităţi ultima-ţi reîncarnare, ceea ce s-a soldat cu succes. Şi uite aşa, Peter Holroyd - glasul îi era ca sunetul unui clopot -, începe bătălia ta pentru viaţă. Acţionează ca şi cum te-ai afla pe

teritoriul inamicului. Fii nefiresc de suspicios, dar depăşeşte-te pe tine însuţi, ducându-ţi toate hotărârile până la capăt. În cazuri de criză, bazează-te pe corpul tău nemuritor. Iată ce *trebuie* să faci: trebuie să cucereşti Nushirvanul, prin orice mijloace ţi-ar veni la îndemână. Gândeşte-te la asta, în timp ce vei zbura la noapte spre Ptath. N-o să-ţi ia prea mult ca să-ţi dai seama de importanţa acestui atac. Asta-i tot ce aveam să-ţi spun, încheie ea, aruncându-i un surâs de o tristeţe stranie. În afară de acest lucru, buzele îmi sunt pecetluite de aceeaşi vrajă care mi-a înlănţuit trupul într-o carceră a palatului-citadelă, de nici nu mai ţin minte câte veacuri. Ptath… Peter Holroyd… cea de-a doua ta soţie, de mult uitata L'onee, se va strădui să facă mai multe pentru tine, dacă va mai găsi vreun moment prielnic, dar deocamdată grăbeşte-te, ieşi pe balconul meu şi coboară în curte, unde ai să dai de ţarcul screerilor şi…

Vocea i se stinse. Ochii i se măriră şi scăpărară peste umărul lui Holroyd, care se întoarse pe jumătate, în timp ce săgeata din arcul lui Tar îi fulgeră pe lângă tâmple şi se împlântă în pieptul femeii, lovind-o drept în inimă. Ea rămase o clipă în picioare, încordată, apoi îi zâmbi lui Holroyd, cu tandreţe şi căldură. Holroyd o prinse în braţe, pe când se prăbuşea, şi o auzi murmurând:

– N-are decât să moară acest trup! Ar ţine minte… prea multe. Noroc!

În spatele lui, Tar urla:

– Grăbeşte-te, omule, pune hainele astea pe tine. Plecăm chiar acum.

Se mai auziră şi alte ţipete în depărtare, însufleţindu-l oarecum. Pe măsură ce fugea, imaginea pe care i-o lăsă în memorie fia aceea a unei tinere de o frumuseţe perfectă, din care se stinsese flacăra vieţii, zăcând încremenită pe un covor gros. Acea imagine se păstră vie şi clară până în momentul în care se simţi tras pe spatele încovoiat al unui

screer, de către un călăreţ care abia se zărea. Bătaia de ciocan a aripilor mari, cât paletele unei mori de vânt, vuietul vântului pe măsură ce pasărea se înălţa în văzduhul înnorat al nopţii îi alungă chipul ei din minte. În acel moment se auzi vaietul călăreţului din faţa lui Holroyd.

– Sunt lovit! răcni omul.

Păru că se aruncă înainte în întuneric. Acolo unde se aflase bărbatul acela, nu mai rămăsese decât o şa goală. Un ţipăt slab se destrămă în noaptea de dedesubt.

Se trezi singur pe un screer nemânat de nimeni, într-o lume fantastică, stranie.

VI

ZBOR ÎN NOAPTE

LUNA IEŞI DINTR-UN NOR URIAŞ. ERA UN GLOB ENORM, MAI MARE decât văzuse Holroyd vreodată. Era foarte aproape, ca şi cum Pământul şi strălucitoarea, argintia-i fiică s-ar fi apropiat mai tare unul de celălalt din de mult uitatul secol XX încoace. Sfera ce cobora părea să aibă un diametru de vreo trei metri. Umplea aerul nopţii cu razele sale. La lumina ei, Holroyd mai aruncă o ultimă privire fugară spre Linn.

Cetatea templului licărea scăldată în razele lunii. Templul propriu-zis se înălţa alb şi pur, ca un pilastru conturat într-o aură proprie. Era înconjurat de copacii parcului, întunecaţi şi stranii. Primul cerc de clădiri începea exact la marginea parcului. Treptat, priveliştea se pierdu în depărtare, iar oraşul deveni o umbră pe un sol vast şi nedefinit. Aceasta fu imaginea care-i rămase lui Holroyd: micimea cetăţii, imensitatea ţinutului.

Îşi alungă oraşul din minte. Trecutul, reprezentat de el, rămase în urmă, la fel cum se întâmplase şi cu imaginea femeii. Fu cuprins de o tristeţe, de o mare melancolie. Îl izbi faptul că se lupta de atâtea minute să uite de imaginea unui corp omenesc în cădere, prin aerul nopţii. Era mai şocat decât ar fi dorit să admită. Îşi văzuse de multe ori camarazii şi duşmanii murind, dar întotdeauna ştiuse că nu a avut nici o vină în cazul prietenilor, iar pe duşmani să-i ia naiba!

Dar acela îi fusese prieten, deşi nu-l cunoscuse personal. Ba chiar mai mult decât atât, un salvator, care-şi jertfise viaţa cu nobleţe. Încă un trup, se gândi posomorât Holroyd, încă un pumn de carne zdrobit în căutarea străvechii şi tragicei sale întoarceri în ţărână. Câţi bărbaţi nu căzuseră din înălţimi spre această întâlnire violentă cu solul? Câţi, în două sute de milioane de ani?

Gândurile îi fiară întrerupte de rafalele vântului, de zbaterea aripilor imense, de noaptea ce părea să nu se mai termine. Îl apucă furia împotriva întunericului. "Lua-te-ar dracu', Ptath, ce vrei să faci, să recuperezi şapte sute de ani într-o singură noapte?"

Trebuia de acum să se facă lumină, gândi Holroyd cu răceală. Având în vedere că locatarii templului dormeau de câteva ore, iar el era afară, pe uriaşa pasăre-aeroplan, de încă şi mai multe ore. Dar noaptea nu se duse. Ceva nu era în regulă, cu siguranţă, în privinţa acestui incredibil zbor prin bezna fără de sfârşit.

Prin întunericul ce trecea grăbit pe lângă el, Holroyd se mişcă stingher în şaua lui. L'onee, sau cine mai era, *ce-o* mai fi fost şi ea, îi spusese că o să-l mai ajute. Să fie acesta vreun ajutor din partea ei? Părea prea puţin probabil. Căci ea îl mai sfătuise şi să se ducă pe frontul din Nushirvan, ca să atace şi să distrugă acel stat de proscrişi. Mintea lui se opri asupra acestui punct, cu mâhnire. *El* trebuia să atace Nushirvanul, cu populaţia lui de cinci miliarde de locuitori, cu munţii lui care se întindeau la nesfârşit, cu luptătorii lui atât de puternici şi de vicleni. Hohoti scurt. Vântul tânguitor îi smulse de pe buze sunetul aspru al râsului, care se pierdu în imensitatea nopţii. Dar gândul rămase. După o clipă, ştiu la ce se gândise ea şi de ce era posibil.

În toate epocile, o mână de oameni cu voinţă de fier şi personalităţi pe măsură domniră şi luară hotărârile potrivit cărora masele de oameni ai timpurilor lor îşi croiră neînsemnatele destine. Foarte simplu, foarte limpede,

semizeul Holroyd-Ptath trebuia să se ducă pe frontul din Nushirvan, să preia controlul asupra armatelor de acolo şi să înceapă un război-fulger asupra acelui ţinut înainte ca zeiţa Ineznia să se dumirească ce se petrece.

Holroyd trase adânc aer în piept. Trebuia, bineînţeles, să ia legătura cu grupurile de rebeli şi să afle ce vroia să spună pamfletul pe care Tar i-l arătase, în legătură cu rugăciunile care erau izvorul puterii zeieşti a zeiţei. Căci, dacă era adevărat, atunci de unde îşi deriva Ptath *puterea?*

Dintr-odată, simţi imensitatea acestei probleme, care îl însufleţi cu un elan fără egal. "Un creier din 1944, gândi el tremurând, dominând trupul zeului *din* Gonwonlane." Se încordă în strădania sa de a cuprinde în sinea lui toată minunăţia acestui fapt. Întreaga-i fiinţă fu cuprinsă de fiorii unor gânduri halucinante. Iar noaptea ciudat de lungă se prelungi şi mai mult.

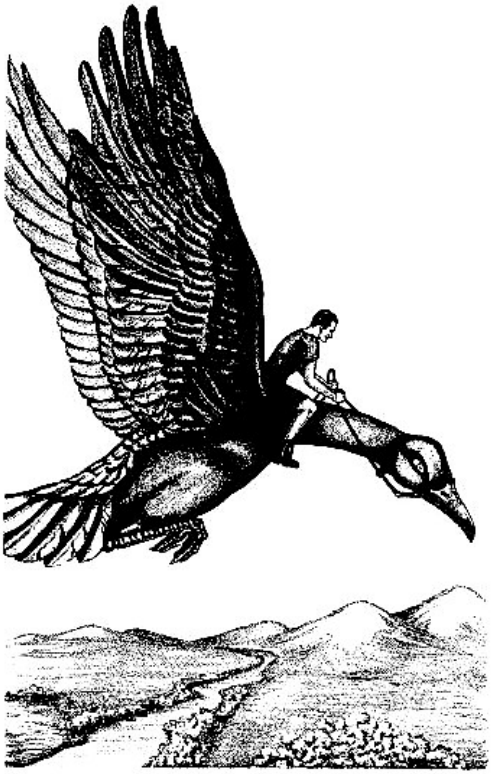

Zorile veniră cu o iuţeală tropicală. Soarele apăru la orizont, în spatele lui, şi îşi răspândi razele peste sate, ferme, păduri dese ca o junglă. În faţă i se întindea un tărâm verde, prolific.

Departe, spre nord, licăreau undele întunecate ale unei mări, iar în faţă era un oraş. Oraşul se afla foarte departe, atât de slab observabil încât îl tot pierdea în negura depărtărilor. Dincolo de oraş, părea că se ridică silueta monstruoasă a unei stânci. O stâncă? Holroyd

se încrunta. Ptath era oraşul Marii Stânci şi nici un screer n-ar fi putut parcurge în zborul său o distanţă de şapte zile într-o singură noapte. Chiar dacă acest gând îi trecu prin minte, el îşi dădu seama că acesta fusese motivul pentru care noaptea nu mai avea sfârşit. Cineva îl *trăgea* spre Ptath. Să fie L'onee?

Deodată, realiză că nu-şi putea permite să rişte. Trebuia să silească fiara să coboare. Aici. Acum. În minutul acesta. Avu senzaţia că se lăsa în jos. În clipa următoare, ca un imens vultur-pescar ce plonja după vânat, screerul se aruncă spre îndepărtata lizieră a junglei.

Pământul de sub el părea nelocuit. În ultimul moment, Holroyd întrezări imaginea unei căsuţe cu acoperiş roşu, aşezată la adăpostul verzui al ramurilor de palmieri. Apoi, uriaşa pasăre trecu ca o săgeată deasupra marginii junglei, ce se întindea dedesubtul lor. Ateriză într-o viteză nebună, fluturându-şi sălbatic aripile. Pe măsură ce se oprea, Holroyd observă pentru prima oară smocurile de pene de pe gâtul golaş, plin de nervuri. Imaginea îl izbi, îl făcu să se întrebe îngândurat care o fi fost îndepărtatul strămoş, din secolul XX, al screerului. Dar felul în care evoluase această structură musculară şi osoasă era prea radical. Probabil că acea constituţie fizică cerea o investigaţie ştiinţifică detaliată, iar el nu era în măsură, pentru că niciodată nu fusese în stare să recunoască mai mult de o duzină de specii. Reveria îi fu întreruptă de un glas cristalin care-i vorbi din spate:

– Ai face mai bine, Peter Holroyd-Ptath, să cobori.

Se răsuci în şa. O fată îl aştepta pe o potecă îngustă, la vreo şapte metri distanţă. Era o sinceritate tăcută în ochii ei întunecaţi, o tristeţe întipărită pe chipul ei măsliniu şi o flacără interioară care nu putea rămâne nebăgată în seamă.

– Repede! îl îndemnă vocea acestei noi L'onee. Dacă nu struneşti screerul zburător, nu zăboveşte prea multă vreme

într-un loc. Ai grijă să nu păşeşti în faţa lui. Nu va ezita să te ciupească. De altfel, încheie ea repede, noi, eu şi cu tine, Ptath, avem doar o scurtă oră la dispoziţie. N-avem timp de pierdut.

Pe când aluneca din şa, pe Holroyd îl încercă ruşinea. I-a fost greu la început să determine motivul acestui sentiment, dar după o clipă reuşi să-l identifice: ea-l recunoscuse drept Ptath, indiferentă la eul străin al lui Holroyd, ce pusese stăpânire pe trupul zeului cu ceva timp în urmă. Acea dominare era atât de totală încât nu simţi nici o diferenţă. Ptath era Holroyd. Era un Holroyd care, poate, lua puţin prea în serios realitatea din jurul lui, un Holroyd care s-ar fi îndreptat spre un soi de balamuc gonwonlanian, dacă s-ar fi găsit, de fapt, în *propriul* corp. Dar, cu această excepţie, contopirea zeiescului cu omenescul într-un trup de bărbat era atât de totală, încât până şi amintirea zeului îi părea un vis. Din cauza supremaţiei identităţii personale, acceptarea intimă a femeii îl puse în încurcătură pe când se apropia încet de ea.

Tânăra nu se urnise din loc. Ochii ei erau plini de lumini şi umbre. Pletele negre îi cădeau pe spate în cascadă, dar nu erau bine periate. Avea frumuseţea robustă a unei tinere ţărănci. Trupul ei bine clădit radia prospeţime. Holroyd observă cum îl urmărea cu un zâmbet palid şi enigmatic pe buze.

– Nu da atenţie acestei forme, Holroyd, îl lămuri într-un târziu. Este corpul unei tinere ţărănci, pe nume Moora, care trăieşte cu mama şi cu tatăl ei, la un sfert de kanb de aici.

Să nu-i dea atenţie era uşor de zis. Radia atâta vitalitate! Când se întoarse să păşească pe cărare, se mişca cu sprinteneala tinereţii, cu o graţie înnăscută, încât bărbatul se opri, fascinat. Se grăbi, totuşi, să o urmeze pas cu pas, pe cărarea îngustă, în linişte. Dar, după un timp, lăsă să-i scape:

– Unde mergem? Şi ce se întâmplă cu screerul?

Ea nu răspunse. Se adânciră în pădure. Tulpini căţărătoare atârnau de ramurile copacilor, al căror frunziş, deasupra lor, era atât de des, încât razele soarelui de dimineaţă nu reuşeau să le risipească umbra. Treceau printr-o lume tăcută, luminată pe jumătate.

– Cum se face, îi strigă Holroyd, că am ajuns în Ptath într-o singură noapte de zbor?

– Păstrează-ţi întrebările pentru mai târziu, veni răspunsul. Iar în ce priveşte screerul, nu mai ai nevoie de el.

Merseră în continuare. Bărbatul se gândi la cât de mult ţinuse noaptea care tocmai trecuse. Senzaţia de primejdie îi spori, la fel ca şi conştientizarea faptului că fiecare minut ce trecea putea aduce surprize neaşteptate. S-o urmeze el, care fusese ademenit într-o temniţă, pe aceeaşi femeie care-l trădase?

– Vezi, aici… Începu el.

Dar lăsă cuvintele să i se piardă în văzduh. Cărarea, atât de strâmtă până atunci, începea să se lărgească. Un luminiş i se aşternu la picioare, iar puţin mai la dreapta, se ivi căsuţa pe care o zărise de sus. Nu se vedea nici ţipenie de om. Peste tot domnea o tăcere adâncă, care pătrundea şi în locuinţa cu un singur etaj, decorată cochet, lucrată în lemn cu multă dibăcie. Era la fel de curată, pe cât de plăcută. Oameni dintr-o bucată locuiseră acolo. *Locuiseră.* Impresia de părăsire se mai ştergea la vederea carpetei din holul de la intrare. Rămas în prag, Holroyd cântări din ochi mai întâi alcovul care se deschidea la dreapta de ceea ce trebuia să fie camera de zi, după care o privi pieziş pe fată.

– Mă bucur, începu ea cu sinceritate, că devii precaut înainte de a intra. Dar gândeşte-te o clipă! A fost necesar să-l păcălesc pe Ptath să intre în temniţa templului pentru ca Holroyd să renască. În rest, fii sigur că am să păşesc prima oriunde am să te mai rog să intri.

Nu că ar mai fi existat vreo bănuială după ce intrase ea,

îşi spuse în gând Holroyd, dar de ce se aflau acolo? Scutură din cap bănuitor, după care atenţia îi fu atrasă de cele din jurul lor.

Camera de zi era prea puţin mobilată. Existau scaune tari, un covor, un scrin, o masă, un beţigaş de lemn care atârna din tavan, iar într-un colţ, pe o platformă, fixată în ea, strălucea o bară din metal. Arunca raze de un violet închis. Holroyd observă că ochii fetei îi urmăreau privirile.

– Un beţişor de rugăciune! îl lămuri ea.

Beţişor de rugăciune! Acesta era deci izvorul puterii zeieşti a Inezniei. Holroyd se apropie de platformă. Cum funcţiona? Ce făcea practic? Se întoarse curios spre fată, dându-şi seama că ea continua să vorbească:

– Părinţii Moorei sunt plecaţi, aşa că suntem singuri, Ptath, împreună, pentru prima oară în… În…

Ea ezită, apoi suspină.

– Timpul, hotărî ea pe un ton plictisit, n-are nici un sens. Este aşa de lung că am murit de o sută de milioane de ori de dorul tău.

Vocea ei deveni acum mai înfocată:

– Încă o data am să mă încarnez pentru tine în toate femeile. Astăzi, mă poţi avea ca ţăranca pe nume Moora. Mâine am să-ţi apar sub chipul frumoasei fete din argintiul Trinano, pe care ai s-o întâlneşti din întâmplare pe stradă. Poimâine, o doamnă spilcuită de la curte îţi va cădea în braţe şi, încă o dată, îmi voi lua adevărata mea înfăţişare, de preafericită soţie. Aşa ne distram pe vremuri, aşa va fi din nou.

Desigur, pe primul plan trece afacerea asta nenorocită cu Ineznia.

Holroyd abia auzi ultima frază. Mintea îi rămăsese agăţată de ceea ce spusese ea până atunci. Cuvintele îi vibrau în creier, pătrunzând înţelesul fiecărei silabe de parcă ar fi citit într-o carte. Îi trecu prin minte că nici un soldat, angajat într-un război fulger, n-ar trebui să se simtă

pierdut într-o situaţie ca asta.

– Dar uite, se auzi el vorbind, vrei să-mi spui că tu chiar intri în posesia altor femei ca să…

Nu mai putea continua. Observă că tânăra căsca ochii la el. O grimasă de dezamăgire îi rida buzele.

– Of, Ptath, îl mustră ea, tu eşti cel schimbat dacă găseşti vreun păcat în ce făceam noi odinioară. Tu erai craiul. Eu nu făceam decât să cedez poftelor tale. Numai şi numai voinţei tale mă voi supune întotdeauna.

Nu putea să-i spună nimic în legătură cu asta. Justeţea reproşului nu era depăşită decât de ciudata flexibilitate a caracterului ce se dezvăluia în actul mărturisirii. O femeie care încuraja orice perversiune a bărbatului ei. "L'onee, se miră Holroyd în sinea lui, L'onee, cât eşti de instinctuală. Nu-i de mirare că trupul tău adevărat zace înlănţuit într-o temniţă de palat, prizoniera cuiva care cel puţin a văzut mai departe de plăceri."

– Uite, o împăcă molcom Holroyd, nu m-ai adus aici doar ca să facem dragoste. Şi, apoi, vreau să ştiu cum ai făcut. Cum ai făcut un screer să zboare direct în locul în care o tânără ţărancă mă aştepta într-un luminiş de pădure? Şi încă ceva, continuă el, accidentul călăreţului care a căzut de pe screer, *chiar a fost* un accident? Stai, îi sună puternic glasul, în vreme ce gesticula violent spre platformă. Beţişorul ăsta de rugăciune! Cum funcţionează? Pare să fie făcut din metal, aduce aproape a oţel. Ciudat, dacă stau să mă gândesc mai bine. Este primul metal pe care l-am văzut de când am venit în Gonwonlane. Ei bine? încheie el.

Ea era liniştită acum. Ochii îi zâmbiră pentru o secundă, iar el observă. "Mai bine ia aminte! se avertiză el. Caracterul acestei femei este, neîndoielnic, mult mai întortocheat decât o arată fiecare faţă a ei în parte." După o clipă, ea nu-i oferi încă nici un răspuns. Rămase în picioare studiindu-l; şi căutătura crispată a privirilor ei era stranie. Parcă ar fi considerat reacţia lui ceva ce nu era decât în

mintea ei. Deodată, tânăra se îndreptă spre platforma din care ieşea beţişorul de rugăciune. Îi făcu semn lui Holroyd şi îl îndemnă cu o voce poruncitoare:

– Ia-mă de mână şi am să-ţi arăt cum se roagă ţăranii. Este important să afli lucrul acesta, întrucât din totalitatea miliardelor de beţişoare asemănătoare derivă puterea zeiască.

Holroyd dădu din cap. Nu găsea ce rost avea să ia o decizie bruscă. Voinţa, conştiinţa sporeau în el, iar acum ştia că nu avea de gând să mai facă nimic pentru a colabora cu cineva sau a se supune comenzilor altuia. Fusese grăbit cu o viteză ameţitoare. Îi era de-ajuns. Mai presus de orice, avea nevoie de câteva zile să se orienteze şi să-şi plănuiască demersurile viitoare. Îşi dădu treptat seama că L'onee trebuie să fi înţeles motivul refuzului său. Se întoarse grăbită la el.

– Nu fi prostuţ, îi vorbi ea cu sinceritate, n-avem timp de pierdut. Orice fel de întârziere ne-ar putea fi fatală.

Nu mai avea ce să spună. Fără îndoială, existau primejdii. Nu mai conta. Nu era în firea lui să meargă înainte în necunoscut. Tăcerea lui putea fi luată drept ezitare. Fata, cu un gest de nerăbdare, îl prinse de mână şi îl trase după ea.

– Haide, îl grăbi. Indiferent ce vei mai face, trebuie să afli asta.

Forţa ei îl surprinse, dar Holroyd se desprinse din strânsoarea ei cu o fermitate senină.

– Cred, conchise el, că voi vizita oraşul Ptath, mai înainte de orice.

Se întoarse şi, fără un cuvânt, fără s-o mai asculte, ieşi în holul de la intrare şi apoi afară din casă. Se uită de două ori înapoi, cât mai putu zări căsuţa. Dar nu observă nici o mişcare, nici un semn de viaţă. Tăcută ca o *vizuină* a *răului,* se ridica în lumina soarelui de dimineaţă şi îi dispăru din vedere, în vreme ce se afunda în desişul lizierei.

VII

TĂRÂMUL ÎNTUNERICULUI

JUNGLA ERA UMEDĂ ŞI CALDĂ. ÎI LUĂ CAM O ORĂ DE MERS NEÎNtrerupt spre vest, ca să iasă din ea. Holroyd se opri brusc. Ajunsese în câmp deschis, pe panta unui deal şi zări un lung şir de coline ce se înălţau în faţa sa, ascunzând vederii lui oraşul Ptath. La nord se afla o mare întunecată, lucitoare. Dar abia dacă o luă în seamă.

Valea îi atrase însă atenţia. Acolo se afla o cazarmă. Mişuna de bărbaţi şi de fiare, de femei, în aglomeraţia de clădiri. Prezenţa femeilor îl nedumeri. Dar după un moment de uimire, înţelese. Bineînţeles! Aceasta era o tabără militară permanentă, cu stabilimente pentru bărbaţi însuraţi.

După cât i se părea, tot felul de manevre sau vreun tip de antrenament se aflau în plină desfăşurare. Urmări pentru o vreme operaţiunile neobişnuite. Pretutindeni părea că pluteşte o anumită apatie. Cavaleria, călare pe grimbi, galopa într-un mod dezinvolt, călăreţii purtând lănci lungi din lemn.

Îşi mânau jivinele într-un anumit mod, ieşind din linie, dinaintea unui grup de femei, conversând pentru un minut, după care se îndreptau la trap spre corpul principal Părea un spectacol dizgraţios de la distanţă, dar probabil că exista o explicaţie.

Pe cât putea vedea el cu ochii de-a lungul văii, în orice direcţie, erau numai soldaţi şi clădirile care-i adăposteau,

strălucind albe în soare. Nu avea altă posibilitate decât să traverseze valea. Dacă ar reuşi să-i stăpânească ieşirile necontrolate ale lui Ptath, ar putea să-şi vadă de drum, trecând neobservat. Estimă distanţa la vreo opt kilometri - o oră şi jumătate.

Parcursese cam o treime din calea lui, trecând în tăcere pe lângă un grup de bărbaţi şi de femei, când se auzi tropotul unor labe grele. Un lung şir de grimbi mugi la vreo trei metri de el. Majoritatea călăreţilor se uitau curioşi la el. Dar un bărbat, un tip înalt, cu veşminte arătoase şi pene colorate la chipiul lui alpin, făcu ochii mari, uluit, apoi îşi scoase jivina din rând. Se aplecă adânc în şa.

– Prinţe Ineznio! strigă el. Nemaipomenita surpriză a vizitei excelenţei voastre va umple de entuziasm armata. Îl voi informa pe mareşal de îndată!

Se întoarse în goană către un grup de bărbaţi şi de femei din apropiere, lăsându-l pe Holroyd să-şi aducă aminte de spusele prinţului templului pe drumul spre Linn, după care Ptath semăna, nu numai cu statuia din templu, dar şi cu un anume bărbat, prinţul Ineznio. Pentru prima oară acea remarcă, pe care şi-o amintea atât de vag, îi semnala un pericol.

Holroyd îşi analiză situaţia cu ochii pe jumătate închişi. Valea vuia de oameni şi de animale. În spatele lui şi pe fiecare flanc, erau soldaţi şi clădiri, la fel ca pe front. Iar în faţa lui înaintau o mulţime de ofiţeri, împreună cu nevestele lor.

Nu mai avea nici o scăpare, nu mai avea nimic de făcut, decât să încerce să-şi asume identitatea falsă. Dacă aceşti oameni îl acceptau ca Ineznio, putea afla de la ei detalii despre alcătuirea armatei şi, apoi… despre frontul din Nushirvan! Dintr-odată îşi pierdu răbdarea, cuprins de un elan înflăcărat, amestecat cu frică şi prudenţă. Detaliile imitării acelei persoane nu erau importante. Nu mai conta că era aproape sigur de diferenţa dintre propriul glas şi cel

al adevăratului Ineznio. El era Ptath, de trei ori marele Ptath, *zeul* gonwonlanian.

Identificarea îi răsună în minte ca un clopot. Cu o încredere sălbatică urmări grupul de ofiţeri şi de doamne care se opriră în faţa lui, se reculeseră, făcură o plecăciune adâncă şi aşteptară, evident, să primească aprobare.

Holroyd le-o dădu, informându-i cu glas poruncitor.

– Mă aflu aici să văd manevrele, detaliile legate de antrenament. Daţi-le ordin să înceapă!

Se descurcase de minune. Numai că nu Holroyd vorbise, ci Ptath. Nu, nici măcar zeul însuşi. Fusese gândul identităţii lui Ptath care îi adusese pe buze acea replică arogantă. Ptath devenea mai valoros, mai integrat, de la o oră la alta. Femeile erau, în majoritatea lor, tinere şi chipeşe. Îl priviră cu un interes sincer. Mai mulţi ofiţeri se apropiară, dintre care unul cu zece pene albe şi cinci roşii la chipiu. Bărbatul avea o fizionomie energică şi părea de vârstă mijlocie. Vorbi molcom:

– Suntem onoraţi, înălţimea voastră. Probabil că nu vă amintiţi întâlnirea noastră de la palat, când v-am fost prezentat. Sunt mareşalul Nand. Mă aflu la comanda corpului de armată în rezervă numărul 9430, care aşteaptă să plece cât de curând pe frontul din Nushirvan.

Omul continuă să vorbească, dar în ciuda dorinţei lui de-a asculta, Holroyd nu mai putea. Aura personalităţii lui Ptath începuse să se disipeze. Gândurile începură să i se învălmăşească, precum un dop purtat de apele înfuriate ale unei mări în plină furtună. Era nedumerit şi, totodată, absorbit în calcule. Nouă mii patru sute treizeci de corpuri de armată. La el acasă, un corp de armată nu cuprindea mai mult de patruzeci, până la nouăzeci de mii de oameni. Impresia lui era că văzuse mai mult decât atât în această vale verde. Dar să presupunem că cifra era mai mică. Patruzeci de mii de bărbaţi într-unui dintre cele nouă mii patru sute treizeci de corpuri de armată însemna în mare

nouăzeci şi patru de milioane ori patru… patru sute milioane de suflete.

Tulburarea îi dispăru. De fapt, era chiar o armată mică pentru un stat cu o populaţie de cincizeci şi patru de miliarde. Numai în Nushirvan, cu populaţia sa de cinci miliarde, ar putea fi mobilizaţi pe câmpul de luptă un miliard de oameni. Holroyd trase adânc aer în piept. Era încântat în sinea lui, încercând fascinaţia plină de exaltare a unui soldat în faţa potenţialului militar al unor asemenea armate imense şi înfricoşătoare. Îşi zise în gândul său: "Ar putea fi antrenaţi pentru un război-fulger, cu screeri, în loc de avioane, şi grimbi, în loc de tancuri."

Din clipă în clipă, imensitatea acestui teritoriu îi devenea tot mai limpede, la fel ca şi importanţa de a supravieţui, chiar aici, aşa cum şi avea să fie silit s-o facă. Holroyd-Ptath, zeul suveran al ţinutului Gonwonlane…

– Şi dacă mă veţi urma pe aici, excelenţa voastră, îl îmbia mareşalul, am să comand unor unităţi să execute câteva exerciţii tactice în onoarea excelenţei voastre. Din contingentul de trei sute cincizeci de mii, ofiţeri şi soldaţi, ai corpului meu de armată…

"Din ce!" se întrebă Holroyd în sinea lui. Era conştient că îl urma pas cu pas pe mareşal, cu gândurile aiurea. Estimarea sa iniţială trebuia înmulţită de nouă ori. Trei miliarde şase sute de milioane de bărbaţi, nemaipunând la socoteală corpurile de armată peste numărul 9430. Erau mai mulţi soldaţi decât toţi oamenii care trăiseră pe pământ în 1944 - cea mai mare armată a celui mai întins stat din câte existaseră vreodată. Armata *lui,* pământul *lui,* dar nici măcar nu le putea cuprinde cu mintea. Măcar de-ar fi putut birui intrigile şi ambiţia unei zeiţe, ca să-şi ia înapoi ce îi aparţinea de drept.

De lângă el, vocea unei femei îi şopti:

– Sunt aici, Ptath, într-un nou trup, ca să te ajut… să te sfătuiesc.

Cuvintele ei avură asupra lui un efect bizar. Îi provocară repulsie, sentimentul că-i treceau prin cap gânduri nesănătoase. Peter Holroyd, americanul care stăpânea o lume... ce tâmpenie total nedemocratică! Dar putea el spera să-l învingă pe acel Ptath puternic şi primar dinăuntrul lui care nutrea asemenea aspiraţii? îndoiala îl umplu de indignare, în vreme ce se întoarse ca să arunce o privire noului trup al lui L'onee. Se linişti încetul cu încetul. Noua ei formă era cea a unei femei durdulii, de vârstă mijlocie, iar alegerea ei îl interesă, înainte să poată zice ceva, L'onee îi şopti din nou:

– Sunt soţia mareşalului Nand. Amanta lui se află în stânga ta. Ptath, armata trebuie transformată şi reorganizată. Femeilor nu li se permitea accesul în taberele de antrenament până acum câţiva ani, când Ineznia s-a hotărât să te distrugă. Intenţiona să se asigure că armata nu era suficient de pregătită ca să lanseze, la ordinul tău, atacul asupra Nushirvanului, în cazul în care te-ai fi aflat vreodată în poziţie să-l dai. Dar ofiţerii rebeli s-au opus deteriorării, astfel încât, la bază, armata se află într-o stare mult mai bună decât îşi închipuie ea.

– Draga mea, se auzi vocea mareşalului dinspre celălalt umăr al lui Holroyd, nu ai voie să-i şopteşti la ureche înălţimii sale.

– Îi spuneam ceva foarte important, se bosumflă femeia. Nu-i aşa, prinţe Ineznio?

Căpitanul surâse şi încuviinţă din cap. Se simţi, deodată, mult mai bine. Răspunsul spontan al femeii îi făcu plăcere. Aceasta era adevărata viaţă care i se întindea la picioare, clipă de clipă. Nu-i plăcea caracterul lui L'onee dintr-o mulţime de motive, dar ea se *străduia* să-l ajute. Încercă să-şi închipuie ce însemna acel fapt. Mărturisise că adevăratul trup îi era închis într-o temniţă. Îi era ciudat de greu să-şi imagineze acea realitate. Avea obligaţia s-o salveze, desigur. Dar momentul şi modalitatea evadării ei îi

erau deocamdată la fel de neclare, pe cât îi fusese înfăptuirea atacului său asupra Nushirvanului. Nu ştia nici măcar unde era închisă. Iar ea nu-i putea indica locul.

De fapt, şi până la asaltul asupra Nushirvanului mai rămânea o cale la fel de lungă. I se păruse imposibil. Acum, însă, iată că întrevedea o cale, în viitorul îndepărtat. Poate că un prilej similar ar fi apărut şi în privinţa trupului soţiei sale.

– Ptath, i se adresă din nou L'onee. Nu mai trebuie să zăboveşti pe aici nici o secundă. Ai văzut tot ce era mai important. Ai aflat acum de principalele lipsuri ale armatei, de indisciplina datorată în mare parte prezenţei unei amante în căminul fiecărui soldat, o situaţie deliberat creată de zeiţă în dorinţa ei de a te distruge. Acum că ştii acest adevăr elementar, nu mai poţi irosi nici o clipă aici, doar cu o mică parte din armata care trebuie reformată. Îţi jur că fiecare oră, fiecare minut, sunt vitale. Ţine minte, Ptath, trupul îmi zace într-o carceră mai neagră decât cea în care ai fost tu ţinut atât de puţin timp. Dacă *ea* m-ar descoperi fără apărare, m-ar putea distruge - şi ar face-o imediat - iar atunci numai tu, în deplinătatea forţelor tale, mi-ai mai putea reda capacitatea de a fi un pol al puterii. Ptath, de dragul meu şi al tău, lasă-te purtat de mine în următoarea etapă a ceea ce trebuie tu să înveţi în lupta pentru salvarea noastră, a amândurora. Ptath, lasă-mă să te duc de aici prin tărâmul întunericului.

Lui Holroyd îi veni greu să o asculte, aproape în pofida voinţei sale, dar convins pe jumătate că *văzuse* deja principalele nereguli din armată, iar orice altceva nu mai putea fi decât o repetare a detaliilor. Acum se uita la ea nedumerit.

– Tărâmul întunericului? repetă el ca un ecou.

Ea continuă cu un gest de nerăbdare:

– Nu-i decât un mijloc de a ieşi din această vale. Ce ai văzut aici, ţi-aş fi povestit eu până la căderea nopţii. Ptath,

dimineaţa abia a început şi cu toate astea o mare parte din ea ţi-ai irosit-o descoperind personal două lucruri: neregulile din armată şi faptul că Ineznio este o persoană reală care-ţi seamănă pe de-a-ntregul, până şi la voce. Te-aş fi putut eu informa despre amândouă în două minute. Ptath, hai să petrecem această dimineaţă împreună, ascultă-mă ce-ţi spun! Lasă-mă să te învăţ ce trebuie. Şi după aceea poţi să pleci unde vrei tu. Ptath, zi că vei veni prin tărâmul întunericului! *Trebuie* s-o spui tu cu voce tare. Sunt prea slăbită ca să te iau cu forţa, altfel aş face-o pe loc.

Holroyd ezită, impresionat în ciuda voinţei sale. Ea avea dreptate. Cea mai mare problemă dintre toate cele cu care se confruntase, de când se întorsese în Gonwonlane, fusese lipsa de informaţii. Propriul refuz de a se lăsa călăuzit în drumul său nu trebuia să excludă posibilitatea unei dimineţi de întrebări şi răspunsuri. Poate că se cam grăbise, când o părăsise atât de brusc. În apropierea lui, mareşalul Nand îl anunţă:

– Iată-ne ajunşi, Sire. Vă rog să menţionaţi sectorul pe care doriţi să-l vedeţi defilând.

Să menţioneze sectorul! Holroyd zâmbi cu amărăciune. Da, hai, numeşte-l. Rosteşte-i titulatura tehnică, astfel ca toată lumea să-şi dea pe dată seama de întreaga înscenare. Se întoarse cu faţa la femeie, şoptindu-i grăbit:

– Am să merg prin tărâmul întunericului. Şi acum?

Răspunsul fu… realitatea.

La început nu a fost decât întuneric. Era intens, impenetrabil. Totuşi, după o clipă, ştiu că L'onee se afla lângă el. Conştiinţa lui deveni mai lucidă. Umbre, îşi zise în gând, el şi femeia nu erau decât umbre furişându-se în noapte.

Cât de departe?

Cuvintele îi ajunseră în creier, deşi nu fuseseră rostite şi nu îi erau adresate. Nu fu în stare să înţeleagă acest aspect, aşa cum nu putea să priceapă cum de reuşise să-i prindă gândul. Îi era foarte limpede că reuşise. Mintea îi era mai sensibilă decât a oricărui om care a trăit vreodată, şi aşteptă cu încordare un răspuns, care veni de departe. Întregul spaţiu şi timp răsunară de ecoul acelui gând de răspuns, care ieşi la suprafaţa întunecatului vortex fără de sfârşit, răspândindu-şi undele în toate direcţiile, mai iute decât zburau umbrele femeii şi bărbatului.

Mai departe, roabo!
Dar anii deja s-au înmulţit.
Vor trece şt mai mulţi! Du-ne, Du-ne!

Noaptea timpului se adânci. Secole se dizolvară în beznă, iar senzaţia abisala care-l încerca pe Holroyd izvora din gândul că eternitatea era la fel de aproape ca şi acea noapte care învăluia totul. Observă că o parte a minţii femeii se îngrozea tot mai mult. Pentru prima oară îşi dădu seama că personalitatea ei era împărţită în două secţiuni distincte. O porţiune era frământată de o furie neputincioasă faţă de sarcina pe care trupul ei o ducea la îndeplinire, cealaltă porţiune era roaba supusă, depinzând de creierul stăpânei care se afla afară, departe în spaţiu. Tenebroasele poteci ale universului se zguduiră de spaimele ce torturau partea supusă a minţii ei; după care totul era pierdut, nici măcar speranţa nu mai putea rezista în această nimicnicie întunecată, iar gândul ei veni mai dens, mai greu:

Cât de departe?
Mai departe, proasto!
Dar am parcurs deja un milion de ani.
Mai departe, oh, mult mai departe.

Pentru un timp, mintea înrobită a femeii se simţi mai bine, mai calmă, mai încrezătoare. Iar lunga noapte luă sfârşit.

Era ciudat, visul întunericului. Holroyd se agăţă de o fantomatică margine a propriului conştient, năucit de strania luciditate din cugetul lui. Ce se întâmplase? înlătură încet tulburătoarea senzaţie de bizarerie şi, totodată, se scutură de faldurile nopţii ce se destrămau în jurul său. În sfârşit, deschise ochii.

Nu zăcea întins, aşa cum crezuse. Era în picioare pe podea şi, de unde se oprise, o vedea clar pe ţărancă, pe Moora, stând în faţa lui. Privirea îi trecu dincolo de ea, în jurul ei, înregistrând imaginea familiară a camerei de zi. Se aflau în coliba din junglă, pe care o părăsise cu câteva ore în urmă. Mintea îi fu cuprinsă de valul amintirilor. Înapoi. Ea îl adusese înapoi… prin tărâmul întunericului. Dar cum? O întrebă placid:

– Am visat?

– A fost doar o amintire, îl lămuri fata.

Dar explicaţia ei nu păru să aibă vreun sens. Holroyd o cântări din ochi, însă feţişoara ei copilăroasă era impenetrabilă. După o clipă, totuşi, ea adăugă:

– A fost memoria primei dăţi în care Ptath a fost adus în Gonwonlane. Numai cu permisiunea ta şi în cursul unei perioade de transportare ţi-am putut arăta ce s-a petrecut. Eşti de acord că merită să ştii asta.

Holroyd rămase încremenit, derulându-şi încă o dată în minte filmul amintirii.

– Dar *tu* ai fost cu mine! remarcă într-un târziu şi, preţ de o secundă, avu certitudinea că se strecurase o eroare fatală în întreaga poveste. De fapt, tu ai fost cea care m-a adus.

Se opri, amintindu-şi cum o parte din mintea ei era înrobită, cealaltă parte zvârcolindu-se în toiul unei furii

sălbatice împotriva ordinelor acelui glas venit de departe. O auzi pe tânără vorbindu-i în şoaptă:

– Da, am fost cu tine, dar nu de bună voie. Poate acum ţi-ai făcut o idee mai clară a forţei pe care trebuie s-o înfrunţi.

Holroyd încuviinţă din cap şi un fior neplăcut îi trecu alene prin nervi. Explicaţia ei se potrivea experienţelor prin care trecuse, dar această conştientizare trebuia acceptată şi uitată.

Femeia, fiinţa aceea aruncată în spaţiu, cea care poruncise, zeiţa Ineznia! Era inconfundabilă. Nu mai reprezenta un simplu nume, ci o realitate. Pentru întâia oară, bărbatul realiză că lupta să-şi apere viaţa.

Intenţionat, Holroyd se îndreptă spre estrada din care ieşea beţişorul de rugăciune. Ajungând la el, îşi întoarse privirile întrebătoare către ea. Tânăra încuviinţă din cap pe dată şi se apropie. Răspunsul ei spontan îi smulse lui un surâs plin de tristeţe. Probabil că trebuia să-şi ceară scuze pentru că o abandonase tocmai în momentul în care ea era pe cale să ilustreze cu ajutorul acestui beţişor de rugăciune izvorul puterii zeieşti. Se decise să nu mai facă acest lucru, căci avusese dreptate. În acele condiţii, neştiind nimic, singur într-o lume străină, refuzul său de a se încrede într-o necunoscută era justificat. Încă mai existau riscuri, dar mai mici. Ea îşi dovedise buna-credinţă prin tot ce făcuse. Alături de el, fata îi zise:

– Beţişorul de rugăciune este important. Dar mai întâi aş vrea să-ţi rezum nevoile stringente ale existenţei tale în Gonwonlane. Te-ai întrebat, poate, de ce este atât de vital atacul tău asupra Nushirvanului. Datorită marelui tron al puterii, care se afla iniţial în palatul-citadelă, dar - şi ţine bine minte acest lucru - a fost mutat, din cauză că, în momentul în care *tu* te-ai aşeza pe el, ţi-ai recăpăta întreaga putere. A fost plasat de Ineznia în capitala nushirului din Nushirvan, cu permisiunea lui. Credinţa ei

este că te-ar putea distruge înainte să ajungi la el. Ptath, părerea mea este, deşi n-am nici o competenţă în domeniu, că numai prin invazie, folosindu-te de cea mai mare şi mai puternică dintre armatele organizate vreodată, ai putea nutri speranţa să cucereşti acea misterioasă capitală fără nume a nushirului şi să recapeţi tronul zeiesc al lui Ptath.

Tânăra se opri, ca pentru a da greutate fiecărui cuvânt rostit, după care continuă cu cea mai mare seriozitate:

– A venit timpul, aşadar, pentru cea mai primejdioasă dintre acţiuni. Trebuie să-ţi rezervi iniţiativa cu orice preţ, şi, îndată ce-ţi voi dezvălui sensul beţişorului de rugăciune, am să-ţi explic şi care cred eu că ar fi următorul tău pas. Acum, ia-mă de mână!

Holroyd îi luă mâna într-a sa cu delicateţe. Îi simţi căldura, pâlpâirea vieţii, de parcă forţa vitală din ea ar fi fost o flacără, un vibrant fir electric. Un gând îi trecu prin minte: ce experienţă extraordinară ar fi să sărute o femeie cu atâta *vitalitate.* Se uită pătrunzător la fată. Să-i fi strecurat ea lui acea sugestie subtilă prin braţ? Hotărât nu! Era perfect capabil să gândească în felul acela de unul singur. Urmări cu un interes sumbru cum fata atinse beţişorul de rugăciune cu mâna ei liberă şi, pe când degetele ei păreau tocmai pe punctul de a-l atinge, se opri, întorcându-se pe jumătate:

– Aş vrea să-ţi aduc aminte mai ales că semeni cu prinţul Ineznio până şi la voce!

– Ce, o întrebă bărbatul, ce are a face asta cu…

Se întrerupse, deoarece chiar în acea clipă degetele fetei apucară strâns bara de metal ce lucea violet. Focul trebuie să fi fost captat instantaneu prin cealaltă mână cu care-l ţinea. Simţea că parcă se prinsese de un cablu încărcat de electricitate.

Holroyd se zvârcoli într-o agonie tăcută. Se zbătea să se desprindă, dar efortul său nu avea nici un pic de consistenţă. Toată forţa i se scurgea în energia care îi

pătrundea în trup. Mai avu timp să-şi dea seama că, încă o dată, fusese tras pe sfoară.

VIII

CĂŢĂRĂTOAREA DE PE STÂNCĂ

De pe podeaua carcerei din subteranele palatului, unde zăcea ghemuită, L'onee încă mai putea întrezări silueta zeiţei Ineznia. În semiobscuritate, rivala ei şedea în marele jilţ pe care şi-l adusese special cu mai multe zile în urmă. Trupul ei micuţ, cu linii fine, părea încremenit. Părul ei bălai, ce-i încadra faţa, strălucea stins. Se ghemuise acolo, cu capul căzut, cu braţele atârnând inerte, căci, evident, *fiinţa* îi hălăduia afară din trup.

În vreme ce L'onee contempla acel corp inert, începu să simtă în aer o presiune, ca un vânt al minţii suflând în miez de noapte, crescând în intensitate. Puterea fulgeră prin încăpere. Luminile care fuseseră reduse la minim, se aprinseră iar, dând la iveală corpul unui bărbat care cădea pe ciment. Trupul lui ateriză cu un zgomot înfundat. Simultan, femeia cu părul de aur se mişcă în jilţ. Deschise ochii. Izbucni în hohote melodioase de râs, ca nişte sunete de clopoţei.

Ineznia se ridică în picioare şi se apropie de femeia brună, aplecându-se peste ea. Vocea îi trăda triumful:

– Ah, dulce L'onee, planul îmi merge ca pe roate. Crede că eu sunt tu şi mi-a permis deja să-l duc prin tărâmul întunericului. Pare-se că cea mai periculoasă dintre vrăjile cele mai neînsemnate, necesitatea de a-i arăta cum a fost adus iniţial Ptath din lumea lui Holroyd în Gonwonlane, s-a împlinit de-acum. Mai mult, a simţit curentul de putere

dintr-un beţişor de rugăciune, dar nu aşa cum l-a plănuit iniţial el însuşi, printr-o scurgere directă, ci trecând prin trupul meu, deposedat fiind de cele două energii care erau destinate să-i trezească amintirea.

Râsul ei zglobiu, ca un tril de păsărele, se stinse, în vreme ce grăi, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare:

– Am de gând să-l păstrez în acest dezechilibru psihic până când voi mai anula cel puţin încă trei vrăji. După aceea, nici nu mai contează. Am mai multe căi prin care să-l *silesc* s-o anuleze pe a şasea, pe lângă atacul asupra Nushirvanului. Cât despre a şaptea, dacă vreodată tronul ăla va ajunge în mâinile mele ca să-l studiez, nu cred că Ptath o să se aşeze pe el. Aproape c-am uitat, L'onee dragă, încheie ea, să-ţi spun că ţi-am inclus numele în marea listă a condamnaţilor la moarte, pe care va fi obligat s-o semneze. Nu prea mă aştept ca el s-o facă de bunăvoie. Lista mai are şi un alt scop: să-i ofere un motiv în plus pentru a considera imperios atacul asupra Nushirvanului.

L'onee căscă nişte ochi curioşi la torţionara ei. Fizionomia copilăroasă a rivalei sale era schimonosită de triumf. Ochii Inezniei erau larg deschişi, buzele, întredeschise. Patima i se citea în fiecare trăsătură contorsionată a feţişoarei ei, pe care totuşi se mai putea citi agerimea, forţa şi abilitatea. Bruneta se îngrijoră: două vrăji dezlegate din cele şapte. Putea să-şi închipuie cu câtă dibăcie fusese totul dus la îndeplinire. Ineznia se dăduse drept ea, câştigând încrederea lui Ptath pe măsură ce dezlega, una câte una, farmecele care-l protejau de distrugerea finală. Se strădui să-şi reia vechiul ei ton sardonic, pe când spunea:

– Deci l-ai minţit că ai fi eu. Biată Ineznia! Ce rol dificil trebuie să fi fost ăsta pentru tine! Şi a făcut deja dragoste cu tine, Ineznia dragă? Ai dezlegat şi această vrajă a lui Ptath?

Blonda scutură din cap în semn negativ.

– Nu îmi este frică să-ţi mărturisesc acest eşec temporar. Prostănacul este moralist.

– Dar aşa era Ptath, nu-ţi aminteşti?

Vocea lui L'onee prinse puteri, colorată de inflexiunile maliţiei:

– Nu s-ar da în vânt după peregrinările tale furişate prin corpurile altor femei.

Văzu că atinsese un punct slab. Ineznia răsufla greu, iar în ochi îi scăpară un fulger albastru de mânie. Apoi izbucni din nou în râsul ei fragil:

– Ce nu vrei tu să înţelegi, L'onee, este că eu îl am pe Ptath aici în Gonwonlane cu veacuri înainte de soroc. Ba mai mult, se află sub controlul unei personalităţi umane, de mare forţă, sigur că da, dar care n-are putinţa să se adapteze realităţilor de aici la timp, ca să-mi încurce planurile. Se va trezi mâine convins că eu îl cred a fi iubitul meu, prinţul Ineznio, şi că *tu* te-ai substituit mie ca să-i demonstrezi iminenţa unui atac asupra Nushirvanului. Nu va mai rezista multă vreme forţelor psihice vrăjmaşe pe care i le pregătesc Cât despre cea de-a treia vrajă, necesitatea ca Ptath să-mi recunoască drepturile, făcând dragoste cu mine…

Râsul îi răsună vibrant şi încrezător. Se citea o hotărâre pasională în izbucnirea ei veselă:

– Chiar crezi că-mi va rezista mie, *mie,* când ne vom găsi împreună, în apartamentul meu? Va gândi că singura lui speranţă, câtă vreme se va mai afla la palat, va fi să se pretindă în continuare a fi Ineznio. Poate acum ai să începi să înţelegi de ce l-am răsfăţat atâţia ani de zile pe imbecilul ăla, i-am făcut până şi hatârul de a-şi lua forma de masculin a propriului meu nume. Asemănarea lui cu trupul în care Ptath renaşte s-a dovedit a fi foarte importantă. Iar acum, L'onee, trebuie să plec. Îl iau cu mine în apartamentele prinţului. Acolo îşi va reveni în simţiri mâine-dimineaţă. Mi-aş dori să se trezească chiar mai devreme, dar am deranjat

ţesătura timpului şi acum trebuie să mă lupt s-o reechilibrez.

Pe măsură ce îi întorcea spatele, uşa din piatră se deschise şi apărură patru bărbaţi. Se lăsară în genunchi şi ridicară trupul lui Holroyd. Zeiţa îi urmă până la uşă, după care se opri şi se întoarse iar.

– Ţin să te avertizez, şopti ea, că a trebuit să te folosesc ca pol al puterii, iar de aici ţi se trage faptul că ţi-a mai rămas atât de puţină putere, pentru prima dată în atâtea secole. Nu-ţi părăsi trupul. Am să mai trec pe aici din când în când şi, dacă descopăr că lipseşti, am să-ţi distrug corpul. Nu trebuie să-ţi mai amintesc cât de fatal ţi-ar fi lucrul ăsta. Atunci ai depinde de bruma de putere pe care o mai ai, care, treptat, se va diminua şi mai tare. Până la urmă, nu vei mai avea destulă putere să mai ieşi din nici un corp în care vei fi intrat şi o să mori odată cu el după o perioadă de agonie prelungită. După cum ştii, de altfel, îţi este imposibil să te încarnezi în orice persoană din palat fără ca eu să aflu pe loc. Aşadar, poartă-te cum se cuvine. Încă ceva, continuă Ineznia, cu un zâmbet curios de sincer întipărit pe faţă, ştiu că nutreşti oarece speranţe ca Ptath să-şi fi aranjat vrăjile într-o asemenea manieră încât să mă prindă în cursă. Dacă îmi va fi dat să descopăr o singură capcană pe traseu, şi te asigur că am să aflu îndată, voi distruge corpul în care este încarnat în prezent şi o voi lua de la început cu următoarea lui reîncarnare. Dar nu voi da greş. Voi fi unica şi adevărata stăpână peste Gonwonlane. Iar acum te las pradă acestui gând "încântător".

De astă dată nu se mai opri, ci trecu pragul. Imediat în cameră se făcu întuneric. Multă vreme, femeia brună rămase întinsă, cu mintea golită, nemaisimţind nimic în afară de umezeala podelei de piatră şi de greutatea îngheţată a lanţurilor. Un gând i se contură într-un târziu: "Proastă şi fudulă Ineznia! Deci el se află acum în apartamentul prinţului. Şi da, Ineznia, ai dreptate. În cele

din urmă nu mai deţin decât puţină putere. Destulă cât să-l pot ucide acum, ca să se poată naşte din nou."

I-a fost greu să-şi părăsească trupul, mai greu decât se aşteptase. Efortul de a întreţine viaţa în acea formă umană era prea mare pentru resursele ei infime. Temniţa era prea rece. Trebuia să se lupte pentru fiecare minut de viaţă, pentru fiecare strop de căldură. Dar izbuti să iasă şi să-şi vadă trupul zăcând sub ea într-o beznă densă, s-o tai cu cuţitul. Căci acolo nu mai putea fi vorba de simţuri normale, nici de ochi, nici de urechi, nici de atingere, în această stare informă, ci doar de acea superbă forţă, încă vie, care se mai afla în adâncul *fiinţei* ei. Cu multă vreme în urmă, mai putea să-şi controleze de la distanţă corpul, atunci când ieşea din el. Dar forţa ce-i dădea această putere secase de mult din ea.

Nu i-a fost prea greu să treacă prin ziduri. Ştia calea. De câte ori în trecutul îndepărtat nu plutise ea, coborând din înălţimile ameţitoare ale stâncii spre îndepărtatele, învolburatele ape ale acelei bulboane ce scuipa, ca pe nişte lemne putrede, cadavrele sinucigaşilor şi ale celor lipsiţi de noroc, înecaţi în vâltoarea ei, pe ţărmul plin de pietriş, numai ca fluxul să-i poarte iar în larg.

Încetini. Simţi că apa era aproape şi era puternică. Prea puternică. Probabil că s-a îndepărtat prea mult. Atinse linia ţărmului într-un târziu, de o parte a ei era valul repezindu-se s-o înghită, de cealaltă tăcutul mal aştepta s-o primească. De două ori interveni ceva, senzaţia unei diferenţe. Dar de fiecare dată a fost atât de slabă, încât moartea trebuie să fi trecut de mult pe acolo.

Şi după aceea… Îşi găsi trupul. De cât timp era moartă fata, nu putea spune, dar aura vieţii ce radia din nenumăratele ei celule încă vii avea o forţă aproape brută, în comparaţie cu presiunea blândă a mării şi a malului. L'onee cutreieră spaţiul orbeşte, după care intră, fiinţa ei răspândindu-se prin nervii lipsiţi de viaţă. Corpul zăcea,

opunându-se vieţii cu întreaga putere tăcută a unui mecanism inert. Parcă ar fi călcat pe nisipuri mişcătoare. Moartea fiinţelor umane era fără posibilitate de întoarcere, atât de desăvârşită!

Nu putu să-şi dea seama câtă vreme rămase acolo, în acea noapte nesfârşită. Acolo nu mai *exista* timp, nu mai exista nimic, în afara acelui biet cadavru prăpădit şi a mângâietoarei odihne a morţii.

Viaţa se trezi la zgomotul vag al valurilor ce se izbeau de un ţărm plin cu pietriş. Apoi simţi o furnicătură care ar fi putut să fie usturime, doar că ea o ţinu departe de conştiinţă şi aşteptă. Încet, începu să simtă prundişul şi nisipul ce-i apăsau noul trup. Apoi începu să se mişte, picioarele au cedat presiunii musculare constante, braţele s-au răsucit, o mulţime de organe scuturându-se din lâncezeala morţii şi reluându-şi funcţiile fiziologice fireşti.

Vederea îi reveni ultima. Văzu ca se găsea sub un cer înnorat, în noapte, la poalele unei stânci ce se înălţa ca un turn. Corpul ei stătea pe o margine între acea stâncă şi abisul fremătător al mării, iar acolo se mai aflau şi alte cadavre. Iată şi oraşul plin de lumini, dincolo de golf. Se luptă cu nostalgia care o cotropise la vederea oraşului şi îşi forţă membrele să se pună în mişcare. Pentru un timp, stătu în picioare, clătinându-se, aproape să se prăbuşească pe stânca uriaşă ce părea că se ridică în noaptea de deasupra ei. Îi trecu prin minte că oamenii nu aveau *asemenea* muşchi încât să se poată căţăra pe peretele unei astfel de roci fantastice.

Însă nu mai putea da înapoi. Trebuia să ia o viaţă, ca să *salveze o alta.* Şi multe altele. Îşi găsi armele acolo unde le ascunsese în cursul micilor promenade ocazionale, pline de melancolie, când, sătulă de atâta izolare în temniţă, hoinărise de-a lungul acestui ţărm pietros, unde atâţia înecaţi zăboveau scufundaţi într-un somn fără vise, înainte de a dispărea pentru totdeauna în străfundurile mării. Cât

de îndepărtat i se părea acum acel moment!

Îşi pregăti armele şi porni să se caţere pe stâncă. Perdeaua grea a nopţii se destrăma. Norii pluteau peste mare, spre nord-vest. O vreme, stelele luminară cu razele lor încordarea luptei sale cu giganticul perete al stâncii. Deodată, o pală de vânt se năpusti nebuneşte. Norii se întoarseră în goană, şi mai negri, de parcă plecaseră doar ca să-şi ia rezerva de ploaie cu care s-o chinuie. Stropii cădeau grei şi reci. Îi scăldau faţa şi îi udau braţele şi trupul. Când în cele din urmă ploaia încetă, văzu că era de mult dimineaţă.

Soarele roşiatic se înălţa ca o flacără pe fundalul învăluit în neguri al zărilor. Sub ea distanţa creştea, dar încă mai avea destul de urcat până în vârful giganticei stânci, încă necucerită şi neîmblânzită, cerând mai multă forţă, mai multă rezistenţă de la trupul ei stors de vlagă. Moartea bărbatului - singura lor speranţă - părea a fi, într-adevăr, o perspectivă foarte, foarte îndepărtată.

IX

PALATUL-CITADELĂ

PENTRU HOLROYD NICI MĂCAR NU EXISTA CONCEPTUL TRECERII timpului. O clipă mai înainte se mai lupta încă cu energia care îi intra în corp cu o violenţă înspăimântătoare, prin mâna fetei; în următoarea, se trezi întins pe podeaua unei încăperi largi, bizare şi însorite.

Era lungă de vreo şase metri şi lată de vreo trei, pe puţin; după un moment nu mai luă în seamă dimensiunile. Nu mai observa decât eleganţa din jurul lui, o splendoare ce iradia până şi din tiparele ferestrelor decupate în suprafaţa curbată a boitei, prin care năvăleau razele soarelui.

Mobila avea reflexele înflăcărate ale lemnului de trandafir, fotoliile, canapelele şi recamierele erau la modă, cu tapiţerii frumoase, asortate, ţesute manual. Zidurile acoperite de lambriuri străluceau într-un albastru catifelat al vreunui lemn preţios, uimitor. În capătul celălalt al remarcabilei camere se afla o serie de uşi cu luciri de nestemate, datorită vitraliilor în care erau lucrate. Şi aceste vitralii erau scăldate în lumina soarelui, iar dincolo de ele se profila fantasma unor copaci, căci, de la acea distanţă, până şi cea mai clară porţiune a vitraliilor nu oferea o imagine limpede a priveliştilor de afară.

Îmbătat de atâta frumuseţe, Holroyd se ridică în capul oaselor, dar se lăsă încet înapoi pe spate, uluit de imaginea pe care mişcarea i-o adusese în raza privirii. Păşea spre el

cel mai minunat lucru din toată camera asta extraordinară, o tânără cu părul de aur. Dar, dacă abia avusese timp să observe cu atenţie camera, prima lui impresie asupra femeii se contură dintr-o întrezărire fugară a ochilor ei de un albastru intens şi a unei siluete subţiri, înveşmântate într-o rochie albă ca zăpada, strânsă pe corp. După aceea îi auzi vocea dulce, pe un ton uşor neliniştit:

– Ineznio! se miră ea. Ce s-a întâmplat? Ai căzut din pat ca un vrill beat.

Se opri, iar Holroyd avu timp să se concentreze asupra evenimentelor trecute. Ineznio! Mintea i se agăţa de acest nume. Se gândi în agonie: "M-a adus la palat, să-i ţin locul prinţului Ineznio."

Îşi aduse aminte de îndemnurile lui L'onee, că venise vremea acţiunilor periculoase. Înţelegerea îi înteţi flacăra curajului. Momentan, încă se mai simţea buimăcit de situaţia în care se afla, dar devenea din ce în ce mai încrezător în propriile puteri. Se scuză:

– Am alunecat. Îmi pare rău!

Se ridică în picioare. Degetele albe şi moi ale tinerei femei îl ajutară. Era vânjoasă. Ca o tigroaică, se gândi Holroyd, în vreme ce o urmărea cum se îndepărta de el, îndreptându-se, nu spre vitralii, ci spre una dintre uşile opace din perete. O deschise şi se opri în prag, în umbra coridorului din marmură de dincolo, ca să-l anunţe:

– În dimineaţa asta, Benar o să-ţi aducă listele condamnaţilor la moarte. Sper că te-ai hotărât să le semnezi.

Ochii ei albaştri îl fulgerară.

– Este dorinţa mea să punem capăt acestor aşa-zişi patrioţi al căror singur scop este acela de a obliga Gonwonlaneul să intre într-un război cu Nushirvanul şi, mai târziu, cu Accadistranul. Am să mă întorc mai târziu să discutăm despre asta.

Plecă. Holroyd ridică mâna în vreme ce uşa se închidea

în urma ei, ca şi cum astfel ar fi putut s-o aducă înapoi, de parcă ar fi încercat prin această mişcare să îi ceară o lămurire în privinţa *listelor* de condamnaţi la moarte. După mai multă vreme, tot nu-i veni nici o idee. L'onee îl adusese la palat, înlocuindu-l în cel mai periculos mod pe prinţul Ineznio. De ce? Ca să împiedice execuţiile? Sau ca să-l facă pe el, pur şi simplu, să vadă cât de cruciale erau mizele puse în jocul care se ducea pe viaţă şi pe moarte? Numai un singur lucru îi era clar. Rămăsese singur în palatul-citadelă.

Holroyd păşi pe podeaua acoperită de covoare grele. Următorul pas - Îi trecu prin minte într-un târziu - era să se arate docil. Trebuia să afle totul în legătură cu situaţia prezentă, înainte de a-şi elabora planul de acţiune. Paşii îl purtară aproape de uşile de la capătul celălalt al camerei. Aruncă priviri furişe prin vitralii. Sticla multicoloră atenua strălucirea razelor solare care se revărsau pe o terasă plină de flori, peste arborii, iarba şi tufele răspândite dincolo de palat. Tot dincolo de el se mai zărea şi conturul mut al unui oraş.

Bărbatul deschise larg una dintre uşi şi îi trecu pragul. O pală de vânt străbătu terasa. Îi mângâie obrajii şi îi aduse miresmele unei grădini în floare, împreună cu mirosul pişcător al apei sărate. Dar oraşul a fost cel care i-a atras privirile. Partea pe care putea s-o vadă se întindea de-a lungul ţărmului unui ocean albastru-verzui. Şi întregul peisaj strălucea în faţa ochilor săi, o imagine văzută prin reţeaua schimbătoare, ca piesele unui mozaic, a frunzişului verde al copacilor. Nu mai şovăi nici o clipă, şi se grăbi să traverseze terasa şi să coboare cu paşi mari pe pajişte, trecând de-a lungul malurilor acoperite de muşchi ale unui pârâiaş, care curgea cu bulboane şi se revărsa sub ramurile copacilor.

Holroyd se opri brusc din cauza capătului abrupt al pârâiaşului. Apa clipocea, repezindu-se peste nişte stânci şi

dispărea fără urmă. Înainta precaut, poticnindu-se printre boscheţi. Dinainte i se aşternea la picioare o alee de grădină, din acelaşi material ca şi terasa, care se termina într-o balustradă de piatră, cam de un metru înălţime, dincolo de care se deschidea abisul.

Prăpastia începea chiar dincolo de bariera din piatră şi se căsca tot mai adâncă. Holroyd putu distinge matca pârâiaşului, ce cădea în cascadă în acele adâncimi ameţitoare, de cel puţin opt sute de metri. Niciodată un abis nu fusese numit mai pe drept "Marea Stâncă". Pe fundul prăpastiei se întindea o limbă de nisip smălţuită cu pietriş, scăldată de apele mării. Nici un port nu se putea construi în acel golf, căci urletul tunător al valurilor ce se spărgeau de mal îi ajungea slab până la urechi. Valurile năvăleau înspumate din oceanul vast, prin strâmtoarea a două stânci masive, formând tumultuosul golf. Ţărmul putea să aibă până la şase kilometri în lungime, iar pe malul celălalt începea oraşul.

Marea şi stânca ce-i stăvilea dezlănţuirea îşi ocupau locurile într-un tipar complicat de impresii ce luau naştere în mintea lui. Dar, pentru moment, nu-l mai interesa decât oraşul. Era alb şi verde, roşu şi galben, nenumărate culori ce se contopeau. Părea ca o bijuterie răsfrângând razele soarelui, dar nu era deloc aşa, era mai mult! Era o vastă împrăştiere de cupole, de domuri şi de turle ce se pierdeau în orizontul îndepărtat. Şerpuia de-a lungul ţărmului acelei imense întinderi albastre de apă, al cărei golf neîmblânzit nu reprezenta decât o proiecţie infimă, ce dispărea şerpuind în depărtare. Dincolo de golf, se întrezărea vag o pădure, iar undeva, departe, trebuia să fie coliba din junglă, de unde fusese transportat până la palatul-citadelă. Holroyd râse scurt. Mai bine se ferea de L'onee! Îl expusese deja de două ori primejdiei.

Săgeata lovi piatra de lângă el, se opri pentru o clipă ca o vietate şi căzu lent, apoi din ce în ce mai repede, înapoi,

în abisul de unde venise. Holroyd o urmări cu privirea. Îşi scutură capul, năuc. Şi văzu chiar atunci umbra care se căţăra pe o micuţă ieşitură din stâncă, la vreo douăzeci de metri sub el, în stânga lui. Se aplecă, întrucât a doua săgeată *trecu* prin aer, acolo unde se aflase capul lui mai devreme. Se dădu pe jumătate înapoi, clătinându-se pe picioare. Dar îi fu de ajuns o singură privire aruncată în fugă asupra atacatorului său, ca să remarce silueta unei tinere înalte, slăbănoage.

După ce trecu primul şoc, Holroyd se calmă. Îşi furişă precaut privirile spre stâncă şi observă că femeia atârna, gata să cadă, de câteva rădăcini negricioase ce ieşeau din zidul perpendicular. Arcul care se încordase împotriva lui atât de duşmănos stătea acum pe un umăr ciolănos. Mijlocul îi era încins cu o curea de care atârna o sabie în teacă. În timp ce el o urmărea, degetele ei căutau noi protuberanţe, iar gesturile îi erau atât de tensionate, pericolul de a cădea în prăpastie atât de mare, încât bărbatul, instinctiv, îşi încordă muşchii şi încercă s-o tragă până la el. Îi strigă:

– Cine eşti? Ce vrei?

Răspunsul fu fâsâitul şi gâfâiala tinerei care se apropia de el pas cu pas. Holroyd se simţi deodată singur. Fu cuprins de un sentiment incomod de izolare, solitudinea unui om împotriva unui univers straniu. Oraşul de peste golful sălbatic părea îndepărtat în spaţiu şi străin. Involuntar, aruncă o privire înapoi spre palat. Putea doar să-l întrezărească prin frunzişul des al grădinii, o clădire albă, lăbărţată, scundă. Nicăieri nu era vreo mişcare, nu se auzea nici un sunet, nici un freamăt de viaţă. Ca o străveche relicvă lipsită de viaţă, din vremuri uitate, stătea acolo deasupra mării agitate. Vechi şi moarte. Şi doar el cu femeia aceasta care încerca să-i ia viaţa erau vii şi reali.

Observă că tânăra se odihnea, cu un braţ încolăcit pe o rădăcină groasă. Fata îşi ridică privirile, iar faţa ei, întinsă

spre el la vreo cinci metri distanţă, arăta atât de groaznic, încât Holroyd se cutremură. Femeia strigă la el cu un glas strident:

– Nu te uita la mine. Sunt frântă după un urcuş atât de lung. Şi te rog, acceptă-mi scuzele. Nu te recunoscusem. Am crezut că mă descoperise una dintre gărzi.

Holroyd zâmbi într-un colţ. Nemuritorul Ptath n-avea nevoie să se teamă de săgeţi. Problema era să afle pentru care motiv această asasină dorea să-l ucidă pe prinţul Ineznio şi de ce îşi mai cerea scuze. O urmări pe măsură ce ea se chinuia să se caţere până la el. De la trei metri părea o creatură prăpădită, murdară, îmbrăcată în zdrenţe. Pletele încâlcite îi erau pline de noroi, fusta ei cenuşie şi bluza îi erau pătate de praful rocilor şi de stropii valurilor înspumate de sub ei. Întreaga impresie pe care o lăsa era aceea a unei fiinţe la capătul puterilor. Holroyd se încruntă. Ce trebuia să facă în privinţa ei? Nu-şi putea asuma riscul ca ea să-l atace din nou. Trupul lui Ptath poate era invulnerabil, dar simţea durerea. Când ea ajunse chiar la marginea stâncii, o sfătui domol:

– Mai bine aruncă arcul, săgeţile şi sabia peste stâncă. Nu te pot lăsa să urci cu ele. Spre binele tău îţi spun, grăbeşte-te să te debarasezi de arme şi am să-ţi dau o mână de ajutor.

Tânăra dădu din cap. Vocea îi trăda patima, în vreme ce riposta:

– Nu renunţ la sabie. Mai bine sar de pe stânca asta, decât să cad vie în mâinile poliţiei de la palat. Îţi dau arcul şi săgeţile. În felul ăsta ai să mă poţi ţine la distanţă. Dar sabia o păstrez.

El nu se putu opune unei asemenea îndârjiri. Luă arcul şi săgeţile pe care femeia i le întinse tremurând şi, după un minut de încordare, o trase lângă el. Nici o sălbăticiune nu era mai iute decât ea, sau mai vicleană. Se prefăcu că se prăbuşeşte pe aleea de piatră, încercând printr-un şiretlic

să ascundă vederii lui sabia trasă, cu care se întinse deodată înspre el.

Bărbatul se lăsă pe spate şi, în surpriza lui, scăpă arcul şi tolba cu săgeţi. Ea le ridică cât ai clipi în vreme ce se repezea la el, aruncându-le înapoi peste umăr, în direcţia stâncii. Le pierdu din vedere, în timp ce erau înghiţite de abis, şi ea se năpusti asupra lui. Corpul ei descărnat se răsuci când lovi cu arma, dar nu-l atinse, căci Holroyd sărise în lături. Se ţinea acum mai bine pe picioare. Insă, uluitor, femeia era mai iute ca el. Se repezi pe lângă degetele lui, care încremeniră într-o neputinţă totală. Chiar şi atunci ar fi ratat lovitura dacă, în acea clipă, Holroyd nu şi-ar fi dat seama de un fapt izbitor. Sabia ei era din lemn lăcuit. *Lemn!*

Conştiinţa faptului că *nici* măcar acea armă nu era făcută din metal îi încetini mişcările. Vârful tăişului din lemn i se înfipse în partea dreaptă a pieptului. Durerea simţită era neînsemnată. Instinctiv, nu intenţionat, îi smulse sabia din mână. O prinse de lamă şi, dintr-o singură smucitură, i-o rupse în două. Observă că femeia arunca priviri sălbatice armei, murmurând:

– Lemnul magic… nu te vatămă!

– Poftim? făcu bărbatul, după care înţelese ce voia să spună ea. Tăişul săbiei îi palpita printre degete. Era însufleţit de o oarecare mişcare interioară. Vibra ca un diapazon cuplat la un motor electric. Îi încălzea, îi ardea mâna cu pulsaţiile lui. Îi dădea aceeaşi senzaţie, la o scară mai redusă, ca şi palma lui L'onee, când atinsese beţişorul de rugăciune. Holroyd îi dădu drumul, de parcă ar fi fost un cărbune încins. Înainte să-şi vină în fire, tânăra ridică lama de jos şi o aruncă în prăpastie. Se întoarse cu faţa la el.

– Ascultă-mă cu atenţie, începu ea. Sabia ar fi trebuit să te omoare. Că nu s-a întâmplat aşa dovedeşte că sunt câteva dintre femeile de acolo, îşi flutură ea mâna spre orizontul îndepărtat, la sud şi la est, care încă se mai roagă

la beţişoarele lor. Un număr extrem de mic, dar, - continuă ea pe un ton gânditor, luând în considerare timpul atât de lung care s-a scurs de când li s-a interzis prima oară să se roage, în afară de rugăciunea prin intermediul soţilor, se pare că mai există o speranţă. Ptath, să te gândeşti la asta! Trebuie…

– Ptath! repetă Holroyd.

Până în acest moment se agăţase cu toată fiinţa lui de ideea că ea-l credea prinţul Ineznio. Se întrebase cum ar fi reacţionat acela la cuvintele ei. Numele cu care ea îl identificase răsună ca un ecou al fatalităţii în acea grădină de vis.

O străină îi ştia secretul şi, dintr-odată, i se păru aşa o catastrofă, încât resimţi acest fapt ca pe o explozie neurală ce-i răvăşi creierul. Căsca ochii, mut de uimire, la acea femeie, iar expresia chipului său era, probabil, total nefirească, fiindcă ea adăugă repede:

– Nu fi prost! Nu-ţi ajută la nimic să mă omori. Vino-ţi în fire şi ascultă-mă: s-ar putea… ca… eu… să te pot…ajuta. Nu aici, nu acum. Sunt nevoită să dispar din palat. Aşadar, dacă îmi vei da mie un ordin privitor la ţarcurile de screeri… Formularele de ordin se află în apartamentul tău, încheie ea. Urmează-mă!

Pe când mergea în urma ei, pe Holroyd îl încerca sentimentul că era un vis, această străină care-l cunoştea, care încercase să-i ia viaţa, care acum se purta chiar prietenos, cinstit, presupunând că el avea s-o lase să plece fără murmur.

Bărbatul o urmări cu o privire sumbră cum se strecura dezinvolt pe-o uşă, într-o încăpere alăturată. Se întoarse cu o coală de hârtie cartonată, cu ornamente, cu o peniţă bizară, lungă, cu vârf de sticlă, şi un inel dintr-un metal închis la culoare.

– Mai bine ţi l-ai pune pe deget, îl îndemnă ea, întinzându-i inelul. Este marele sigiliu al prinţului Ineznio şi

te face al doilea, după Ineznia, la guvernare.

Holroyd îşi reprimă un impuls de a refuza această nouă identificare a lui, presupunerea ei implicită că, mai presus de orice îndoială, el nu era Ineznio. Dar era prea târziu pentru contestări. Luă inelul. Observă atent fiind că ea se referise la cealaltă zeiţă. "Cine este ea?" se întrebă în cugetul lui. Nu era L'onee. Personalitatea ei era prea umană, prea discretă şi, în plus, gesturile ei erau total diferite faţă de cum şi-o închipuia pe L'onee.

Femeia termină de scris.

– Apasă cu inelul aici, îi şopti ea.

Holroyd se supuse fără o vorbă. Se gândea la primejdia în care se afla, cu o femeie care-i cunoştea secretul, în mare.

S-ar fi simţit de un milion de ori mai în siguranţă, dacă cineva o scotea afară şi o arunca de pe stâncă. De un singur lucru era sigur, nu putea s-o lase să plece fără să afle cine era şi ce urmărea. Apucă documentul şi i-l trase dintre degete. Deschise gura să rostească prima întrebare, când se auzi un ciocănit la una dintre uşile opace.

Pe când se întorcea brusc, simţi cum hârtia îi fu smulsă dintre degete. Se răsuci pe jumătate, încercând s-o apuce din nou. Dar ea alergă repede spre o altă uşă dinspre coridor. O deschise larg. Holroyd întrezări coridorul de marmură de dincolo, apoi tânăra se opri şi se întoarse. Stătea acolo, o siluetă înaltă, costelivă, în zdrenţe, cu picioarele goale, murdare de noroi uscat. Îi aruncă:

– Îmi pare rău, Ptath, dar nu-ţi pot spune mai mult. Buzele îmi sunt pecetluite, aşa de tare încât… Încât…

Păru aproape că se îneacă. Când reuşi să vorbească iar, tonul ei era mai sincer:

– Ptath, Ineznia este mai periculoasă decât tot ce-ai putea deduce din cuvintele şi faptele ei. Păzeşte-te! Ptath, indiferent cine eşti, oricare ţi-ar fi eul, dacă tu poţi recupera întreaga putere zeiască a lui Ptath, îţi va aparţine pe de-a-

ntregul. Vei putea face cu ea tot ce vei pofti. Mai înainte de orice altceva, recuperează acea putere. Nu te mai gândi la nimi…

Încă o dată păru să se înece. Îşi scutură capul, mai încercă o dată, apoi schiţă un zâmbet palid:

– Vezi, dar, că nu-ţi pot fi de prea mult ajutor… aici. Noroc, Ptath!

Uşa se închise în urma ei.

Holroyd mai auzi o dată ciocănitul în cealaltă uşă. Îşi pierdu răbdarea, cuprins de sentimentul că era agasat cu chestiuni mărunte. După un moment, realiză de ce nu mai conta oricine bătea la uşa lui. El era Ptath. Pentru prima oară de la venirea sa la palat, de fapt pentru întâia dată de când se trezise în Gonwonlane, cunoscu certitudinea într-un fel personal. Holroyd era Ptath. Orice victorie obţinută de Ptath era a *lui.* Trebuia să învingă. Simţi deodată fiorul imensului său destin, care se stinse la auzul unei alte ciocănituri. Ridică din umeri.

– Intră, spuse.

O femeie înaltă, puternică, purtând o suliţă, intră cu pas sprinten. Întinse suliţa înainte şi îşi pocni tocurile sandalelor. Îl anunţă:

– Negustorul Mirow, mărite Ineznio. Zice că însăşi zeiţa l-a trimis la tine. Să-i dau drumul?

El primi vestea cu sânge rece. Indiferenţa lui era o forţă de oţel. Un negustor. Proiectându-l aici, L'onee trebuia să fi ştiut că mai erau şi de-alde Mirow. Probabil că ea voise ca el să-i întâlnească, să afle ceva de la asemenea oameni. Va afla.

X

CARTEA MORŢII

MIROW ÎŞI ANUNŢĂ INTRAREA PRINTR-UN SUNET CARE ADUCEA CU ghiorţăielile unor maţe, zgomotul venind de undeva dintr-un punct ascuns vederii lui Holroyd. Se apropie într-un mod indecent şi se dovedi a fi răsuflarea greoaie a unui grăsan enorm şi slut. Butoiul cu chip de om se poticni în pragul uşii, se aplecă de la mijloc cu o graţie de elefant şi spuse pe un ton servil:

– Mărite Ineznio!

Holroyd îl scrută cu o privire de gheaţă.

– Ei?

Schimbarea care cuprinse acea creatură fu uluitoare. Politeţea îl părăsi de parcă ar fi fost o mască, ca şi cum ar fi primit permisiunea să-şi dea arama pe faţa lătăreaţă. Închise uşa prin care intrase. Apoi, ca un melc enorm, se apropie de prinţ şi începu să bolborosească pe un ton de văicăreală:

– Ineznio, domnul meu, tare mai eşti mofturos! Am adus comoara zardului de trei zile. M-am întâlnit cu zeiţa pe coridor chiar acum. Divinitatea sa a spus că astăzi ai să-mi faci safteaua. Pot să mă bazez pe asta?

– Da, răspunse Holroyd, care nu nutrea nici cel mai mic interes pentru aşa ceva.

Nu conta despre ce era vorba sau ce se ascundea în spatele acestor demersuri. Nu-i era cu putinţă să adune mai multe detalii într-o oră sau într-o zi, pentru a conferi

greutate deciziilor sale. Observă cum umflatul se închina şi îi surâdea cu afectare. Grăsanul îl ispiti:

– Dacă veţi veni cu mine la Camera de Comerţ şi vă veţi pune sigiliul pe borderou, ca de obicei…

Merseră pe un coridor unde făceau de pază pe la uşi femei-soldaţi cu lănci, apoi pătrunseră într-o încăpere uriaşă, capitonată în alb, unde mai mulţi bărbaţi cărau saci spre un cântar uriaş din piatră. Mai erau şi alţi oameni, unul cu un nas lung, pleoape lăsate peste ochi şi maniere mieroase, care îl ghida:

– Pe aici, excelenţa voastră. De îndată ce veţi lua loc, vom începe.

Bărbaţii nu mai conteneau să golească sacii dinaintea lui. Bucăţi de metal de un brun întunecat, pe care el îl recunoscu drept fier brut, se îngrămădeau la picioarele lui. Holroyd prinse ideea din zbor. "fierul, o comoară!" Atunci observaţia lui fusese corectă. Gonwonlane ducea o mare lipsă de metal, cât mai rămăsese se folosea în scopuri religioase, la confecţionarea acelor vitale beţişoare de rugăciune care păstrau vie puterea zeiţei. În două sute de milioane de ani, risipitorul om epuizase zăcămintele de pe planeta lui. Îi aruncă lui Mirow:

– Unde este borderoul de care vorbeai?

Îl aduse omul cu profil de vultur şi i-l prezentă cu o plecăciune:

– Excelenţa voastră, preamărite Ineznio, trebuie să fie obositor pentru cineva de statura domniei voastre să urmeze o asemenea rutină plicticoasă. Voi aranja să ne luăm întreaga raţie de fier.

Mirow, pisălog, îl urmă până la uşă.

– Îmi voi pune mesagerul să-i spună zardului că aţi promis… Ah, iată-l pe Benar, ministrul de război. Va fi la fel de încântat ca şi zardul. Respectele mele, Benar.

Holroyd îi făcu semn din cap bărbatului corpolent şi mai în vârstă care se plecă adânc în faţa lui. O parte din el

gândea: "încă un cirac al lui Mirow, de care trebuie să mă feresc!" Bătrânul avea o gură bosumflată, obraji puhavi şi pungi negre sub ochi. Întâlnirea cu el fu la fel de monotonă ca şi cea cu comerciantul, cu funcţionarii, cu bărbatul cu nas de vultur. Dar cealaltă parte din el, în alertă, încordată, se concentra asupra cuvintelor negustorului: zardul din Accadistran va fi încântat… de promisiunea lui.

Se trezi încruntându-se în faţa multitudinii de aspecte implicate care-l zăpăceau, în vreme ce ţinea pasul cu moşul, care flecărea fără încetare în surdină. Comori de la zardul din Accadistran care, potrivit pamfletului pe care Tar i-l arătase, se făcuse vinovat de răpiri nelegiuite… Comori în schimbul unei promisiuni… Lângă el, vocea lui Benar îi pătrunse în ureche tot mai stridentă şi mai acută:

– Mă bucur că eşti de acord. Ucide toată banda. Asta-i singura metodă.

– Poftim? ripostă Holroyd tare. Ce-a fost asta?

Bătrânul îl privi, atunci, şi îl lămuri pompos:

– O operaţie chirurgicală, iată de ce avem nevoie. Am lista gata pregătită, cu fiecare ofiţer care a vorbit de două ori în public în favoarea unui atac asupra Nushirvanului… asta-i va termina. Este singura modalitate eficace de a vă ţine promisiunea că trupele noastre nu vor interveni, atunci când proscrişii angajaţi de zard vor trece graniţa şi îi vor răpi pe acei rebeli ticăloşi, împreună cu familiile lor.

Holroyd deveni pe loc interesat. Deveni tot mai conştient că avea un ţel, chiar dacă îi era încă neclar. Aşa de vag era, de fapt, că îl simţea mai mult ca pe o stinghereală generală, dorinţa de acţiune a unui bărbat care, într-o beznă ca smoala, se ciocnise de un zid de netrecut, iar singura posibilitate de a fi depăşit consta, probabil, numai în distrugerea lui totală.

Fu condus într-o încăpere largă. De pereţi atârnau hărţi. Le recunoscu: Gonwonlane, Nushirvan, Accadistran… se aflau toate acolo, mult mai detaliate decât în cărţile pe care

le citise. Dar nu le aruncă decât o scurtă privire, de convenienţă. Se aşeză şi se uită lung la o carte de mărimea unui registru de birou, care zăcea pe masa din faţa lui. Se simţea mai bine că stătea jos, ceea ce îi dădu posibilitatea să-şi facă un rezumat în minte: un zard care trimitea comori, în schimbul dreptului de a răpi cetăţeni gonwonlanieni, fără amestecul trupelor, trădarea stupefiantă a unei zeiţe faţă de poporul asupra căruia domnea. Se simţea calm, rece, fără urmă de indignare. Asta încercase L'onee să-i spună. Iată de ce se afla el acolo. Ea crezuse că el nu pricepuse îndeajuns de mult importanţa atacului asupra Nushirvanului. Aşa era, abia acum îşi dădea seama pe deplin. Benar vorbea în continuare:

– După cum vedeţi, lista este mare. Nu ne-a scăpat nici un suspect.

Comentariul, bănui Holroyd, fusese destinat să-i stârnească un compliment. Lista, după cum lăsa ministrul de război să se înţeleagă, merita laude pentru lungimea ei. Omul se umfla în pene. Ochii îi străluceau, aşteptând ceva de la celălalt. Căpitanul deschise cartea la întâmplare, cam pe la mijloc. Pagina la vedere era acoperită cu un scris aproape microscopic… şapte, opt, nouă, zece coloane de nume. Numără o coloană cu toată precizia de care era în stare, înăbuşindu-şi sentimentele. În fiecare coloană intrau câte patruzeci de nume. Ceea ce însemna patru sute, pe o pagină. Întoarse pagina pe verso şi suspină cu blândeţe. Era scrisă şi pe cealaltă parte, la fel de mărunt, cu tot atâtea nume. Era interesant să ştie numărul numelor. Nu că ar fi contat. Masacrul în masă pe care-l contempla aici nu putea câştiga ceva în plus din nici o reducţie la o cifră exactă. Totuşi, puse întrebarea.

– O mie opt sute de pagini, îl informă moşul. Vă mărturisesc, sire, că n-am iertat pe nimeni. Vom smulge din rădăcini toată această lipsă de loialitate.

Patru sute înmulţit cu o mie opt sute, calculă Holroyd

îndurerat. Patru sute ori… ori… Nu găsi nici un răspuns. O mie opt sute ori patru sute… nu, nu aşa se măsurau aceste lucruri. Patruzeci de centimetri ori douăzeci şi cinci, ori zece. Zece mii de centimetri cubi de morţi. Se aplecă cu gravitate şi ridică volumul. Cântărea greu, în jur de trei kilograme. Tocmai greutatea cărţii îi dădu ideea. Conchise:

– Voi lua cartea cu mine.

Se simţea chiar relaxat.

– Sunt câteva nume, ştiţi, pe care trebuie să le verific pentru a fi sigur că n-au fost trecute aici din greşeală. Îmi va lua ceva timp să mi le amintesc.

Se întoarse cu convingerea că totul se explica, când îl opri glasul moşului:

– Vă asigur, sire, că listele au fost verificate cu foarte multă grijă în privinţa tuturor ofiţerilor introduşi în cercurile înalte, altfel v-am fi atras atenţia. Numai nume asupra cărora toţi am căzut de acord, precum cel al generalului Maarik, al colonelului Dilin şi ale altora de teapa lor, au fost incluse.

– Totuşi, insistă Holroyd cu o răceală de gheaţă, voi lua volumul în apartamentul meu, ca să-l studiez pe îndelete.

Se întoarse şi păşi pe coridor, în direcţia apartamentului lui. Tocmai închidea uşa în spatele său, când o zări pe zeiţa blondă.

Şedea la o măsuţă care fusese plasată tocmai în dreptul vitraliilor. Masa era pregătită de prânz. Zeiţa îl îmbie:

– Stai jos, Ineznio. Vreau să discut cu tine despre aceste execuţii. Ministrul poliţiei mi-a făcut o propunere cu mai multă vreme în urmă, care mă fascinează. În consecinţă, mă gândesc să te trimit pe frontul din Nushirvan ca să lansezi acolo un fals atac, prin care să le închidem gura tuturor nemulţumiţilor. Dar ia loc, dragul meu, şi vom vorbi în tihnă despre campanie la un pahar de nir.

XI

INELUL PUTERII

ÎI LUĂ CEVA TIMP LUI HOLROYD SĂ SE FAMILIARIZEZE CU PREZEN-ţa zeiţei şi cu vorbele ei. Mintea lui o luă aproape de la zero şi se tot îndepărta de realitatea pe care o reprezenta ea. Dar revenea, tot revenea.

S-o vadă acum era altceva. Înainte rămăsese înmărmurit de maniera nemiloasă în care fusese el proiectat dinaintea ei, ca şi de propria ei plecare bruscă, ce-l lăsase doar cu o impresie vagă. Privind înapoi, venirea lui la palat părea ca o schiţă desenată într-o zi înnorată, care necesita să fie îmbogăţită cu detalii, pentru ca imaginea generală să capete acurateţe. Feţişoara copilăroasă, trupul micuţ, fin, ochii albaştri, era tot ce putea să-şi amintească. În locul neglijeului alb, zeiţa purta o rochie cu trenă de tui albastru întunecat, care se potrivea ochilor ei. Dar marea diferenţă consta în faptul că înainte părea o făptură de vis. Acum era reală. Era vie, prezentă, era zeiţa Ineznia.

Vocea catifelată i se făcu auzită:

– Ia loc, Ineznio. Eşti foarte ciudat, astăzi, uitându-te la mine dus pe gânduri.

– Mă gândeam la ce-ai zis, se justifică el.

De fapt, nu prinsese încă sensul cuvintelor ei. Dar răspunsul i se păru potrivit. Se aşeză delicat şi observă că ea se uita la el cu o privire care păstra un anume caracter enigmatic, matur în profunzimea ei. Părea să-i schimbe în mod subtil înfăţişarea. Se trezi străduindu-se din răsputeri

să descopere în ce consta noutatea. Şi nu putu.

Conştientizarea era şi mai bruscă acum când rămăsese iar uitându-se la ea. Se gândi: "Fereşte-te, dobitoc incredibil! Asta nu este o femeie oarecare." Dar era greu să-şi dea seama de acest lucru, încă şi mai dificil să deducă toate implicaţiile lui, cu excepţia îndemnului de a se feri. Avertizarea îi stârni o uşoară alarmă în suflet, ştiind că nu putea continua să fie "ciudat," şi că nu mai trebuia să rămână prea mult tăcut.

– Aşadar, ţi-ar plăcea să lansez un fals atac asupra Nushirvanului?

Nu putu să continue. Pentru prima oară realiză ce-i spusese ea. Tăcu. Aproape că simţea că intuieşte posibilităţile. Se gândi într-un târziu: "Ar putea fi atât de simplu!"

Zeiţa îi răspundea cu un glas ca de clopot:

– Voi trimite mesageri să anunţe că tu împreună cu tot comandamentul tău veţi pleca de mâine pe front. Tuturor templelor li se va ordona să-şi pună efectivele la dispoziţia ta, să se ocupe de muniţii şi de cazarea soldaţilor în trecere.

Marele transport de alimente şi muniţii o va porni spre front cu toate mijloacele aflate la îndemână. Important în lansarea acestui atac este să-i convingi pe toţi că se pune la cale un război la scară mondială, asigurându-te în acelaşi timp că rebelii cunoscuţi sunt grupaţi în flancul stâng, unde pot fi izolaţi de către proscrişi şi *distruşi în mlaştinile munţilor* vulcanici care domină şi sutele de kanbi pătraţi ai regiunii. Îţi voi arăta imediat ce vreau mai exact…

Holroyd înregistra fiecare cuvânt, dar nu într-un mod prea clar. Stătea liniştit, cu mintea în ceaţă. Simţea o bucurie şi, în acelaşi timp, o repulsie atât de violentă, încât aproape că-l durea capul. Fu cotropit de o indignare de gheaţă şi de o imensă plăcere, care veni la urmă, întrucât celelalte sentimente promiteau să se permanentizeze, dar

nu se puteau compara în intensitate cu acea diabolică exaltare pe care i-o stârnea propunerea ei: un fals atac asupra Nushirvanului. Oh, Divan! Oh, Kolla! Oh, divine Rad! Un atac asupra Nushirvanului sub auspiciile zeiţei, pregătirile necesare fiind efectuate fără a se da naştere, nicăieri, la nici un fel de suspiciuni.

Ideea îi zăbovi în minte. O mână albă, subţire, se întinse peste masă, arătând cu degetul înspre capul lui:

– Hai cu mine, îl îmbie vocea zeiţei, şi am să-ţi arăt.

Degetul ei hoinărea deasupra frunţii lui.

– Ţineţi capul drept şi vino cu mine.

Simţi imboldul să se tragă înapoi, căci nu ştia c:e intenţii are ea. Dar nu-i mai păsa. Avea destul timp să ajungă la conştientizarea amară a faptului că nu trebuia să uite că se afla în faţa unei zeiţe, o zeiţă în posesia unei forţe atât de mari, încât până şi lui L'onee, care fusese în stare să tulbure ţesătura timpului, îi era frică de ea. Degetul îi atinse fruntea.

Vino cu mine!

Nu simţea nici o schimbare. Femeia se uită la el, iar pielea netedă, catifelată, din jurul ochilor, se încreţi într-o expresie de încruntare.

– E ciudat, constată ea, simt rezis…

Lăsă cuvântul suspendat cu un pocnet al limbii, după care se aşeză la loc în scaun, căscând ochii la el nedumerită.

Holroyd îşi regăsi glasul:

– Ce se întâmplă?

– Nimic, nimic, dădu ea din cap nerăbdătoare, de parcă încerca să se convingă singură.

Bărbatul rămase în aşteptare. Ce spera ea că se va petrece nu-i era limpede defel. Ştia, însă, pentru care motiv n-o înţelegea. Slăbită mai era puterea lui Ptath, comprimată

acum în personalitatea lui Peter Holroyd, dar combinaţia intimă de omenesc şi zeiesc nu putea fi tratată ca şi cum ar fi în întregime umană. Indiferent ce intenţionase ea poruncindu-i să o urmeze, oricât şi-ar fi dorit ea s-o ia împreună din loc, luându-l pe Ptath şi în acelaşi timp pe Ineznio, trebuia, prin însăşi natura lucrurilor, să implice aplicaţii *diferite ale* puterilor ei zeieşti. El era pe punctul de a se da de gol. Simţi o fierbinţeală, apoi un val de frig, ca după aceea să fie de un calm înspăimântător.

– Ineznio, ce-ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară?

Cuvintele au fost rostite pe un ton tăios. Ochii îi scânteiau, aţintiţi asupra lui, cu o intensitate strălucitoare, ca dansul undelor de azur prinse în broderia razelor de soare răsfrânte în ele. Era greu să te uiţi la ea. Figura părea să i se disipeze în lumina care pulsa şi juca. Părea să nu vină de nicăieri, ci să se aprindă din aura ei.

– De când m-ai văzut ultima oară!? repetă Holroyd ca un ecou, pe un ton atât de placid că îl trecu un fior. Stai să mă gândesc! Mai întâi, începu el, m-am dus în grădină. La întoarcere l-am găsit pe Mirow care aştepta să mă vadă. M-am dus cu el să vedem comoara zardului, după care…

Se întrerupse. Privirea ei i se schimbase iar. Îl privea cu ochi rotunzi, fântâni de azur, ca o mare umbrită de un cer noros, dar din adâncurile lor ţâşneau scântei de un albastru electric. Iar ea fixa acum, nu faţa lui, ci mâna stângă.

– Cine ţi-a dat asta? se răsti la el. Inelul *ăsta?*

– Inelul, repetă Holroyd.

Contemplă îndelung luciul lui întunecat, prea nedumerit ca să mai poată adăuga ceva. Se surprinse şovăind pe gânduri.

– Cum, este doar…

Fu întrerupt de un râs cristalin, iar trăsăturile femeii, atât de fin cizelate, uimitor de tinere, se însufleţiră încălzite de flacăra acelor hohote năvalnice. Un singur lucru nu era

în regulă. Privirea i se schimbă din nou. Ochii îi erau tot albaştri, dar ardeau ca focul. Îl fulgerară cu o mânie inumană, turbată. Iar vocea ei prelua furia furtunilor pe mare, dezlănţuirea stihinică a elementelor. Ţipă:

– Cine ţi l-a dat? Cine? Cine?

– De ce, Ineznia? se apără bărbatul cu blândeţe.

Era şocat, dar pe deplin stăpân pe situaţie. Se uită la ea curios, cu un interes sincer.

– Este foarte simplu, continuă el şi fu sigur că Holroyd singur nu ar fi putut niciodată rămâne atât de calm, de rezonabil, atât de curajos în faţa izbucnirii ei demonice. Tocmai eram pe punctul de a ieşi cu Mirow, îi explică el, când mi-a amintit că nu luasem la mine inelul cu sigiliu. În graba mea, probabil că nu l-am luat pe cel potrivit.

Suna semiplauzibil. Inelul trebuie să fi fost pe acolo, în camera din care femeia aceea slabă adusese formularele de ordin. Pentru ce motiv un inel atât de periculos fusese lăsat în grija prinţului Ineznio era o altă chestiune. Observă cum privirea ei, remarcabil de expresivă, se schimbă din nou. Încă azurie, era acum fixă. La fel de nefiresc de senină ca şi a lui. Iar glasul ei, când se făcu auzit, era recules şi potolit:

– Trebuie să-ţi cer iertare, Ineznio. Există forţe obscure, asupra cărora nu te-am informat. De curând am fost împiedicată într-o acţiune de mare importanţă. Scoate-ţi inelul, după care am să te iau cu mine într-o călătorie a minţilor. După aceea, îi zâmbi ea uimitor de tandru, şoptindu-i, după aceea am să-mi iau rămas bun de la tine ca de la un amant. Dar mai întâi, scoate-ţi inelul, pune-l înapoi de unde l-ai luat.

Holroyd păşi alene în camera din care slăbănoaga îl adusese. Odată înăuntru, trebui să-şi reprime impulsul de a trece printr-o uşă adiacentă şi a se face nevăzut prin coridor. Recunoscu sentimentul. Era acelaşi de care se lăsase cuprins în micuţa colibă din junglă. Era prea repede

amestecat în prea multe lucruri. Trebuia să-şi facă timp şi să-şi analizeze situaţia pe îndelete. Dar nu acum. Mai târziu.

Hotărârea îl uşură. Dar mai rămase încă în picioare, nesigur. Acea călătorie a minţilor şi actul de iubire care îi urma… Holroyd se gândi la ele stânjenit. Ultimul, desigur, nu era aşa important. Ajunsese la treizeci şi trei de ani, înainte de a sosi în Gonwonlane, iar dacă vreo fiinţă transcendentă urma să întocmească o listă a tuturor tinerilor de treizeci de ani sau peste această vârstă, care mai rămăseseră virgini, numele lui n-ar avea cum să fie trecut acolo. Nu, partea cu dragostea nu conta, acum că nu se mai punea problema identităţii femeii. Ceea ce-l tulbura era călătoria minţilor. Ce să fie?

Ineznia îi vorbise despre necesitatea de a-i zdrobi pe rebeli prin mlaştinile vulcanilor din Nushirvan. După aceea mai zisese… Ce-a mai spus? Nu-şi mai amintea clar. Trebuia să se confrunte cu acest lucru, indiferent ce era. Nu mai avea timp să se gândească la aşa ceva acum, când atâţia alţi factori lucrau în avantajul său. Mulţumit, puse inelul într-un dulăpior transparent din perete, lângă un pupitru larg şi se întoarse fără grabă în salonul cu ferestre mari.

XII

Pagina ruptă

Zeiţa şedea întoarsă cu spatele la el, în vreme ce păşea pe covorul persan ce acoperea podeaua. Fu în stare s-o studieze cu o obiectivitate pe care nu reuşise s-o atingă atunci când se aflase cu faţa la el. Era o femeie mică de statură, nu mai mult de un metru cincizeci şi trei. Părul era atuul ei forte. Şi-l purta şcolăreşte, iar buclele, ce-i cădeau în cascade pe spate, vădeau un luciu catifelat, mătăsos, auriu. Cum stătea acolo pe scaun, părea o copilă. Iluzia i se risipi într-o clipită, când Holroyd văzu ce ţinea în poală: marea carte în care erau trecute numele tuturor acelora cărora ea le decisese moartea cu puţin timp mai înainte.

Bărbatul schiţă un surâs îndurerat, se învârti în jur şi se aşeză pe scaunul său. Zeiţa îşi ridică ochii, îngândurată.

– Observ că n-ai semnat, Ineznio.

Înainte ca el să-i poată răspunde, tânăra continuă pe un ton plângăreţ:

– Nu te-ai pătruns niciodată de importanţa măsurilor împotriva acestor oameni. Toate generaţiile noastre mai tinere sunt extrem de necredincioase, sigure de sine, individualiste, până în pânzele albe. O înfrângere, a cărei vină ar cădea pe liderii lor principali - propaganda noastră va avea grijă în acest sens, iar majoritatea lor urmând să moară, lucru ce se va rezolva prin tacticile noastre militare -, îi va submina, lipsindu-i de orice refugiu psihologic. Exploatând cu dibăcie această ocazie, putem sublinia că

vinovat de toate acestea ar fi dispreţul lor faţă de credinţă şi, astfel, vom întoarce milioanele de săraci cu duhul înapoi, la beţişoarele lor de rugăciune. După aceea vom înceta să ne mai facem griji. Am descoperit că aceste rebeliuni nu ţin mai mult de câteva generaţii. Detaliile le las în grija ta.

Holroyd stătea jos tăcut, apoi îşi ridică potirul. Nirul era încă fierbinte şi i se păru delicios. Dar după un minut de la prima lui înghiţitură, nu putea spune ce gust avea. Cu ochii minţii vedea imaginea pe care ea i-o schiţase atât de succint: bărbaţi, femei, cu sufletele zdrobite de catastrofă, regresând apatici către un ev întunecat, printre mormintele macabre, deznădăjduiţi, fără nici o scăpare, în vreme ce nemuritoarea zeiţă de aur ar continua să trăiască, templele cu prinţii şi împăraţii lor n-ar înceta să-şi exercite controlul de fier asupra unor inşi înrobiţi şi atât de lipsiţi de speranţă încât… era un *iad!*

Mintea i se încorda aproape fizic, feroce, ca un cal cabrându-se din cauza frâului prea strâns, luând hotărârea ca aşa ceva să nu se întâmple.

Zeiţa îi vorbea iar.

– În marea lor majoritate, după cum îţi dai seama, execuţiile n-au nici o importanţă. Dar…, îl măsură cu ochii ei albaştri, există o pagină aici, Ineznio, pe care chiar vreau să-ţi pui semnătura. Fiecare nume trecut în ea aparţine unei persoane despre care se ştie că a comis un asasinat. Câtă vreme se mai află în viaţă, ei reprezintă o insultă la adresa legii, iar conducerea mea este batjocorită. Ai să semnezi, nu-i aşa?

Se grăbi să-l repeadă:

– Ineznio, uneori mă înfurii. Ştii la fel de bine ca şi mine că politica mea a constat în a-ţi permite ţie şi altor sfetnici umani de-ai mei să deţineţi controlul asupra administraţiei centrale. Pe mine nu mă interesează decât chestiunile mai largi, iar asta este una dintre ele. Trebuie să semnezi lista.

Holroyd căscă ochii la ea. Lunga ei tiradă, deşi

spasmodică, îi oferise prilejul să-şi aleagă cuvintele. O întrebă încetişor:

– Tu nu crezi că în stadiul actual, execuţiile ar putea stârni suspiciuni tocmai din partea acelora pe care vrei să-i potoleşti?

Răspunsul ei îl tulbură. Pe masă se afla o peniţă. Ea o apucă, frunzări furioasă cartea, găsi pagina dorită şi scrise ceva la iuţeală pe marginea albă de jos. Încheie cu o înfloritură, apucă pagina şi o smulse cu un zvâcnet.

– Uite, îi aruncă ea, asta amână toate execuţiile de aici pe timp de şase luni.

Împinse pagina pe masă şi rămase cu peniţa în mână. Ochii îi străluceau aţintiţi asupra lui.

Fără o vorbă, bărbatul îi luă peniţa din mână. Citi propoziţia scrijelită de ea, apoi semnă cu un singur nume, Ineznio, şi, în tăcere, îi întinse înapoi foaia de hârtie. În şase luni avea să şadă pe tronul zeului. În şase luni avea să fie Ptath, sau murea. De altfel, nu era decât o singură pagină dintre cele o mie opt sute. N-avea cum să iasă mai simplu din imposibila situaţie.

Un deget îi atinse fruntea. Vocea zeiţei îi mângâie urechile:

– Vino cu mine!

XIII

CĂLĂTORIA MINŢILOR

MIŞCARE NEDESLUŞITĂ! ACEASTA FU PRIMA IMPRESIE A LUI Holroyd. Se chirci, aşteptând să apară durerea. Nici gând. Confuzia ţinu câteva secunde, încercă sentimentul unei mişcări într-o viteză ameţitoare, apoi brusc, vârtejul încetini. Instantaneu, se văzu pe înălţimile unui culoar muntos. Munţi, munţi… şi vulcani!

Cât putea cuprinde vederea aceea de vultur, piscurile din faţă se înălţau unul mai sus decât celălalt, iar din vulcani urcau valuri de fum spre cerul înnegurat. Erau sute de creste muntoase, sute de cratere în raza vederii sale, alături de văi imense înecate în ceaţă. Aburi se desprindeau de crăpăturile întunecate ale ascunzişurilor acelui pământ chinuit şi aspru.

"Nushirvan, îşi zise el în cuget, aflat la primul spasm de îndoială şi de groază din viaţa lui. Nu poţi trimite fiinţe umane într-un asemenea *loc.”*

Dar după o clipă se lămuri. Munţii puteau fi cuceriţi de armate, ţinutul vulcanic nu era de fapt atât de cumplit pe cât părea la prima vedere, iar solul îi era de obicei atât de bogat, încât livezile şi cultura viţei de vie erau mai prospere ca oriunde. Fascinat, începu să caute din ochi aşezările. Şi le găsi. Casele se cuibăreau la poalele dealurilor, se adăposteau în văile învăluite în ceaţă, iar în depărtare, unde o câmpie se aşternea până la orizont, zări turlele şi acoperişurile unui oraş-cetate. Imediat, în minte i se aprinse

o dorinţă aprigă: să meargă acolo.

Hai să mergem acolo!

Nu, veni răspunsul Este imposibil. Eu nu pot să trec peste râul noroiului clocotitor.

De ce nu?

Nu primi nici un răspuns la întrebarea lui. Simţi o trecătoare răbufnire de nerăbdare, după care… iată râul de noroi clocotitor! Numele, imaginea pe care o evoca, îi captivară închipuirea. Îşi coborî privirea. Ciudăţenia era că ar fi putut să-l piardă din vedere. Ca un şarpe, masa cenuşie se ondula sub el. Intra şi ieşea dintr-o vale largă. Avea în lăţime o medie de patru sute de metri, iar un abur uşor se ridica de la suprafaţa lui.

Armatele care ar fi urcat de la poalele dealurilor din Gonwonlane trebuiau să-l traverseze. Nedumerirea nu înceta să-i tulbure cugetul: puteau fi trimişi oamenii într-un asemenea iad? Şi din nou fu convins că se putea, aşa şi trebuia. Putea chiar să-şi imagineze tipul de pod mişcător care se putea clădi din mers, unul destul de solid pentru acei monştri cât tancurile, grimbii. Nu exista soldat sau ofiţer din serviciul activ al celui de-al doilea război mondial să nu fi trecut o sută de astfel de poduri, de cele mai multe ori şi sub tirul inamic.

Călătoria minţilor continua, urmând cursul acelui râu lat de noroi, spre vest. Holroyd se trezi apreciind viteza înaintării lor la aproape şapte sute de kilometri pe oră. Mergeau destul de repede pentru ca interesul să i se păstreze viu, iar mintea îi lucra bazându-se pe observaţiile lui fine, întreaga-i fiinţă fiind în alertă şi plină de energie. Încă o dată mai surprinse imaginea sprinţară a unui oraş ascuns pe jumătate de ceaţa depărtărilor. Dar şi acela se întindea dincolo de râul de noroi clocotitor, de netrecut, dintr-un motiv sau altul, pentru acest extraordinar mijloc de recunoaştere.

La puţin timp după ce trecură de a doua cetate râul o

cotea, brusc, spre nord. În ciuda cursului său atât de întortocheat ce înconjura întregul lanţ muntos, curgea spre nord. Pe căpitan îl încercă un sentiment de nelămurire. Era uşor de priceput importanţa râului, atâta vreme cât curgea la graniţa ţinutului Gonwonlane. Dar de ce să urmeze meandrele unui noroi fierbinte care părea să încercuiască muntosul Nushirvan? După o oră îi era clar că exact asta făceau. Treptat acel canal remarcabil se răsucea spre est, apoi, după multă vreme, aşa i se părea de-acum, odată stinsă curiozitatea de militar, îşi schimba direcţia spre sud pentru alte câteva ore.

Când soarele, din înălţimile cerului, se agăţase într-un târziu chiar de marginea orizontului vestic, alungind umbrele acelor teribili munţi ai Nushirvanului, simţi dintr-odată goana confuză şi accelerată de la început şi se trezi înapoi la palat. Călătoria minţilor, inexplicabilă din cauza traseului ei bizar, se terminase.

Camera era cu mult mai întunecată. Prin ferestrele ei încăpătoare încă se mai vedea ceva lumină la răsărit, dar amurgul coborâse devreme acum că soarele dispărea la apus. Holroyd conştientiză treptat faptul că şedea tolănit pe scaunul său, iar zeiţa îl privea peste masă cu un zâmbet palid, amuzat. Ochii îi erau senini. Îl contempla după pofta inimii, pe îndelete, încântată de sine. Înainte ca Holroyd să poată spune ceva, ea începu:

– Ţi-am arătat cealaltă frontieră a Nushirvanului, de unde începe Accadistranul, întrucât am convingerea că aceste amănunte te vor ajuta în planificarea atacului.

Holroyd nu-şi dădea seama cum. Deschise gura să-şi manifeste nedumerirea, apoi se răzgândi. *El care* habar n-avea de discuţiile din trecut între Ineznio şi zeiţă nu putea să pună prea multe întrebări, cu excepţia faptului că pusese deja una. Iar ea îi dăduse un răspuns nesatisfăcător, cu siguranţă, dar îi dăduse unul. Dori să ştie:

– Râul acela de noroi - de ce nu l-am putut trece?

Femeia clătină din cap. Gestul făcu să i se prindă o rază de lumină în păr, ce scăpără într-o scânteie fascinantă de aur, ca o văpaie trezindu-se la viaţa. Vocea ei murmură dulce, din întunericul ce se îngroşa:

– Există anumite chestiuni, Ineznio, despre care nici măcar tu n-ar trebui să mă întrebi, limite impuse câtorva dintre puterile mele.

Ea se ridică în picioare. Ocoli masa, iar braţele i se încolăciră calde în jurul gâtului lui, lipindu-şi obrazul de al său în vreme ce se apleca. Buzele ei fură reci la început, apoi lacome. Întrebările categorice care încă mai zăboveau în mintea bărbatului începură să se piardă în uitare. "Mai târziu, gândi el cutremurat, am să mă gândesc la toată afacerea asta bine de tot…"

Holroyd ridică peniţa şi scrise:

"Cea mai mare putere în Gonwonlane o are zeiţa Ineznia. Ea l-a adus pe Ptath aici înainte de soroc. Cum a reuşit asta mi-a şi arătat."

Contemplă paragraful mulţumit. Numai văzându-l aşternut pe hârtie şi se simţea mai bine. Pe tot parcursul zilei de ieri fusese zorit până la limita posibilităţilor sale de a ţine pasul. Noua dimineaţă îi domolise deja ritmul vieţii.

Iată-l aşezat la un pupitru, singur, gândindu-se comod la problemele sale. Imaginea generală, la care ajunsese, părea mult mai limpede. L'onee fusese trimisă împotriva voinţei ei să-l aducă înapoi în Gonwonlane, iar ea săvârşise actul. Acesta era începutul. Notând pe hârtie totul în ordine cronologică, trebuia să fie în stare să potrivească o parte din piesele care îi lipseau deocamdată. Trase concluzii hotărâtoare şi importante. Bărbatul îşi ridică peniţa de pe hârtie şi apoi scrise iar.

"Cea mai mare putere după ea în Gonwonlane, dar una extrem de limitată o are L'onee. Ea a zădărnicit tentativa zeiţei Ineznia de a-l introduce pe Ptath în palat. Cum s-a

săvârşit acest lucru mi-a fost arătat, iar..." Nu era adevărat. Nu i se *arătase.* I se spusese. Fluieră încetişor, apoi foarte repede, reîncepu să scrie. Într-o jumătate de oră nu mai era nici urmă de îndoială. Îşi scrijeli concluzia:

"Femeia pe care am crezut-o L'onee este, bineînţeles, Ineznia. În acelaşi sens, tot ce mi-au spus prinţesa templului, Moora, tânără ţărancă, şi soţia mareşalului Nani este o versiune distorsionată, dacă nu chiar reversul adevărului. Slăbănoaga care a încercat să mă omoare, care mi-a dat inelul şi se chinuia să vorbească, trebuie să fie adevărata L'onee."

Holroyd se lăsă pe spate şi contemplă multă vreme cuvintele scrise. Tulburarea punea stăpânire pe el în faţa acestor întorsături imprevizibile şi o mie de întrebări îi veniră într-o cascadă, înmănunchindu-se într-un singur izvor al mirării: De ce, *de ce* făcuse ea toate astea întocmai cum spusese?

Nu putea fi decât un singur răspuns la întrebare. Ineznia nu-i oferise intenţionat nici un indiciu. Făcuse toate acestea pentru că fusese nevoită. Ptath nu fusese deloc prost, când îşi făcuse toate pregătirile pentru a se contopi cu rasa. Lăsase în locul său sisteme de protecţie. Căpitanul le trecu unul câte unul pe o foaie de hârtie.

"Primul - evocarea unei personalităţi precedente, prezumtiv inteligentă. Personalitatea se dovedise a fi cea a lui Peter Holroyd." Se întrerupse, după care adăugă: *"Pare puţin probabil ca Ptath să-şi fi dorit o asemenea evocare derutantă. Dar hai s-o numim primul sistem de protecţie. Al doilea: tărâmul întunericului fusese dezvăluit. Al treilea: un beţişor de rugăciune în exerciţiul funcţiunii. Al patrulea: o călătorie a minţilor, cu revelaţia ei stranie că zeiţa nu putea pătrunde în Nushirvan, traversând râul de noroi în clocot, care înconjoară complet zona cea mai populată a statului proscrişilor. Al cincilea..."*

Holroyd se opri în acel punct. Modalitatea lui era mult

mai neclară. Dar nu greşea, dacă afirma că Ineznia îl socotea de o importanţă vitali În micuţa colibă încercase să-l pună să facă sex cu o ţărăncuţă, Moora. Bărbatul se încruntă, dar într-un târziu i se păru că prinsese ideea, nu prea clar, dar o înţelegea.

Sexul era marele fundament. Într-o lume în care o descoperire ciudată şi tulburătoare făcuse din el aşa ceva, când bărbaţii proslăveau o femeie într-un anumit ceremonial rigid, sau o femeie pe un bărbat, atunci femeia devenea zeiţă şi în realitate, nu numai cu numele, iar bărbatul, la rândul lui, un zeu. Într-o asemenea lume, sexul trebuia să fie strâns legat de puterea organică mult mai vastă care înrobea o naţiune de cincizeci şi patru de miliarde de suflete. Groaznica predilecţie a omului de a-i proslăvi pe eroi, regi şi dumnezei inexistenţi zămislise, în sfârşit, conceptul de divinitate.

"Al şaselea sistem de protecţie, scrise mai departe Holroyd, trebuie să aibă de-a face în vreun fel sau altul cu acea pagină din lista condamnaţilor la moarte. Ea n-ar fi insistat niciodată s-o semnez dacă n-ar avea nici o legătură."

Se încruntă îngândurat. Înţelegerea îl fulgeră pe dată. Ca un nebun sări în picioare şi năvăli în camera de zi. Cartea se mai afla pe masă. O apucă şi o deschise la litera L. Găsi segmentul care lipsea. Ultimul nume înainte de pagina care fusese smulsă era Lin'ra. Cel din capul paginii imediat următoare celei lipsă era Lotibar.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Semnase condamnarea la moarte a lui L'onee. Se posomori şi se îngrozi, evaluându-şi nenorocirea, dar şi speranţele care-i mai rămâneau.

Slavă Domnului, se gândi el, că rezistenţa lui o obligase pe Ineznia să amâne sentinţa cu şase luni.

Treptat, se lămuri că mai avea şi alte speranţe. Nu se aşezase încă pe tronul zeului, iar râul de noroi clocotitor

trebuia să aibă şi el o legătură cu ceva în detrimentul Inezniei. Şi cum rămânea cu atacul asupra Nushirvanului?

Un ciocănit la una dintre uşi îl scoase din starea de meditaţie. Era o femeie-gardian, care îl anunţă:

– Mareşalul Gara vă trimite complimentele domniei sale şi ar dori să vă informeze că statul-major este gata să o pornească spre frontul din Nushirvan.

Holroyd turui un discurs pe care îl pregătise mai devreme, care să-l ducă în punctul de pornire, fără a se rătăci prin bizarul labirint al coridoarelor palatului. El porunci:

– Condu-mă până la locul de plecare! Voi veni într-o clipă.

Se întoarse grăbit în apartament, rupse în bucăţele colile pe care îşi mâzgălise analiza şi apoi rămase în picioare, străduindu-se să-şi pună mintea la bătaie. Încetul cu încetul, se reculese şi se relaxa. Se duse la dulăpiorul de lângă pupitru, scoase de acolo inelul care dejucase scopul Inezniei pentru un timp atât de scurt, şi-l puse pe deget, apoi intră în camera de zi şi luă cu el marele volum cu lista rebelilor. Trebuia să aibă cartea la îndemână.

Se întări tot mai mult în hotărârea sa. Bătrânul Ptath nu putea să fie atât de prost încât să nu întindă capcane intriganţilor. În acest sens, trebuia să continue până când noi reflecţii i-ar fi dictat un plan mai bun. Va ataca Nushirvanul, va captura aşa-zisul tron al zeului şi, nu că s-ar fi aşezat neapărat pe el, dar în lipsă de ceva mai bun, ce altceva putea să facă? Nu mai avea timp, iar prudenţa nu câştigase niciodată o bătălie.

XIV

TRIUMFUL ZEIŢEI CU PĂRUL DE AUR

PÂRÂIAŞUL SUSURA ŞI SE ÎNVOLBURA. ÎN IARBA DE PE MALUL LUI, şedea L'onee şi îşi pieptăna părul. Se dezbrăcase de haine, iar silueta descărnată, ce fusese odată un hoit, brăzdată de lumini şi umbre, se lăsa mângâiată de razele soarelui. L'onee se opri şi se aplecă peste marginea apei ca să-şi surprindă imaginea în undele curgătoare. Şi zâmbi, destul de mulţumită.

Trupul pe care şi-l alesese, după o săptămână de atente expuneri la căldura soarelui, începuse să se trezească la viaţă. Părul, periat şi pieptănat atât de des, începuse să *prindă* un luciu întunecat. Ochii verzi îşi pierduseră căutătura fixă, apa oglindea două smaralde care trimiteau străluciri blânde. Chipul... L'onee suspină. Făcuse tot ce putuse pentru el, dar nu era destul. Iată-l: prelung, cu pomeţii ascuţiţi şi foarte banal.

Încă şi-l mai contempla, când, deodată, simţi *prezenţa care* se apropia de ea. Îşi ridică privirea. Zări o străfulgerare azurie deasupra apei, la vreo trei metri distanţă, un vârtej de lumină, culoare şi umbre care se iscă din nimic şi luă forma vie a zeiţei Ineznia. Trupul ei fragil, cu o strălucire satinată, păru să ezite preţ de o clipă, după care, în vreme ce se materializa, pe jumătate se prăbuşi, pe jumătate se aruncă în undele pârâiaşului.

Fără grabă, Ineznia ieşi din apa nu prea adâncă. În timp ce L'onee o urmărea cu ochi curioşi, blonda păşi pe mal şi se aşeză în iarbă nu prea departe de rivala sa. Îi aruncă, plină de dispreţ:

– Te crezi foarte deşteaptă, nu-i aşa, să-i dai inelul înzestrat cu puteri!

L'onee ridică din umeri. Aproape că se hotărâse să-i răspundă, dar se răzgândi. Majoritatea cuvintelor Inezniei erau retorice şi nu erau menite să stârnească replici. Ea cântări chipul senin al celeilalte, pe care se întipărise o expresie imperturbabilă, trădând triumful. Bruna murmură:

– În concluzie, el mi-a semnat condamnarea la moarte. Dar asta nu se poate întâmpla imediat. Aş fi ştiut chiar în clipa în care te materializai. Cât mai am de trăit, Ineznia dragă?

Seninătatea i se şterse Inezniei de pe delicata faţă, când izbucni într-un hohot cristalin de râs:

– Doar nu-ţi închipui c-am să-ţi spun aşa ceva, nu?

– Atunci, se hotărî L'onee liniştită, am să mă fac că plouă.

Era o mică victorie pentru ea să observe cum se încrunta, nemulţumită, feţişoara delicată a duşmancei sale,

care răbufni, apoi, cu o voce de contralto:

– Măcar pot să-ţi distrug adevăratul trup oricând am poftă.

Iluzia victoriei o părăsi. L'onee înghiţi în sec:

– Vrei să zici că nu l-ai distrus încă?

Se forţă să tacă. Tremura cuprinsă de o sudoare rece. Adevăratul ei corp! Era o prostie să se mai gândească la el acum, când îl abandonase atât de hotărâtă, dar nu se putu abţine. Crezându-l deja distrus, îşi închipuise că toate îndoielile îi erau risipite de realitate. Dar acum, tot ce reprezenta corpul ei, marea lui frumuseţe care-l ispitise *şi îl* ţinuse în mrejele ei pe Ptath, faptul că era un pol de putere zeiască… o mai aştepta încă să-l înhaţe, dacă ea ar putea lovi îndeajuns de iute. Zise cu voce spartă:

– Eşti încă mai deşteaptă decât mi te-am imaginat, Ineznia. Dar nu destul. Trăiesc sau mor împreună cu Ptath.

– Veţi muri cât de curând, îi replică cealaltă cu răceală. Cinci farmece din şapte au fost anulate pe vecie. Acum i s-a strecurat îndoiala în suflet, din câte cred, dar deja nici nu mai contează. Este prins în plasa mea. Până şi vraja numărul şase nu este departe de dezlegare. Pentru asta am pregătit un mic plan superb care îi va suprima orice posibilitate de a gândi independent. Noul meu plan, de fapt foarte vechi, pentru că-l pritoceam în minte de multă vreme, îl va doborî într-o zi sau două. M-am gândit, încheie blonda pe un ton placid, să pun capăt oricărei speranţe de-a ta, cât de mică, ce s-ar fi putut baza pe recâştigarea puterii şi libertăţii tale.

L'onee o asculta plictisită, şezând în iarbă. Discuţia dintre cele două se desfăşura în maniera majorităţii dialogurilor la care participa Ineznia, anume cea a jocului victoriei şi înfrângerii. Lăsă să se aştearnă tăcerea. După puţin timp se simţi mai bine, căci eşecul ei nu era chiar aşa de mare pe cât lăsa impresia. Aşteptase de o săptămână să apară Ineznia, se ţinuse intenţionat aproape de apă, ca

celeilalte să-i fie mai uşor să vină. De o săptămână se tot întreba ce se petrecea, iar acum trăgea nădejde să afle. Bizară, înfumurarea zeiţei blonde! Nu şi-ar fi putut răbda viaţa de captivă dacă n-ar fi fost vizitată frecvent de duşmanca ei, cu pofta ei nebună de a-i relata victoriile şi isprăvile.

L'onee mărturisi calmă:

– Sinceră să fiu, nu cred că el ar fi în stare să invadeze munţii aceia vulcanici. Până la urmă, tu ai încercat de şapte ori şi de tot atâtea ori armata n-a reuşit să ajungă la tronul lui Ptath.

Ineznia făcu un gest de nerăbdare. Vocea ei scoase un sunet ce reverberă în liniştea acelei văi îndepărtate. La început, L'onee ascultă, fără să înţeleagă prea limpede sensul vorbelor celeilalte. Se citea ceva în intonaţia rivalei sale, o notă de împlinire, de parcă acest recital ar fi vestit un eveniment trecut deja de punctul său culminant, un triumf însemnat deja pe război.

Într-o zi sau două, aşa zicea ea, planul ei avea să fie dus la îndeplinire. Adevărul trebuia să fie cu o zi sau două *în urmă.* Sau poate că întâmplarea avea loc chiar acum, la acea oră, în vreme ce stăteau de vorbă. Ce spunea ea?

– … el a ţinut o prelegere în cea de-a doua zi de la sosirea sa pe front, în prezenţa a zece mii de mareşali şi a soţiilor lor. Tot ce a zis el a coincis cu ultimele mele concluzii în privinţa strategiei militare, a importanţei de a depăşi numărul curent al screerilor şi grimbilor destinaţi aprovizionării. Era interesant, mai ales pentru că…

Ineznia se întrerupse. Surâse. După aceea continuă cu o voce dulceagă:

– Numai tu, draga mea L'onee, ştii *asta.* Iar limba îţi este legată, nu-i aşa, scumpo? Dar vei pricepe ce vreau să-ţi spun când am să rostesc cuvântul-cheie: Accadistran.

L'onee ripostă cu o indignare oţelită:

– Diavoliţo! Criminală neruşinată!

Râsetele de zână, scânteind într-o armonie a tonului, îi acoperiră vorbele. Hohotele încetară brusc, ceea ce nu lăsa nici o îndoială asupra lipsei de umor a minţii şi a sufletului din spatele lor. Blonda constată cu răceală:

– Ce sentimentală suntem! Cum ar putea să conteze dacă o fiinţă umană moare cu câţiva ani înainte să-i vină sorocul!

Se întinse pe spate în iarbă cu aerul că avea destul timp de pierdut. Trupul ei perfect sclipea ca zăpada în razele arzătoare ale soarelui de dimineaţă. Dar ochii ei păreau de marmură albastră când şi-i aţinti asupra pârâiaşului şi a văii pe care acesta o traversa, îndreptându-se spre dealurile de la nord. Părea pierdută în visare, urmărind screerul lui L'onee ce aducea cu un pescăruş uriaş, cu ciocul său prelung pe care şi-l înfigea la răstimpuri în unda curgătoare, ca să-l scoată de fiecare dată încleştat pe câte un peşte cu burta albă.

Lui L'onee i se părea că îi putea citi în ochi gândurile. Dar era evident, se hotărî într-un târziu, că zeiţa blondă n-ar fi făcut prostia să încerce să suprime cuiva controlul minţii asupra unui animal, odată ce fusese instituit. Ineznia mărturisi, suspinând:

– Păcat că Ptath şi-a ţinut discursul atât de curând, în loc să aştepte până când îi numea pe ofiţerii rebeli în posturi de conducere. Sunt sigură că firea sa cinstită, încrederea lui enormă în oameni şi greutatea cuvintelor lui le-ar fi alungat până şi lor suspiciunile. Trebuie să recunosc că am fost eu însămi surprinsă de îndrăzneala cu care a preluat comanda unei armate atât de vaste.

Îşi ridică îngândurată privirea şi spuse:

– Mă îndoiesc că omul Holroyd îşi dă seama că numai un semi-Ptath ar fi putut lua în mâinile sale o autoritate ca aceea pe care şi-a arogat-o. Desigur, nu mai contează că rebelii au căzut acum în mica mea cursă.

Se opri, zâmbind cu atâta voioşie, încât L'onee o măsură

din ochi. În ciuda propriei analize anterioare că blonda deja îşi trăise triumful, sau şi-l trăia în acea clipă, ea avu impresia unei exultări deşarte.

– Cursă? repetă ca un ecou.

Glasul de contralto al Inezniei continuă acum cu însufleţire:

– Ieri i-a condus pe ofiţerii şi artiştii rebeli, călare pe screeri, într-un raid aerian de recunoaştere. Azi dimineaţă a mai luat cu el un grup, călare pe grimbi, să inspecteze aceeaşi zonă, pe baza schiţelor desenate ieri.

– Dar nu văd…începu L'onee pe un ton placid.

– Ai să vezi, draga mea, o asigură zeiţa cu duioşie, când am să-ţi povestesc că acum două zile l-am lăsat pe generalul rebel - acum mareşal -, Maarik, să găsească un document, chipurile adresat de Ineznio mie, în care întreaga invazie era descrisă ca o capcană menită să-i distrugă pe rebeli.

Se ridică alene în picioare, cu pletele revărsate pe spate, scânteind ca aurul în lumina soarelui.

– Rebelii, continuă ea, or să ia măsuri chiar în dimineaţa asta. Drept rezultat, planul *meu* de a rupe cea de-a şasea vrajă va fi dus la îndeplinire chiar de astăzi. Până diseară tronul zeului se va afla în mâinile mele.

Surâsul ei o săgetă pe L'onee.

– Motivul pentru care am acţionat aşa de rapid, după cum vei avea "fericirea" să afli, este că evadarea ta, odată cu puterea pe care a trebuit să ţi-o cedez, mi-a pus în cale un obstacol neaşteptat, cu care nu-mi permit să mă joc. La revedere, dragă.

Intră în apă şi… se făcu nevăzută. Multă vreme privirea amară a lui L'onee zăbovi în locul din care Ineznia dispăruse. În concluzie, singura săptămână în care îşi purtase de grijă, săptămâna în care acestui trup pe jumătate mort i se dăduse răgazul să se trezească la viaţă, tocmai această săptămână se dovedise prea lungă. Începu

să se îmbrace fără grabă. Era greu să-şi dea seama ce trebuia să facă. Contase pe faptul că era nevoie de timp pentru pregătirea atacului asupra Nushirvanului. Acum, propriul ei plan tulbure, al cărui obiectiv era să-l ajute pe Ptath să descopere adevărul în ceea ce-l aştepta, acel plan limitat trebuia accelerat şi adaptat cumva noii situaţii.

Obiectivul ei imediat era limpede. Urma să-l găsească pe Ptath. Oriunde se afla el, trebuia găsit. Cartierul său general se afla pe dealurile centrale, ce se înălţau în faţa oraşului Trei din Nushirvan. Undeva în acea imensitate a văilor şi a dealurilor tot mai abrupte, în mijlocul acelei mulţimi năucitoare de oameni şi animale, s-ar afla el… În primejdie. Îşi încheie sandalele, sili screerul să se apropie de ea şi, un minut mai târziu, zburau spre nord-vest.

XV

RÂUL DE NOROI CLOCOTITOR

– PROSCRIŞII! AUZI HOLROYD PE CINEVA ROSTIND.

– Poftim? se răsti el tăios, aşezându-se mai bine în şaua de pe spinarea grimbului. Uimit, se uită cu atenţie la lunga linie de călăreţi ce traversau valea verde. Îşi miji ochii. Proscrişii, aici, *în spatele* taberei militare, după toate precauţiile pe care le luase. Lângă el se auzi în surdină vocea unui bărbat:

– În jur de cinci sute. Înseamnă doi la unu. Cum vi se pare acum, mărite Ineznio, când înfruntaţi în mod real pericolul, nu stând într-un alcov şi arătându-vă calm şi detaşat indignarea faţă de crimele proscrişilor din Nushirvan pe care v-aţi învoit să-i pedepsiţi cu o invazie?

Holroyd aruncă o privire tulbure celui care vorbise. Omul era mic de statură, îmbrăcat în uniformă de colonel, însă avea o insolenţă în maniere, o siguranţă şi o stăpânire de sine, care îi indica faptul că era o persoană mult mai importantă într-o altă organizaţie. Holroyd suspină. Era aşa de hotărât asupra planurilor lui, încât nu luase prea în serios posibilitatea unor suspiciuni din partea celor a căror cauză o sprijinea în special. Aşadar, rebelii aflaseră cumva despre intenţia pe care zeiţa păruse s-o aibă la început de a lansa un pretins atac. Cu un umor negru, ei făcuseră o înţelegere cu proscrişii să-l captureze pe cel pe care-l credeau a fi prinţul Ineznio. Cum şedea în şa, spaima lui trebuie să i se fi trădat pe figură, pentru că tânărul colonel

neobrăzat hohoti răsunător, apoi i se adresă cu răceală în voce:

– Vă aflaţi aici de o săptămână şi n-aţi reuşit să prostiţi pe nimeni cu neaşteptatele voastre numiri în poziţii de comandă ale celor care de multă vreme aşteptau un atac asupra Nushirvanului. Important este că acum *au* comanda. Ordinele generale le sunt cunoscute tuturor ofiţerilor superiori. Ca să-i păcălim pe cei care nu intră în planul nostru, am ticluit nişte scrisori frumuşele în care am declarat că veţi efectua noi recrutări. Atacul *va* avea loc, însă va fi dus până la capăt. Armata se pune în mişcare de acum până într-o lună.

Trecu peste primul şoc. Holroyd şedea tăcut, mai posomorât acum. Aruncă rapid o privire spre linia de proscrişi care se apropia. Păreau să nu se grăbească, siguri de prada lor. Mai aveau încă vreo opt kilometri de parcurs. Distanţa mare nu-l liniştea deloc. Zeul Ptath, cu puterea pe care în prezent o deţinea, nu putea să se descurce în situaţia dată.

Şi totuşi, el nu trebuia capturat. Nu-şi dădeau seama aceşti zevzeci că armata gonwonlaniană nu era pregătită pentru un atac asupra unei asemenea fortăreţe muntoase cum era Nushirvanul? Avea nevoie de trei, patru-cinci luni de reorganizare, pe puţin. Şi mai trebuia o aprovizionare neîntreruptă. Mai mult, era vital ca serviciul de transporturi pe screeri şi pe grimbi să fie organizat în aşa fel încât să includă cel puţin două *din* trei păsări sau fiare de pe *întregul* continent atât de vast. Războiul fulger şi un sistem flexibil de transporturi constituiau soluţia marşului prin munţii aceia înfricoşători, printre craterele încinse ale vulcanilor, prin negrele nisipuri mişcătoare, ce bolboroseau în dificilul istm al Nushirvanului. Hohoti scurt în cugetul său. Care dintre toţi ofiţerii ar şti ce să facă cu o sută de milioane de jivine şi de păsări?

Lângă el, colonelul îl asigură:

– Este o prostie până şi să vă gândiţi la rezistenţă. Uitaţi-vă în spate. Mai vin încă cinci sute. Nu puteţi scăpa din această ambuscadă.

Holroyd nu se întoarse. Cu coada ochiului întrezărise mişcarea de pe buza dealului abrupt ce se înălţa în partea dreaptă a acestei văi de smarald. Călăreţi! Năvăleau din vârfurile dealurilor şi coborau în goană povârnişurile. Era o cutezanţă superbă. O privire rapidă peste umărul stâng îi dezvălui că din celălalt flanc al văii se năpusteau alţi călăreţi dintr-un defileu îngust. Cercul se închisese, fără nici un fel de geniu militar, pur şi simplu cu ajutorul unei forţe copleşitoare.

Fără grabă, acum fiindu-i clar că nu mai putea împiedica prezenţa proscrişilor, Holroyd îşi reanaliză propria poziţie şi realiză că mai avea două şanse. Îşi mână grimbul înainte spre capul liniei de animale. Ofiţerul îl văzu venind şi urmări cum se apropia cu un surâs grav cu care, de fapt, puse imediat capăt primei lui speranţe. Dar Holroyd nu se opri. Ieşi în faţă călare şi ordonă scurt:

– Mareşale Uubrig, vei da comandă ca oamenii să se împrăştie în toate direcţiile cu scopul de a-l deruta pe inamic şi de a le da unora posibilitatea să scape.

Observă că celălalt îl privea curios.

– Zău, domnule? îi aruncă într-o doară ofiţerul, continuând cu blândeţe, cred că-mi va fi destul de greu să-i conving pe oameni. Este un grup special, ştiţi. Fiecare de aici şi-a pierdut un frate sau o soră, o mamă sau un tată care au căzut în mâinile proscrişilor. Îşi dau seama că nushirvanienii nu sunt de bună-credinţă. Sunt convinşi că se sacrifică, dar consideră că merită, pentru capturarea excelenţei voastre. Chiar credeţi, mărite prinţ Ineznio, încheie pe un ton ironic mareşalul Uubrig, că asemenea soldaţi, cu ceea ce poartă ei în suflet, s-ar grăbi să execute ordinele mele, dacă m-aş apuca deodată să le dau comenzile indicate de alteţa voastră?

Holroyd nu mai scoase nici un cuvânt. Neglijase să-i ia pe proscrişi în considerare. Îşi aminti, aproape detaşat, atitudinea lui faţă de Nushirvan, din trecut. Nu se gândise la această problemă din punctul lor de vedere. Îi privise abstract, la fel ca pe germani, după ce prima izbucnire de ură, pe care o încercase în urma acţiunilor lor colective, cedase locul realităţii mai dure, mai amare a războiului.

Să atace Nushirvanul, îl sfătuise falsa L'onee. Înşelătoria crasă a zeiţei, eforturile ei prea insistente de a evita un astfel de atac, îl întăriseră în propria convingere că invazia trebuia să aibă loc. Acum, desigur, faptele ei lăsau impresia că fuseseră doar tertipuri pentru a-l determina pe el să se implice în lansarea atacului.

Văzu că cel mai apropiat dintre călăreţi se afla la o distanţă de doar două, trei sute de metri. Trebuia să se grăbească şi să găsească pe cineva care să-l ajute la îndeplinirea celei de a doua speranţe. Îşi întoarse animalul, deschise gura să-şi strige cererea, dar apoi şovăi. Una era să-şi aducă aminte de toate chinurile fizice prin care trecuse Ptath şi alta era să se oblige intenţionat să mai treacă o dată prin ele.

Călăreţii se aflau acum cam la o sută de metri distanţă.

– Există cineva, strigă Holroyd, care se oferă să-mi tragă o săgeată în inimă?

Nimeni nu-i răspunse. Nici o mişcare. Ofiţerii în veşminte strălucitoare se uitară unul la altul şi apoi îi priviră stânjeniţi pe proscrişii care îi luau cu asalt.

– Vedeţi dumneavoastră, îl lămuri colonelul, care se apropiase de el, le-am promis să vă predăm viu în mâinile lor. Singura noastră speranţă, ca ei să ne lase pe noi să plecăm, este să vă lăsăm viu în seama lor.

Holroyd nu disperă. Se simţea relaxat, stăpân pe sine, hotărât. *Trebuia* să scape din această ridicolă răpire. Acolo, la cartierul general, avea mâinile libere şi şansa de a se gândi la toate acestea. Aici, încă o dată, se afla sub această

presiune extremă a prea multor lucruri care se petreceau atât de rapid, ceea ce deja îl adusese pe marginea prăpastiei.

Observă cum colonelul purta una dintre acele lănci subţiri din lemn frumos lucrat, cu vârful de piatră, apanajul ofiţerilor.

Înainte ca omul să-şi dea măcar seama de intenţia lui, Holroyd îşi mână grimbul într-acolo. Se dădu cea mai scurtă luptă pentru posesia armei. Ofiţerul căscă ochii în timp ce lancea îi era smulsă din mâini, de parcă ar fi fost copil de ţâţă. Căpitanul se întoarse triumfător. O învârti deasupra capului şi, pentru că nu mai avea nici o clipă de pierdut, îşi împlântă vârful în pieptul său, în dreptul inimii, adânc, cu forţă. Nu părea prea conştient de sosirea precipitată a peste o mie cinci sute de proscrişi.

Preţ de o secundă, durerea fu atroce. Apoi agonia se stinse. Holroyd încă mai simţea presiunea lăncii asupra trupului său, în locul în care pătrunsese. Era o greutate neplăcută de care trebuia să scape cât mai repede. Se lăsă încet pe spate, pe spinarea netedă şi lată a fiarei pe care o călărea, având grijă să-şi menţină călcâiele în scările din piele. În apropiere, cineva urla din rărunchi, într-o izbucnire guturală de furie, dar limba era gonwonlaniană.

– Deci aşa îmi predaţi prizonierul. Nushirul va pune pe cineva să plătească pentru asta. Înconjoară-i pe toţi trădătorii ăştia josnici.

Se auzi glasul colonelului care protesta:

– N-a fost vina noastră. Ai văzut şi singur cum mi-a smuls lancea şi s-a sinucis. Cine se aştepta la aşa ceva din partea desfrânatului de Ineznio?

Holroyd simţi o simpatie plină de tristeţe pentru acel bărbat. Aceşti rebeli aveau, în general, dreptate. Nici un grup nu se dovedise mai brav în sfidarea unei femeie nemuritoare şi faţă de înscenarea ce avea ca scop înrobirea lor religioasă, pusă la cale de potentaţii templului, care

erau mai puternici decât toţi câţi existaseră în oricare colţ de pe glob. Fiecare bărbat îşi asumase riscul acestei întâlniri cu proscrişii, ştiind prea bine că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

– Viu sau mort, eu trebuie să-i predau trupul! continua să răcnească liderul proscrişilor. Acuma, mişcaţi-vă, cu toţii! Nu mai putem pierde timpul aici.

Se auzi un tropot greu de labe cu gheare şi, apoi, mişcarea deveni o scurgere năvalnică. După zece minute, Holroyd se gândi cu amărăciune că ar fi putut măcar să-i scoată lancea din trup. Arma începea să-l îngrijoreze. I se părea imposibil s-o ţină aşa toată ziua cu ditamai lemnul înfipt în piept. Structura organică a trupului zeului părea însă să fie *excepţională.*

Holroyd privi printre gene şi rămase pe spate o secundă, clipind din cauza soarelui care mai avea mult până să ajungă la amiază. Cum se lăsase pe spate, se aşezase într-o poziţie incomodă. Îşi lăsă capul să i se bălăngăne, dar tot nu reuşi să cuprindă mai mult pământ în raza vederii sale.

În văzduh zări un screer mare, cu un singur călăreţ, ce-şi flutura aripile în direcţia nordului. Holroyd îşi zise în cugetul său: "Dacă măcar nătăfleţul de pe spatele păsării şi-ar da seama ce se întâmplă! Ar mai fi încă timp să trimit un mesaj de avertizare care ar pune beţe în roate acestei echipe aventuroase de proscrişi, de la frontiera Nushirvanului." Dar urmări posomorât pasărea, până ce se pierdu în ceţurile suspendate deasupra vârfului unui deal.

Simţind iar greutatea lăncii, Holroyd se îndoi înainte, aşa cum un mort ar fi putut-o face sub presiunea capricioasă a mişcării. Trebuia să fie foarte atent, dar, într-un târziu, reuşi să-şi găsească o bază solidă în care să fixeze capătul lăncii la baza grumazului grimbului. Începu să apese. Scrâşni din dinţi şi apăsă mai tare. Îi luă multă vreme să-l împingă înainte. Fu nevoit să găsească noi baze unde să-şi rezeme lemnul care se tot scurta. În final, totuşi, rămase aplecat

înainte pe spinarea grimbului, simţind presiunea instabilă a lăncii, care se bălăngănea deasupra lui ca un catarg fără stindard în bătaia grăbită a vântului.

Cu coada ochiului îşi analiză situaţia. Câte un proscris călărea de o parte şi de alta a lui. Dacă s-ar putea rostogoli… reuşi s-o facă. Instantaneu, o voce de bas gemu gros de durere, apoi înjură.

– Ia mai taci! îi porunci un glas din apropiere. Smulge lancea aia din el, că dezechilibrează hoitul. Am observat cum îi ieşea din trup.

Încetă să mai simtă acea greutate. Holroyd zăcea în tăcere. Avea convingerea fermă că victoria era a lui. "Diseară, se gândi el cu sălbăticie, la adăpostul întunericului şi al negurilor vulcanice, cine ar mai supraveghea un cadavru?" Se auzi strigătul vocii de bas:

– Hei, ia uite, şefu'! Nu este sânge pe lancea asta. Ceva nu-i bine.

Într-adevăr, aşa era. Într-un minut, grimbul lui Holroyd se opri din mers. Mâini puternice îl prinseră, îl traseră la pământ şi îl scotociră. Apoi vocea liderului se auzi, plină de mulţumire:

– Nici o rană. Mi s-a părut mie ciudat ca amantul zeiţei să fie atât de muritor. Mai bine nu te-ai mai preface, prinţe Ineznio.

Fără un cuvânt, Holroyd se ridică în picioare şi se urcă pe spinarea grimbului. În comparaţie cu un om obişnuit, proscrişii erau bărbaţi înalţi, masivi. Mulţi purtau barbă şi mustaţă. De la un asemenea grup viguros, se aşteptă la hohote batjocoritoare. Dar nu se auzi nimic. Toţi se uitau la el. Când le întoarse privirile, nu putură să-l înfrunte, îndreptându-şi iute ochii în altă parte. Rebelii făceau la fel, ceea ce era îngrijorător. Pentru că era important să-şi facă un prieten. Reacţia generală i se părea nefirească, până când încercă să vadă cele întâmplate cu ochii Ion un om cu o lance care-i străpunsese inima ridicându-se nevătămat şi

plin de viaţă.

Lungile coloane îşi continuară marşul, şerpuind printre dealurile tot mai sălbatice. La amiază nu au făcut pauză. Lui Holroyd, unul dintre proscrişi îi puse în mână un coşuleţ de lemn cu mâncare, dar ceilalţi prizonieri, după cum observă el, nu primiră nimic. Îşi examină coşuleţul cu interes. Conţinea trei tipuri de fructe. Pe unul nu-l mai văzuse. Era rotund şi măsura vreo opt centimetri în diametru. Avea o coajă groasă, moale, roşie, care se curăţa ca la banană. Fructul avea gust de strugure. Pachetul nu conţinea pâine, sau alte alimente, numai fructe.

Balansul mişcării aduse lângă el un ofiţer rebel. Holroyd îi spuse:

– Dacă promiţi să mănânci ce am *aici, poţi* să *iei* coşul, în caz de criză pot să rabd de foame…se opri, surâzând sinistrei amintiri,…şapte sute de ani.

Ofiţerul îl înjură scurt:

– Du-te în Accadistran!

Lunga după-amiază se apropia de sfârşit, iar Holroyd încă nu-şi mâncase fructele. Hrana era hrană, mai preţioasă pentru un flămând decât idealurile. Iar când strugurele cojit pe jumătate începuse să ia o culoare ruginie, propria jivină se alătură din nou de cea a celuilalt ofiţer - generalul Seyteil, îşi aminti cu greu numele lui.

– Generale, începu căpitanul cu sinceritate, ai vreo idee cât de departe suntem de râul noroiului clocotitor?

Ofiţerul, un bărbat uscăţiv, cu nas acvilin, de patruzeci de ani, şovăi, după care ridică din umeri.

– Ar trebui să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului, îi răspunse. Există vreo doisprezece poduri de trecere spre oraşul Trei, care se întinde la vreo opt kanbi dincolo de râu.

Holroyd încuviinţă din cap, îngrijorat. Nu trebuia să treacă râul. Neputinţa Inezniei de a-l traversa chiar şi mintal era, neîndoielnic, un semn. Trebuia să se gândească

bine la faptul acesta şi încă repede. Studie profilul ofiţerului rebel, dar nu găsi la el decât o impasibilitate de granit, care nu promitea nimic, în ciuda faptului că bărbatul îi oferise deja un răspuns la una dintre întrebările lui. Îi lua timp şi efort să înfrângă rezistenţa celuilalt, iar timpul era unul dintre lucrurile care-i lipseau.

Nervos, Holroyd scrută dealurile. Erau mai înalte acum decât la începutul călătoriei. Iar în apropiere se ridicau mereu altele, care mai de care mai înalte, ca nişte turle, bolţi şi minarete. Unele creste scuipau deja fum pe canavaua unui cer tot mai înceţoşat. Putea simţi aproape cum tărâmul de negură al Nushirvanului îl împresura tot mai strâns. Se întoarse iar spre ofiţer.

– Îţi jur, îl anunţă alarmat, în tropotul labelor grele, că n-am nici o intenţie să mănânc aceste merinde. Dacă tu nu le vrei, dă-i-le altcuiva fără să ştie că vine de la mine. Hrana nu ştie de ură sau de ideologie.

Bărbatul îi luă coşul de data aceasta, mâncă strugurele uriaş şi oferi restul unui alt rebel. Holroyd nu se obosi să urmărească mai departe periplul coşuleţului cu mâncare.

– Să zicem că, îl iscodi el, dac-ar fi să jur că am venit pe frontul din Nushirvan cu gând de război şi de cucerire, tu şi ceilalţi v-aţi schimba atitudinea faţă de mine?

– Nicidecum, veni răspunsul. Prinţul Ineznio este doar o paiaţă în mâinile zeiţei. Ştim exact cine este ea.

– Să presupunem, continuă americanul posomorât, că ţi-aş mărturisi că nu sunt Ineznio? Că, de fapt, sunt… Ptath.

Ofiţerul se întoarse şi căscă nişte ochi admirativi la el. Într-un târziu, izbucni în râs.

– Este bună. Numai un singur lucru nu merge. Nimeni nu ne poate convinge că a existat vreodată un astfel de personaj ca Ptath. Se pare că ne-am subestimat viteza, reluă el după o scurtă pauză. Iată râul noroiului clocotitor chiar în faţă. Până diseară ar trebui să intrăm în oraşul Trei.

Totul se petrecu cât ai clipi din ochi. Apropiindu-se de

podul din piatră care se arcuia peste râul de noroi, grimbii se opriră în loc. Holroyd întrezări într-o fracţiune de secundă mâlul bulbucându-se, simţi că îl cuprinde căldura şi îl învăluie nenumăraţi aburi. Într-o jumătate de oră toţi trecuseră pe celălalt mal. Pătrunseră în marş, tot mai adânc, pe teritoriul Nushirvanului.

XVI

ORAŞUL TREI

PE MĂSURĂ CE PODUL DISPĂREA ÎN SPATELE CARAVANEI, HOLroyd devenea tot mai conştient de euforia care-l încerca, asemeni unui condamnat, gândi el sumbru, în drum spre locul de execuţie. Dar lugubra comparaţie îi fugi din minte. Nu se potrivea. Îl încerca senzaţia că se afla în toiul unor evenimente importante. Se întrebă în sinea lui dacă putea un muritor să-şi dorească mai mult: să se trezească peste două sute de milioane de ani în viitor, un semizeu într-un tărâm fabulos?

Ptath! Marele Ptath! Numai să poată înşfăca imensa forţă adormită, şi ar zdrobi blestemata civilizaţie a templului. Gândul îi flutură ca un stindard. Percepu tot mai acut intensitatea propriilor simţiri, pe care nu o mai cunoscuse înainte de trecerea podului. Rămase nemişcat, întins pe spinarea lată a grimbului, lăsându-şi mintea să se odihnească, întreaga sa fiinţă potolindu-se tot mai mult. Aştepta, urmărind vreun semn intern care să-i indice o nouă şi teribilă forţă personală. Dar nu află decât mişcările fluctuante ale monstrului pe care-l călărea.

Holroyd se scutură, apucat de o furie subită. La naiba, trebuie să existe o diferenţă! Se *simţi* diferit, mai vigilent, mai curând vioi decât deprimat. Privirea îi căzu pe inelul care o scosese atâta din fire pe Ineznia. Îşi aminti de basmele copilăriei sale. Cu un surâs ironic, apucă inelul, îl răsuci de trei ori şi îşi zise în gând: "Poruncesc acestui inel

să fiu imediat purtat la cartierul meu general din Gonwonlane."

Zâmbetul i se lăţi pe faţă în vreme ce secundele zburau şi nu se întâmpla nimic. Încercă iar, uitându-şi indignarea. Dar tot nimic. O ştiuse bineînţeles de dinainte. Puterea zeiască nu era doar un hocus-pocus. Se hrănea cu unul dintre cele mai profunde şi mai susţinute complexe afective umane. Străvechi era acest imbold, al înclinaţiei maselor spre credinţă, spre ascultare. Şi, undeva, cu mult timp în urmă, un rege pe nume Ptath fusese înălţat la acest rang de adevărată divinitate, fapt care existase în stare latentă din primul moment în care un vasal primitiv se prosternase cu smerenie la picioarele goale, late ale primei căpetenii-preot.

Şi, evident, odată descoperită o asemenea forţa cataclismică, alţi bărbaţi cu piepturi de oţel aveau să afle de ea, să recunoască natura deloc divină a rădăcinilor sale. Vor lupta cu o ambiţie de nedescris să-şi adjudece gloria ce-i revenea în mod firesc norocosului conducător. Odată descoperită, marea putere nu putea fi decât transferată, niciodată distrusă, întotdeauna, un nou lider divin îl va înlocui pe cel căzut. O asemenea forţă nu va dispărea vreodată din rânduielile omeneşti. Până şi Ptath crezuse că îi era garantată posibilitatea de a-şi aroga din nou mantia strălucitoare a puterii, înainte de a şi-o scoate pentru a se scufunda în incomprehensibila sa contopire cu rasa umană.

Dar de ce făcuse Ptath o asemenea prostie, mai întâi şi întâi? Răspunsul la această întrebare putea fi uşor pus în legătură cu evenimentele care se derulau. Dar lui Holroyd nu-i veni nici un răspuns. Mintea lui putea la fel de bine să rămână în continuare pustie de orice gânduri. Întrebările i se învolburau în cap şi tot ce mai conta până la urmă era neostoitul mers al grimbului. Marele convoi de prizonieri şi de răpitori mărşăluia fără încetare, urcând mai sus şi mai sus printre dealurile tot mai înalte.

Holroyd văzu primul castel. Era o clădire din piatră neagră care se iţea ca o enormă pălărie ţuguiată de vrăjitoare, în centrul unei mulţimi de case împrăştiate pe creasta unui deal fortificat. La vederea lui se înfiora, pe urmă îl cuprinse o nerăbdare sălbatică şi i se treziră în cuget cunoştinţele de tactică militară, ce trebuiau utilizate pentru înfrângerea unui astfel de obstacol formidabil, într-o lume lipsită de artileria de asediu. Nenumărate trupe pe screeri, năvălind din văzduh în jos, destule cât să copleşească apărarea fiecărui fort în parte. Asaltul trebuia executat cu suficientă viteză şi brutalitate, iar pierderile aveau să fie colosale. Asemenea forţe armate puteau ataca, cu uşurinţă, înainte cu trei zile faţă de cele terestre, paralizând liniile de comunicaţii ale inamicului. Se pare că în cele şapte atacuri pomenite în cărţile de istorie, nu se mai încercase niciodată ceva de genul acesta. Slavă Domnului că schiţase planul câtorva înalţi mareşali.

Umbrele văilor începură să se alungească. Soarele strălucea însângerat în vreme ce cobora în dreptul unui vulcan fumegând, ascunzându-se în spatele dealurilor de la vest. Acum se iviră, pe un drumeag lateral, şi furgoanele, un şir neîntrerupt ce se apropia din spatele unui deal pe care îl aveau în faţă. O cotiră pe zeci de poteci ce se ramificau în direcţia forturilor şi a clădirilor îngrămădite pe fiecare creastă de deal. Capul lungii coloane începu să dea ocol dealului. Dintr-odată, se înălţă un strigăt puternic din mijlocul lor. Ţipătul reverberă şi fu preluat de-a lungul convoiului în crescendo:

– Nushirul! Drapelul nushirului flutură în fortul central. Nushirul a venit în persoană să-l interogheze pe prinţul Ineznio…

Puţin mai târziu, grimbul lui Holroyd ocolea dealul; zări oraşul Trei aşternându-se dinaintea lor. Cum se numea în Nushirvan acea mare aglomeraţie de clădiri era un mister care se pierduse în scurgerea veacurilor. Exista o legendă

neclară, pe care i-o depanase un ofiţer cu câteva zile în urmă, precum că numele său ar fi Yit, sau Yip, ori Yik. Dar pe toate hărţile militare gonwonlaniene era denumit pur şi simplu Trei. Ceea ce însemna că numai alte două oraşe ale proscrişilor erau situate mai aproape de graniţă. Unul dintre acestea se afla departe, la apus, celălalt, la aceeaşi distanţă, la răsărit.

Trei se întindea pe un platou enorm, cu periferiile urcate pe dealuri. În lumina înserării, părea ca o cetate ieşită din legendele lui Am, întunecată, de o stranie insalubritate, un vis straniu şi nebulos al vremurilor de demult. Vântul care aducea zumzetul slab al uliţelor sale până la Holroyd mai purta cu el şi miresme ciudate, un amestec deloc neplăcut de mirosuri de bucătărie, grajduri de grimbi şi de cuiburi de screeri. Aroma aceea se răspândea pretutindeni, iar pe măsură ce lungul şir de călăreţi se strecura cu repeziciune pe străzile slab luminate, deveni aerul pe care-l respirau, gros, normal, aproape colorat şi, surâse cu tristeţe Holroyd, probabil chiar sănătos.

– Prinţe, se auzi glasul generalului Seyteil.

Holroyd se întoarse. Înainte să poată răspunde chemării, ofiţerul cu nas de vultur continuă grăbit:

– M-am tot gândit la ce mi-aţi spus mai devreme, pe drum! Generalul făcu o mişcare arătând cu capul în urma lor. Dacă sunteţi Ptath, de ce nu v-aţi arătat puterea?

Holroyd nu-i răspunse imediat. Uitase complet de încercarea lui de a şi-l câştiga pe acest bărbat de partea sa. Uitase chiar din clipa în care traversaseră râul de noroi în clocot, iar scopul său, de a căuta ajutor la cineva pentru a împiedica trecerea, fusese dejucat chiar de acel eveniment. Atenţia lui se concentră fără grabă asupra generalului. Dându-şi seama că întârzierea unui răspuns din partea lui ar putea lăsa impresia unei intenţii de a trage de timp, începu să-i explice situaţia ofiţerului. Astfel, îi povesti pe scurt despre Tar şi evadarea din Linn, şi despre tertipurile

zeiţei Ineznia pentru a dezlega vrăjile protectoare. Celălalt îl întrerupse cu o uimire vehementă:

– Vreţi să ziceţi că atunci când aţi trecut peste şanţul ăla cu noroi aţi dezlegat o vrajă care o ţinea pe zeiţă departe de Nushirvan?

– Nu-nţeleg cum s-a întâmplat, se apără căpitanul. Nu-mi amintesc cum funcţionează vrăjile protectoare. Tot mai mult înclin să cred că au fost concepute - le-am conceput - ca îngrădiri mentale, pe care ea să nu le poată anula, oricâtă putere ar acumula.

Era mai întuneric acum, cu greu îl mai desluşea pe celălalt. Străzile erau slab luminate de stâlpi cu torţe, răspândind raze palide prin negura şi bezna care învăluiau tot mai strâns oraşul. O răcoare coborî dinspre dealuri, alungând dogoarea zilei, dar intensitatea nopţii nu făcea decât să sublinieze cât de aproape ajunseseră de capătul călătoriei şi de despărţirile ce aveau să urmeze. Holroyd i se adresă grăbit:

– Generale, care-i motivul ce te-a făcut să mi te adresezi, până la urmă?

Nu veni nici un răspuns şi, după o clipă, Holroyd ridică din umeri. Continuă să călărească în tăcere pentru o vreme, posomorât, după care adăugă:

– Presupun că majoritatea dintre voi sunteţi trimişi în Accadistran. Ce face zardul cu cei răpiţi?

De data aceasta se auzi, în întuneric, un hohot de râs sarcastic. Apoi, ofiţerul îl lămuri:

– Ni se raportează că zardul doreşte colonişti. Dar, de vreme ce nici unul dintre prizonieri n-a reuşit să scape dintr-o asemenea colonie, bănuim tot ce este mai rău. Circulă poveşti incredibile. Cât despre faptul că v-am vorbit, după părerea mea, pretenţia domniei voastre că sunteţi Ptath ar putea fi în avantajul nostru, indiferent că spuneţi, sau nu, adevărul. Povestea domniei voastre cu rebelul Tar de la templul din Linn ar putea fi verificată, să ştiţi!

Generalul încheie într-o manieră dezlânată:

– După cum vă spuneam, mă gândeam la acest lucru şi, pe urmă, mi-am amintit de situaţia în care am ajuns cu toţii. Mi-am dat seama că suntem supuşi, râse el în surdină, unor transformări fără preambul. Of! încetinim.

Aşa era. Încetinirea a fost la fel de lină şi lipsită de hurducături, după cum fusese întreaga călătorie. Marile fiare îşi ieşiră firesc din ritm, prin simpla încetare de a împinge înainte. Dar inerţia le ducea într-o mişcare uşoară, plină de graţie. Ele plutiră, parcă, între două intrări laterale luminate şi multă vreme după ce se opriră, era greu de spus cum se ivise atât de firesc acea pasivitate totală din mişcarea dinamică de dinainte.

Bărbaţii îl înconjurară pe Holroyd.

– Pe aici, prinţe Ineznio. Trebuie să fii adus pe dată în faţa nobilului nushir.

Fu condus de-a lungul unui mare coridor de marmură, ce se deschidea într-o sală magnifică. La capătul îndepărtat al acesteia şedeau un bărbat şi două femei.

XVII

NUSHIRUL DIN NUSHIRVAN

NUSHIRUL DIN NUSHIRVAN ERA UN TÂNĂR MASIV, OBEZ, CU OCHI albaştri, jilţurile soţiilor lui erau aşezate ceva mai în spate faţa de tronul său mai impunător, dar ambele se aflau la dreapta lui.

Pe când Holroyd intra în încăpere, cele două femei se aplecară automat una spre cealaltă, îşi şoptiră simultan şi încuviinţară din cap la unison. Una dintre ele era subţire şi brunetă, cealaltă era blondă şi plinuţă, iar gesturile lor trădau că se gândeau la acelaşi lucru pe care îl şi discutară, într-un spirit de armonie perfectă, astfel încât atenţia noului venit fu atrasă de prezenţa lor. Îi trebui un efort considerabil să-şi ia gândul de la ele şi să ia aminte că nushirul îi vorbea. Era vag conştient de faptul că gărzile se retrăseseră în spatele uşilor închise.

Grăsanul grăi cu un glas moale:

– Eşti, într-adevăr, Ineznio?

Exista o nerăbdare obscenă în această creatură. Se aplecă înainte. Ochii lui străluceau palid, cu o aviditate care-l determină pe Holroyd să facă, prudent, semn din cap că da, drept răspuns. Nu era nici o îndoială că această căpetenie ereditară a proscrişilor urmărea ceva, când făcuse acea înţelegere cu rebelii, în privinţa capturării lui Ineznio. Holroyd aştepta plin de încordare, în vreme ce bărbatul îl chestionă:

– Şi tu eşti cel care conduci atacul împotriva ţării mele?

Holroyd înţelese dintr-odată tot. Îl măsură din priviri pe masivul său interlocutor, mijindu-şi ochii, fascinat de posibilităţile situaţiei. Dacă el reuşea să se descurce, se putea elibera în zece minute. Rămase în picioare, aşteptând ca imaginea, ideea, să i se contureze în minte. Şi, dintr-odată, fiecare freamăt al neliniştii tremurătoare a tânărului i se păru de înţeles.

Ochii de un albastru şters străluceau cu o ardoare ostilă, mâinile lui mari şi grase se desfăcură şi se strânseră la loc, ca şi cum ar fi vrut să apuce un lucru dorit cu intensitate. Buzele groase atârnau căscate, iar nasul moale şi greoi se dilată, întreaga înfăţişare a conducătorului trăda adevărul. Nushirul din Nushirvan aflase că avea să fie atacat. Şi, în ciuda eşecului invaziilor trecute, se speriase în faţa acestei noi ameninţări. Holroyd trase adânc aer în piept, după care îl linişti cu răceală în glas:

– Dacă ţi-ai luat cât de cât precauţiile normale, n-ai avea de ce să te temi.

– Ce vrei să spui?

– Atacul se efectuează pentru a da satisfacţie unor elemente ale opoziţiei. N-avem nici o intenţie să-l ducem forţat până la capăt. Capturându-mă pe mine, ai făcut jocul tocmai acelora care doresc să te distrugă.

– Minte, se auzi vocea subţire şi stridentă a brunetei, care scutură braţul gros al soţului său. A şovăit prea mult până să-ţi răspundă şi, în afară de asta, este ceva necurat în felul său de a fi. Supune-l imediat torturilor. Trebuie să aflăm adevărul.

– Ah, făcu prizonierul, observ că guvernarea din Nushirvan este asemenea celei din Gonwonlane.

Bizarii ochi albaştri îl măsurară încruntaţi. În ei se citea nesiguranţa şi curiozitatea. Într-un târziu, nushirul îi ceru:

– Explică!

– Ambele ţări sunt conduse de femei, îl lămuri musafirul pe un ton de gheaţă, iar cele două soţii înghiţiră în sec.

În felul lor automat se aplecară una spre cealaltă, dar fiecare trebuie să fi primit un răspuns în doi peri, căci se îndreptară şi rămaseră în jilţurile lor, cu priviri buimace.

Nushirul rămase tolănit pe tron, şi mai nepăsător, dar mişcă din cap în semn de nerăbdare, când bruneta îl scutură iar de braţ. Părea să nu observe dispoziţia soţului său, căci ea vorbi, jumătate spre el, jumătate spre Holroyd, destul de sfidătoare:

– Există un singur conducător în tot Nushirvanul. Dar noi suntem soţiile lui. Îi purtăm interesele în inimile noastre. Ne mărginim doar să reflectăm strălucirea gloriei sale. Când îl sfătuim, suntem ca nişte unelte ale trupului său. În acest caz, suntem uneltele care ţi-au simţit minciuna. Prin urmare, îl sfătuim să te tortureze… pe loc.

Aproape că scuipă ultimele cuvinte, după care se aşeză fulgerându-l cu privirea pe Holroyd, care răsufla greu. În tentativa lui de a trasa o linie de demarcaţie între soţ şi soţii, dăduse un rateu oribil. Întrebarea dură îi veni în minte: cam ce ar putea să facă tortura, să zicem, de exemplu amputările, unui trup ca al său? îşi întrerupse gândurile care-i trimiteau fiori reci pe şira spinării, pe măsură ce observa cum fizionomia blondei se transformă.

Îi păruse de la prima vedere nespus de frumoasă: poziţia sa, a doua de la scaunul Nushirului, arăta că era soţia mai puţin importantă. Acum se schimba, atât fizic, cât şi psihic. Ochii îi străluciră plini de viaţă, obrajii i se îmbujorară. Şezu o clipă nemişcată, ca şi cum s-ar fi gândit profund, după care grăi cu o voce cristalină:

– Vorbeşte pentru tine, Niyi. Dacă prinţul spune adevărul, iar ceea ce ştim noi despre Gonwonlane îi sprijină afirmaţiile, atunci el este aliatul, nu inamicul nostru. Ar trebui să discutăm în circumstanţe mai favorabile, mâine-dimineaţă, după micul dejun. Propun ca oaspetelui nostru să-l se aducă o femeie, care să-i ţină de urât la noapte, şi să i se ofere un apartament.

Se lăsă tăcerea. De două ori, Niyi, bruneta, deschise gura să ia cuvântul. A doua oară se întoarse cu pumnii încleştaţi spre blondă, dar de fiecare dată nedumerirea ei păru să-i suprime atât glasul, cât şi voinţa. Într-un târziu, îşi întoarse ochii spre soţul ei şi aşteptă.

Nushirul şedea pe gânduri, mângâindu-şi bărbia grasă şi netedă. Până la urmă, încuviinţă din cap. Hotărî:

– Aşa va fi, căci asta este concluzia la care am ajuns şi eu. Dat fiind înaltul rang al oaspetelui meu, el poate să-şi aleagă pe una dintre soţiile mele, aici de faţă. Vom sta la sfat mâine dimineaţă, după care, dacă ne vom înţelege, o escortă de screeri îl va însoţi pe lordul Ineznio înapoi, în tranşeele sale. Pe care dintre cele două soţii ale mele o vrei, mărite prinţ? încheie el, după o scurtă pauză.

Refuzul nici măcar nu intra în discuţie. Actul în sine ar fi însemnat o insultă groaznică. Iar alegerea nici nu prea avea nevoie de multă gândire, atât era de evidentă. Holroyd răspunse pe un ton grav:

– O aleg pe cea al cărei nume este Niyi şi îţi mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, mărite nushir. N-ai să regreţi.

În cugetul său, însă, îşi spunea: "Cât de prost să fiu să las bruneta ostilă în seama soţului ei, în decursul unei nopţi de propagandă neîntreruptă."

Nushirul vorbi pe un ton plin de interes:

– Aş fi crezut că, la fel ca şi alţii care au primit aceeaşi onoare, ai s-o preferi pe blonda Calya. O să fie o experienţă interesantă pentru tine, Niyi, ridică el din umeri, zâmbind.

Trase de un cordon de mătase, care atârna din tavan. Instantaneu, încăperea se umplu de servitori. Peste zece minute, Holroyd se afla singur cu cea care avea să-i fie soţie de o noapte.

În celălalt capăt al camerei exista o fereastră mare, bogat ornamentată. Abia dacă aruncă o privire brunetei, după care se duse la fereastră şi se uită afară. Oraşul Trei

se întindea sub el. Stâlpii care luminau slab străzile îi aminteau în mare de un vechi oraş european, parţial camuflat.

Euforia care-l cuprinsese după trecerea podului era şi mai puternică acum. În ciuda tuturor, mulţumirea îi cuprindea sufletul ca o plantă căţărătoare. Este adevărat că suferise o înfrângere, fiind obligat să traverseze râul noroiului clocotitor, îşi câştigase însă libertatea de a se întoarce în Gonwonlane. Pentru el, care ştia atât de puţine, nu era prea clar cam care era raportul exact dintre înfrângere şi victorie. Probabil că-i era nefavorabil, dar faptul că era liber îi dădea şansa să se gândească la tot ce se întâmplase şi să se pregătească pentru următorul asalt. Chiar aici şi acum trebuia să tragă o linie şi să-şi spună: până aici! Din acel moment, acţiunea *trebuia* să se bazeze pe informaţii, pe cea mai profundă deliberare.

Holroyd râse scurt. Unui singur om, aruncat într-o lume despre care nu ştia mai nimic, având de luat decizii mari, îi era imposibil să înveţe, la timp, ceva de mare relevanţă. Totuşi, se simţea mai bine în libertate!

Se opri din meditaţia lui, amintindu-şi de Niyi. O va lua, fireşte, în sensul în care i-a fost oferită pe tavă. Orice abatere din partea lui avea să fie, probabil, raportată şi va fi considerată drept bădărănie, şi nu putea să-şi permită acest risc. Se întoarse cu spatele la fereastră şi făcu ochii mari, uluit. Bruneta rămăsese în picioare cu o ureche lipită de uşa ce dădea înspre coridor, ascultând cu mare atenţie. Îşi întoarse ochii la el, după care - un gest surprinzător - Îşi duse degetul la buze, străvechiul semn de avertizare. În final, ea se apropie de el cu graţie, parcă plutind.

– Va trebui să acţionăm rapid, şuşoti ea. Ai complicat foarte mult lucrurile alegând-o pe Niyi, în locul Calyiei, în al cărei trup intrasem chiar înainte ca ea să-ţi ia apărarea. Acum, a trebuit să intru în cealaltă, iar blonda îşi va aminti, nu foarte limpede, că a fost posedată, ceea ce ne va da

nouă puţin răgaz, dar destul, până când va începe, într-un târziu, să povestească, speriată, ce i s-a întâmplat.

Ea se opri, iar bărbatul exclamă vehement:

– Ce…!

Se întrerupse şi încremeni, privind printre gene. Deci încă o dată era împins de la spate!

– Cine eşti? o întrebă aspru.

Femeia îi răspunse în şoaptă:

– Eu sunt cea care se căţăra pe Marea Stâncă, încercând să te omoare şi ţi-a dat inelul lui Ptath. Gândeşte-te bine: ai spus cuiva că m-ai văzut? Dacă nu, atunci trebuie *să ştii* că nu sunt Ineznia.

Se grăbi să continue, indiferentă la eforturile lui de a vorbi:

– Nu ne mai putem permite nici o amânare, îţi jur. Chiar în această clipă, Ineznia se află în palatul central al nushirului, luptându-se cu disperare să distrugă tronul zeiesc al lui Ptath. Tronul este ultimul dintre…

Vocea i se îngroşă, ca şi cum limba i-ar fi crescut prea mult în gură. Înghiţi cu greutate, încercă iar, apoi renunţă la propoziţia care-i provocase dureroasa întrerupere. Încheie grăbită:

– Trebuie să mergem acolo fără întârziere. O oră, *fie* şi un minut, ar putea fi fatale. Ptath, îmi dau seama prea bine cât de des ai *fost* prostit. Dar nu se poate face nimic în acest sens. Trebuie să-ţi asumi din nou riscul… acum!

Ciudăţenia era că urma să renunţe atât de uşor la hotărârea lui, care i se păruse atât de fermă, de adânc înrădăcinată, în faţa unui atac verbal. Dar tot ce spusese ea era adevărat. Nu dezvăluise nimănui întrevederea sa cu slăbănoaga, iar disperarea Inezniei la vederea inelului era ca un sigiliu de aprobare a celei de lângă el, care i-l dăduse. Ineznia nu ştia, *habar n-avea* cum ajunsese această femeie la el, chiar dacă, probabil, ghicise că rivala ei îl văzuse. Prin urmare, aceasta era prizoniera de veacuri, L'onee, iar dacă

ea îi atrăgea în acel moment atenţia că nu mai avea timp de pierdut, atunci aşa era.

Acum că se gândea în urmă, actul Inezniei de a-l lăsa pradă răpitorilor vădea o desconsiderare dispreţuitoare în privinţa suspiciunii pe care ar fi stârnit-o. Nu fusese aşa de la început. Edificiul protector, pe care Ptath îl clădise cu multă vreme în urmă, se prăbuşea. Nebunia era că, dându-şi seama de toate aceste aspecte, încă mai zăbovea acolo. Dar nu se putea abţine. Greutatea ezitării lui şi motivul ei ascuns erau prea importante ca să le ignore. Fusese sfătuit să se aşeze pe tronul zeiesc al lui Ptath pentru ca, prin acest act, să-şi recapete străvechea şi imensa putere zeiască.

Suna ca o glumă, părea un joc de copil. Dar *atât* Ineznia, *cât* şi L'onee, îi spuseseră acelaşi lucru. De ce i-ar fi împărtăşit Ineznia acest mare adevăr printre toate celelalte minciuni mărunte? De ce-i divulgase ea existenţa tronului, până la urmă? Trebuie să-i fi mărturisit toate acestea din acelaşi motiv pentru care îi dezvăluise, într-un fel sau altul, prin fapte sau prin cuvinte, celelalte sisteme de protecţie, anulate acum. De altfel, mărturisirea aceasta a ei era firească, din perspectivă psihologică. Îi focalizase gândirea asupra acelui obiectiv îndepărtat, în vreme ce ea îşi ducea, rând pe rând, la îndeplinire scopurile secundare. Dar acum, se afla în faţa ultimului obstacol. O acţiune se impunea, în cel mai disperat şi mai imperativ mod.

Observă cum L'onee îl urmărea cu ochii mari, plini de tristeţe. Îi fu recunoscător pentru că nu-l întrerupsese din gândurile lui, apoi se grăbi s-o întrebe:

– Cum putem pleca de aici?

– Ce-ar fi să mă urmezi, ca şi cum ne-am duce să facem o plimbare, îi propuse ea. Costumele călduroase pentru zbor se află într-o încăpere de lângă cuiburile screerilor. Niyi este soţia principală. În calitatea asta, pot să comand o escortă de screeri la orice oră din zi şi din noapte, fără să

dau socoteală. Vino!

Holroyd se grăbi, alături de ea, să ajungă la uşă, apoi o opri:

– Aşteaptă! Este un general Seyteil printre prizonieri. Există vreo cale să i se dea şi lui un screer ca să evadeze? Mi se pare că ne-ar fi de folos în Gonwonlane cât timp…

L'onee îl întrerupse:

– Este imposibil. O asemenea acţiune n-ar avea nici o noimă. De altfel, n-avem timp de *nimici* Grăbeşte-te! în cincisprezece minute o porneau în zbor.

XVIII

ŢINUTUL VULCANILOR

SE FĂCU FOARTE FRIG. MUNŢII SE RIDICAU ÎN FAŢA LOR ŞI MAI înalţi, mai sumbri, mai sălbatici, sub stelele stranii spre care se proiectau. Dar întunecimea nu era totul. În acea lume îngheţată, flăcările vulcanilor ţâşneau şi sclipeau dintr-o mie de cratere, făcând noaptea mai hidoasă, mai înspăimântătoare în strălucirea văpăilor din care ieşea un fum negru-roşiatic. Fiecare con de foc părea să se desprindă de aerul nopţii din jur, mai întunecat prin contrast, iar aceia dintre munţi care nu erau vulcanici păreau reci şi copleşitori. Screerii ocoliră craterele ce scuipau foc, chinuindu-se din răsputeri să străbată zonele unde frigul era suveran, înaintând greu, de parcă erau prinşi în strânsoarea unei calote de gheaţă.

Holroyd simţi limpede cum gigantica pasăre care se forţa să avanseze, purtându-i în spinare pe el şi pe L'onee, încetini epuizată. Observă de două ori, tot mai neliniştit, că şi ceilalţi din escortă se luptau cu disperare, aproape în van, să dea piept cu crestele ce se înălţau în faţa lor.

Nu-şi dăduse bine seama când începuseră să coboare, poate chiar în momentul în care mintea începuse să asculte de un instinct al ei, luându-i-o înainte pentru a întrezări ce-i va aduce sfârşitul călătoriei. Cu fiecare clipă, păsările zburau din ce în ce mai uşor, mai repede, iar aerul se făcea tot mai cald. Un oraş îşi scăpăra luminile sub ei. Apoi altul şi încă unul. Până şi pământul dintre două porţiuni de lumină

nu era total căzut în beznă, ci străpuns de nenumărate fascicule de raze albicioase. Primele cetăţi se cuibăreau în văile dintre piscurile enorme, dar, cât ai clipi din ochi, aceste bariere crestate lăsară locul dealurilor, apoi câmpiei. Aerul deveni înmiresmat, iar oraşele nu se mai terminau. Următorul se afla deja în raza ochilor săi, înainte ca anteriorul să se piardă în zare.

După o oră şi jumătate de când trecuseră de dealuri, L'onee se întoarse în şaua ei şi îi strigă lui Holroyd în bătaia vântului:

– Khotahay, capitala!

Felul în care ea pronunţase acel nume avea o muzicalitate exotică, care îţi făcea inima să bată mai tare. Dar în noapte, oraşul părea ca oricare altul, cu excepţia faptului că era mai mare şi se răspândea pe un şir de dealuri din nord, mărginit de malurile unui râu la est. Femeia vorbi din nou:

– Ieri am zburat aproape până la Khotahay, în loc de..., numele rostit se pierdu în bătaia vântului. Am intrat în panică, după ce nu reuşisem să te localizez pe nici unul dintre cele douăsprezece poduri de peste râul de noroi clocotitor. În răstimpuri tot încercam să-l trec eu însămi şi când, în sfârşit, am putut, am ştiut că rupseseşi a şasea vrajă şi că-ţi pierdusem urma. Mi-am dat seama în tot acest răstimp că nu puteam supraveghea cum trebuie toate trecerile. Am fost capturată în vreme ce zburam deasupra oraşului, dar, bineînţeles, nu mi-a păsat. Avusesem grijă să localizez fortul central şi am intrat imediat în posesia trupului unei servitoare importante. Din ea a fost un salt uşor, la timpul potrivit, în trupul Calyiei, blonda soţie a nushirului.

Holroyd ascultă explicaţia ei, atent doar pe jumătate. Tabloul pe care ea îl relatase nu-i spunea prea multe despre viaţa ei personală, de când n-o mai văzuse. Dar, uitându-se la capitala de care se apropiau, gândul îi zbură

înainte. Ineznia se afla acolo jos. Şi tronul lui Ptath.

Era greu să şi-o imagineze pe Ineznia. Fiinţă pătimaşă, zeiţa cu părul de aur i se părea ireală, aşa cum venise zburând atât de sus în noapte, în şuieratul rafalelor de vânt ce îi biciuiau trupul lipit de spatele uriaşei păsări, între întunecatele aripi ce se tot ridicau şi coborau violent.

Tronul zeului nu-i trezea nici o amintire. Mintea lui refuza până şi cea mai vagă închipuire. Dar trebuia să existe acolo jos! L'onee aşa credea, iar Ineznia plănuise totul bazându-se pe certitudinea că tronul era o realitate. Cu multă vreme în urmă, Ptath trebuie să le fi pomenit de el. Era posibil, desigur, ca el să le fi amăgit, dar această presupunere era periculoasă.

"Dacă aş fi fost Ptath…," îşi zise Holroyd în gând, după care surâse cu conştiinţa acută a absurdităţii acestei ipoteze. El era Ptath. Cel puţin, nu mai exista un altul. "Dacă aş fi fost Ptath, reluă în sinea lui, şi n-aş fi avut încredere într-una dintre cele două femei, sau în nici una dintre ele, ca să fiu mai sigur, n-aş fi lăsat la voia întâmplării principalul meu sistem de protecţie. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu el, aş fi încercat să găsesc o soluţie de a tulbura, de a dejuca orice intrigant în viaţă. Nu m-aş fi bizuit pe o chestiune atât de simplă cum ar fi să te aşezi într-un scaun, sau altceva de genul acesta!"

Screerii se prăvăliră din înalt, scoţând ţipete ascuţite. Luminile licăreau dedesubt şi strălucirea lor lumina o curte imensă. Una câte una, păsările coborau la fel ca avioanele care aterizau pe pista aeroporturilor.

Bărbaţii făcură o plecăciune adâncă, imediat ce-o recunoscură pe Niyi. Se repeziră, care mai de care, să-i ajute să se dezbrace de blănuri şi să le deschidă uşile.

– Nu treziţi palatul, le porunci L'onee-Niyi. Voi merge mai departe împreună cu oaspetele nushirului fără escortă.

Pe coridoarele lucitoare, soldaţii făceau de gardă la intervale regulate, numai ochi şi urechi, bărboşi vânjoşi

care arătau bizar în uniformele lor impecabile, încremeniţi la posturile lor, în vreme ce bărbatul şi femeia trecură pe lângă ei. Holroyd şopti într-un târziu:

– Ştii cumva unde se află ea? Unde este tronul?

Se simţea încordat şi tulburat, realizând că trecea prin marea criză a vieţii lui. Lângă el, L'onee îi răspunse tot în şoaptă:

– Ştiu exact unde este tronul. La urma urmei, Niyi ştia şi ea. Iată-l: dincolo de uşa de la capătul acestui coridor!

Era o intrare uriaşă, bogat ornamentată, zăvorâtă. Holroyd îşi încercă puterile, într-un efort de a o sparge. Lemnul greu se clătină, vibră în urma loviturii zdrobitoare, dar nu se clinti din loc.

– Aşteaptă! îl opri femeia grăbită. Fără îndoială că ea se află înăuntru. Dar am să pun gărzile să spargă uşa, concluzionă ea mulţumită. De data aceasta avem autoritate. Nici un trup din acest palat, pe care ea l-ar uzurpa, n-ar putea să se pună mai presus de Niyi. Eu… Se întrerupse şi oftă: Ah!

Uşa se deschise fără nici un efort. Ineznia se afla în prag. Purta o rochie neagră care-i făcea părul să se asemene unei diademe de aur, aşezate deasupra catifelei întunecate. Cu zâmbetul pe buze, îi invită înăuntru:

– Intraţi. Vă aşteptam.

XIX

Bătălia zeiţelor

În ochii albaştri ai zeiţei Ineznia minuscule raze aurii scânteiau, iar pe chipul ei apărea şi dispărea un mic surâs, de parcă bucuria i se revărsa în cascadă. Luă iar cuvântul:

– V-am urmărit. Dar bineînţeles, fără apă este imposibil să-ţi dai seama când o *esenţă* se află într-un corp. Intraţi, amândoi. Abia aştept să vă spun totul.

Dispoziţia ei victorioasă se strecură în cugetul lui Holroyd. Cu un surâs trist, păşi înainte şi se opri, clătinându-se pe picioare, la auzul vocii lui Niyi cu care L'onee îl avertiza:

– Ptath… aşteaptă! Ceva nu este bine.

Bărbatul îşi recăpătă echilibrul, apoi încremeni, nu atât de frică, ci dintr-o mare uimire, iar senzaţia anterioară de irealitate se accentuă şi mai mult. Se convinse, gândind la rece, că visa. După un minut, totuşi, se mai afla încă acolo, nemişcat, cântărind din ochi acea faţă delicată, luminată de un surâs scăpărător. "Femeile cu figuri de copil, îşi spuse el posomorât în gând, nu arată bine când se desfată." Tot zeiţa fu cea care glăsui:

– Cât de melodramatici suntem. L'onee! Sigur că ceva nu este bine… răul înfrângerii. Cum! încă mai şovăi? Te asigur că nu ne va deranja nimeni. Şi chiar *trebuie* să-ţi arunci o privire asupra tronului, datorită căruia ai fi câştigat, dacă ai fi ajuns cu şase ore mai devreme.

"Zise păianjenul musculiţei, se gândi Holroyd, nu vrei să

intri în plasa mea?" Referinţa la tron abia dacă-l atinse. În schimb, încercă să desluşească motivul pentru care Ineznia era atât de sigură că nu vor fi deranjaţi. Era deosebit de ciudat întrucât zări, cu coada ochiului, mai multe femei care veneau pe coridor. Un gând cutremurător îi trecu prin minte. Holroyd se întoarse grăbit spre L'onee.

– Tocmai mi-am dat seama că nu v-am văzut pe nici una în posesia unui trup de bărbat? Puteţi…?

L'onee rămăsese în picioare, încruntându-se, ca şi cum căuta ceva care-i tot scăpa printre degete. În acel moment, îşi ridică privirea.

– Putem intra numai în femei, Ptath, sau în animale de sex feminin. Există o lege fizică ce implică…

Se întrerupse şi făcu ochii mari, în vreme ce Ineznia se prăbuşea pe podea. Apoi scoase un ţipăt ascuţit:

– Ptath, a intrat în trupul cuiva.

Femeile se aflau acum în spatele ei şi se apropiau în continuare. Una dintre ele se scotocea sub rochie. Lama unui cuţit din piatră, fin ca o lamă de ras, săgetă aerul, iar Holroyd, surâzând cu o înţelegere sinistră, o îmbrăţişă protector pe L'onee şi primi cuţitul care i se înfipse din zbor în coaste, încă zâmbind, şi-l smulse. Îi aruncă în fugă o privire Inezniei. Zeiţa nu dădea nici un semn de viaţă. Mai era încă într-una dintre cele cinci femei şi se putea muta în trupul oricăreia dintre ele. Conştientiza tot mai acut pericolul în care se aflau.

– Repede, L'onee, o grăbi el, porunceşte femeilor să plece degrabă. Cea care este în stăpânirea Inezniei va încerca s-o ucidă pe Niyi şi să te alunge, astfel, în trupul cuiva de mai mică însemnătate. *Repede!*

Ea înţelese mai iute decât reuşi el să rostească aceste cuvinte. Glasul ei răsunător se făcu auzit, poruncindu-le categoric celorlalte şi acoperind vorbele lui. Supuse, trei dintre femei începură să facă drumul înapoi. Una dintre cele două, care rămăseseră pe loc, nu părea deloc sigură, dar

cealaltă le strigă:

– Întoarceţi-vă aici! Asta nu este regina Niyi, ci o impostoare. Regina se află împreună cu stăpânul nostru, nushirul, la graniţă, după cum se ştie.

Cea care vorbise avea o ţinută impozantă, în mod clar un soi de supraveghetoare. Răspunzând poruncii ei, cele trei care se îndepărtaseră, se întoarseră cu faţa, foarte speriate, iar una dintre ele o întrebă, cu tremur în glas:

– Dacă-i aşa, de ce nu chemi gărzile?

L'onee şopti la adăpostul pieptului bărbatului:

– Ce să fac? Să chem eu însămi gărzile?

Holroyd ezită. Creierul lui nu se putea concentra la acea ameninţare de moment. Gândurile i se tot împrăştiau în digresiuni, în sforţarea de a cuprinde sensul mai larg al potenţialului întâmplărilor la care era martor. Nu se mai gândise niciodată până atunci, dar ce înfricoşătoare putere mai posedau Ineznia şi L'onee - această putere de a se muta dintr-un trup într-altul. Puteau să pătrundă oriunde, în orice palat, fort, pretutindeni unde se aflau femei, să ucidă pe loc, în dreapta şi-n stânga. Confuzia avea să fie absolut devastatoare. Nimic nu putea rezista unor personalităţi atât de diabolice. Fortificaţii întregi se prăbuşeau fără luptă, în urma unui cataclism dement, de omoruri fratricide, sau al unor acte sinucigaşe.

Îi era clar, dintr-odată, că zilele Nushirvanului ca stat independent erau numărate. Îndelungata lui imunitate se clătina acum, când Ineznia traversase râul de noroi clocotitor după bunul ei plac. Motivul pentru care nu acaparase mai demult teritoriul colosal al Accadistranului, care în aparenţă nu era protejat, avea să-l afle, dar pericolul iminent se afla acum şi aici!

Ce se petrecuse îi era limpede precum cristalul. El şi L'onee sosiseră înainte ca Ineznia să-şi fi atins scopul. În ciuda siguranţei sale datorate avansului faţă de ei, nu reuşise, în scurtul răgaz avut la dispoziţie, să anuleze

puterile tronului zeiesc. Trebuie să o fi încercat o mare frică când îl auzise lovind uşa. Dar îşi redobândise anormal de repede stăpânirea de sine. Instantaneu îşi făcuse alte planuri, pătrunsese în corpul vreunei femei importante care să le trimită pe celelalte de-a lungul culoarului. După aceea, reîntoarsă în propriul trup, se dusese la uşă şi câştigase timp cu dibăcie. Iată rezultatul: cinci femei care, dacă erau manipulate cum se cuvine, puteau fi împinse cu succes să distrugă trupul în care se afla L'onee.

După aceea, toţi martorii fără voie puteau fi asasinaţi, sau siliţi să se sinucidă. Singura care mai rămânea în viaţă ar fi jurat că Holroyd o ucisese pe Niyi şi, aflat încă o dată sub o asemenea acuzaţie, aruncat iar în temniţă, i-ar fi trebuit o veşnicie ca să mai ajungă la tronul zeului. Între timp, Ineznia se aştepta să-şi atingă ţelul.

Era un plan frumuşel, deşi disperat, demn de milă, dacă-l comparai cu cele cinci miliarde de soldaţi pe care ea putea să-i mobilizeze în Gonwonlane, ca să-i îndeplinească voinţa, dar cu toate acestea, extrem de primejdios, iar el nu trebuia să se joace cu focul. Holroyd îi şopti lui L'onee:

– Da, cheamă gărzile. La urma urmei, putem dovedi că tu eşti Niyi prin mărturia escortei care ne-a adus de la graniţă.

Într-un minut, gărzile le reţinură pe femei. N-a existat nici măcar o îndoială că L'onee n-ar fi fost Niyi. Aşa cum apreciase, cealaltă îşi făcuse socotelile în ultima clipă, sub presiunea evenimentelor neaşteptate.

L'onee tocmai poruncea:

– Închide-le pe femeile astea în camerele lor, însă dă-le drumul mâine dimineaţă. Le voi pedepsi pentru insolenţa lor imediat ce voi avea prilejul.

Una dintre gărzi aruncă o privire cuţitului din mâna lui Holroyd, şi o arătă cu degetul pe Ineznia, care se ridica în picioare. Întrebă:

– Cu ea cum rămâne?

L'onee surâse şi îi răspunse pe un ton de gheaţă:

– Este o victimă. Las-o în pace.

O clipă mai târziu, rămaseră singuri. Cele două femei, observă Holroyd, se priveau una pe cealaltă. Şi numai L'onee zâmbea. El tocmai se pregătea să treacă pe lângă ele şi să intre în cameră, când remarcă intensitatea schimbului tăcut de priviri. Se opri şi se uită când la una, când la cealaltă, nelămurit. L'onee fu cea care rupse tăcerea. Vorbea nefiresc de lent:

– E-ee-ei bii-ne, Ineznia, aşadar te-ai depăşit pe tine însăţi în ciuda tuturor intrigilor tale.

Surâsul îi pieri. Se repezi pe neaşteptate:

– Stai puţin, Ptath, până verific eu pragul acestei uşi. Dacă ea a reuşit să pună peste tot pe aici metale protectoare, noi…

Se lăsă în genunchi şi îşi trecu prudentă degetele de-a lungul covorului. Când ajunse la uşă, Ineznia păşi înainte cu o mişcare rapidă şi-i lovi mâna cu piciorul, plină de răutate. Cât ai clipi, râzând încetişor, L'onee o prinse de picior. Buzele i se răsfrânseră sălbatic, trăgând cu toată puterea. Holroyd înghiţi în sec, în vreme ce trupul delicat al Inezniei zbura învârtindu-se prin toată camera. Îşi redobândi echilibrul şi o porni iar înainte, apoi se opri într-un efort spasmodic, cu chipul schimonosit de turbare. Pentru prima oară îl izbi violenţa de neconceput a urii pe care şi-o purtau una celeilalte.

Ineznia şuieră:

– Când se vor împlini şase luni, am să te tai în bucăţele.

L'onee izbucni într-un hohot cristalin:

– Deci mai am şase luni, nu-i aşa? Mulţumesc, dulceaţă, că mi-ai spus.

Râzând încă, i se adresă bărbatului:

– Pe cât îmi pot da eu seama, nu ne mai împiedică nimic să intrăm.

Se ridică în picioare, iar râsul ei ca susurul izvoarelor

ardea ca o flacără, pe când spunea:

– Oh, Ptath, Ptath, victoria este a noastră aici, numai pentru că s-a speriat de evadarea mea!

Figura lui Holroyd trebuie să fi trădat nedumerirea, căci L'onee se apucă să-i explice în grabă:

– Intenţia ei iniţială era ca tu să ataci Nushirvanul şi, astfel, să treci râul noroiului clocotitor. Înaintând cu armata prin acei munţi, ţi-ar fi luat săptămâni, poate chiar luni să ajungi până aici. Şi în tot acest răstimp ea ar fii studiat tronul din camera *asta, şi sunt* sigură că, în asemenea condiţii, ar fi reuşit să-l distrugă. Dar inelul pe care ţi l-am dat, a băgat-o în sperieţi. Nu era decât inelul cu sigiliu al prinţului Ineznio, dar pe când mă aflam în camera de scris ca să ţi-l aduc, l-am încărcat cu câteva dintre puterile mele. Ea a văzut în asta o declaraţie de război şi, decât să-mi lase mie răgazul să-i dau dureri de cap, a făcut ce ai văzut.

L'onee hohoti iar, cu râsul uşor gutural, dar vesel, al lui Niyi. Ineznia rămase nemişcată, chiar în mijlocul camerei. Faţa i se făcuse albă ca varul. Ochii ei albaştri trimiteau săgeţi de gheaţă, în vreme ce spunea:

– Îţi dai seama, sper, că tu, cel puţin, ai să mori, L'onee. Indiferent de câtă forţă îşi va lua Ptath de la tron, tot nu va ajunge să-şi atingă întregul potenţial. Numai din rugăciuni izvorăşte adevărata putere şi demult am prevăzut eu ca el să nu fie pomenit în nici una. Ba, mai mult, nu-i va lua mult să te însoţească la temniţă. Continuă, ceva mai diafană: Probabil că va avea puţin mai multă putere decât ai tu acum.

Izbucni încrezătoare în râs, continuând:

– Acum că m-am obişnuit cu gândul acestei înfrângeri parţiale, restul nici nu mai contează. Încă o dată îţi mai repet cuvântul-cheie: Accadistran!

– Drăcoaică ce eşti! se indignă L'onee.

Încremeniră, şi bruneta, şi blonda, duelându-se din priviri.

Şi, uitându-se când la una, când la cealaltă, deşi pricepuse prea puţin din toată acea dispută, bărbatul se convinse, deodată, că nu trebuia să mai zăbovească acolo, ca să vadă sufletele dezgolite ale celor două femei.

Făcu un efort să-şi învingă slăbiciunea. Se scutură, atât mintal, cât şi fizic, trecând pragul celeilalte încăperi. Simţi că L'onee îl urma, iar Ineznia se întorsese să-i privească. Apoi uită de amândouă.

XX

Tronul zeului

Camera în care se trezi Holroyd era, cu excepţia tronului, nemobilată. Era clădită în întregime din piatră, duşumelele, zidurile, tavanul, toate din rocă dură, cenuşie, fără nici un fel de crăpături. În ciuda acestui lucru, efectul era impresionant, arătând de o incredibilă vechime. Încăperea era *de demult.*

Tronul se afla în stânga lui Holroyd. Strălucea de-l orbea. Era o structură enormă, învăluită în ceaţă, fără substanţă şi tremurătoare. Vinişoarele unor raze cristaline licăreau prin el. Opalescenţa se înnegura la suprafaţa străbătută de scânteieri chihlimbarii, şi viniete de purpură se întreţeseau cu pete de un ocru şters. Lucea ca o bijuterie lucrată în filigran, având forma unui cub perfect, mare de vreo cinci metri. Plutea deasupra podelei. Aţâţa dorinţele. Fermeca. Nu era prin nimic legat de realităţile din jur. Holroyd înaintă spre el, apoi se opri cuprins de fascinaţie, cu ochii aţintiţi asupra lui. Acesta chiar era *sus.* Suprafaţa inferioară a cubului licărea la cel puţin trei metri deasupra capului său.

Se trezi uitându-se automat în jur, după ceva care să-i permită să se caţere până la el şi să se aşeze pe marele "tron" strălucitor. Căutarea îl făcu să-şi dea seama că două perechi de ochi îl scrutau, *încruntaţi.* Două perechi de ochi, fiecare exprimând o tulburare aparte. Două perechi de ochi în aşteptarea naşterii unui zeu.

Era greu să te rupi din lanţul lor hipnotic, dar Holroyd îşi

scutură uşor capul, de parcă în oglinda limpede a minţii lui s-ar fi prăbuşit un bolovan. Undele ce se propagară rupseră vraja. Văzu, atunci, cum apărură trepte de piatră, gravate în peretele din stânga tronului. Duceau în sus, chiar în plafon şi se continuau *de-a lungul* lui. Se terminau deasupra tronului. Căţărându-se pe acea scară, s-ar putea agăţa cu mâinile de la o treaptă la alta şi s-ar lăsa să cadă direct pe tron. Un copil atletic ar fi reuşit fără să stea pe gânduri. Cel atotputernic trebuia s-o facă fără să stea pe gânduri. Dar începu să şovăie, chiar din clipa în care o pornea alene spre acea scară din piatră dăltuită.

Ezitarea sa n-avea nimic de-a face cu dorinţa lui de a se aşeza pe tron. Avea să se aşeze. Nu mai exista nici o alternativă. Chiar dacă ar fi deţinut dovezi că zeiţa ar fi reuşit să-l vatăme, tot n-ar fi avut altceva de făcut decât să pună la încercare, mai devreme sau mai târziu, trupul lui Ptath. Nu, era mai presus de orice îndoială. Trebuia să se aşeze pe acel tron zeiesc. Doar că acum îi era clar că nu avea să-i fie îndeajuns. Într-un fel, ştiuse din primul moment în care aflase că puterea zeiască izvora din rugăciuni că, numai tronul, singur, n-ar fi fost destul ca să facă din el de trei ori marele Ptath.

Tronul era, cel mult, un detonator. Sau, mai degrabă, era o baterie acumulatoare de curent care ar fi declanşat în el puterea ce avea să fie mai târziu alimentată sau refăcută din nou, din însăşi puterea zeului - rugăciunile a miliarde de femei. Rugăciuni suprimate cu atâta abilitate de Ineznia. Şi nu aveau să fie reluate prea curând. Obiceiurile religioase conţineau în substanţa lor un conservatorism pe care nici o altă instituţie umană nu-l putea depăşi.

Începu să urce pe scara de piatră, dar îşi zicea în cugetul său că victoria pe care tocmai o cucerea va avea un caracter defensiv. Avea să-şi salveze propria viaţă, dar L'onee era sortită morţii, iar civilizaţia templului, distrugătoare de suflete, urma să dăinuie peste veacuri.

Îl cuprinse un sentiment neaşteptat de zădărnicie. Aruncă un ochi peste umăr la cele două femei care stăteau acolo, cu privirile aţintite asupra lui. Greu de imaginat că odinioară i-au fost soţii. Pătimaşa, ambiţioasa blondă cu chip de copil, alături de smeada, înflăcărata L'onee. De unde ştia că ea era brunetă? Nu-i văzuse adevărata înfăţişare de când se întorsese în Gonwonlane. Şi totuşi ştia.

Tocmai se legăna, agăţându-se cu mâinile de tavan şi apropiindu-se de tron tot mai mult. După aceea ajunse direct deasupra lui. Cubul îşi trimitea razele până la el, ca o oglindă gigantică, ce iradia o sclipire tremurătoare de giuvaier. Dintr-o clipă într-alta avea să fie zeu.

Rămase acolo, atârnând în gol, uitându-se în jos. Apoi îşi dădu drumul. Instantaneu, se aşeză. Şi începu să se scufunde *în* cub. Dispăru. Trecură minute nesfârşite. Mai întâi îi ieşi piciorul prin partea de jos. Căzu la podea de la o înălţime de cinci metri. Cubul pâlpâi preţ de o clipă. Apoi scoase un sunet slab, înfundat, şi se evaporă, ca un balon de săpun. Pe podea, Holroyd zăcea ţeapăn, ca un mort.

Râsul cristalin al Inezniei sparse tăcerea. L'onee se răsuci pe

călcâie cu o mişcare bruscă, măsurând-o cu privirea pe blondă. Făcu ochii mari când observă câtă încântare trăda faţa ei de copil. Cu un mic ţipăt se aruncă lângă trupul nemişcat, care zăcea întins la podea. Reuşi cu greu să-l întoarcă pe spate. Îşi puse degetele pe ochii lui şi îi deschise. Pleoapele i se închiseră neputincioase, când îşi retrase mâna tremurătoare. Hohotele Inezniei îi răsunau maniacal în urechi, în vreme ce se strădui să atingă, unul câte unul, punctele vitale ale trupului ţeapăn.

Culoarea îi reveni în obraji.

– Este încă-n viaţă! răsuflă ea uşurată, ridicându-se în genunchi, simţind cum o cuprinde uimirea.

În spatele ei, râsetele celeilalte se stinseră într-un ton zeflemitor.

– Sigur că mai este viu, o lămuri Ineznia. N-am fost în stare să descopăr o singură energie letală în toată structura tronului. Este cea mai pură îmbinare de forţe benefice din câte s-au conceput vreodată. Intenţia mea era să găsesc vreo metodă de a-l distruge, aşa cum a reuşit el acum.

Tonul zeiţei blonde trăda o mulţumire de sine ce îi stârni lui L'onee o deznădejde cumplită. Se întoarse şi urlă:

– Să nu-ndrăzneşti să pretinzi că tu n-ai nici o vină!

– Nu pretind nimic, ripostă Ineznia cu răceală. Sunt la fel de surprinsă ca şi tine. Dar, bineînţeles, acum că s-a întâmplat, este chiar evident ce s-a petrecut.

Nu era clar şi pentru L'onee. Dacă aşa ar fi fost, îşi zise ea cu certitudine în gând, ar fi intuit dinainte şi ar fi împiedicat catastrofa. Deschise gura să ceară o explicaţie. Dar o singură privire asupra acelui chip delicat şi lacom o făcu să-şi amintească, deodată, că Ineznia nu răspundea niciodată la întrebări. Se lăuda. Nu-i luă prea mult timp ca să-şi dea seama.

– Este limpede, o informă rivala ei pe un ton pragmatic, care îi ascundea doar parţial deliciul, că Ptath nu intenţionase niciodată să cunoască puterea tronului, până

când nu ajungea să deţină *în* el toată greutatea puterii rugăciunilor. Lipsindu-i acea protecţie, şi-a irosit forţele pentru moment.

Continuă, încruntându-se:

– Ar fi şi greu să faci o comparaţie, dar m-ar mira să mai fie vreodată capabil de a se transforma într-un pol de putere. De ce mai avea nevoie şi de tron când se aştepta să aibă deja în el puterea rugăciunilor a miliarde de femei? Este chiar mai dificil să găseşti un răspuns la asta, dar e bine de reţinut că Ptath a dorit mereu să rămână mai presus de orice combinaţie posibilă, pe care noi două am forma-o împotriva lui.

Ineznia ridică graţioasă din umeri. Privind-o, L'onee crezu că zeiţa stăpânitoare avea o problemă mai specială, anume faptul că nu-şi putea reţine strigătele de triumf. Femeia iradia. Făcea gesturi repezite cu degetele, întregu-i trup părea să se înfioare de plăcere, de parcă extazul i se răspândea prin vene ca un curent electric. Întreaga ei fiinţă emana bucurie. Era surprinzător că putea să-şi păstreze calmul vocii, pe când grăia:

– Cum este şi firesc, chiar dacă el a încetat să mai fie un pericol pentru mine, nu-mi voi asuma nici un risc. Îl voi transporta acum spre marea mea capitală, Gadir, din Accadistran, şi-l voi lăsa în voia sorţii pe care toţi gonwonlanienii răpiţi o cunosc.

Hohotele ei puternice se loviră de piatră, răsunând cu inflexiuni metalice.

– Va fi interesant de văzut ce se întâmplă, când trupul unui zeu este rupt în bucăţele. După aceea, se întrerupse ea batjocoritoare, pe măsură ce prostănacii ăia de rebeli îşi vor lansa atacul asupra Nushirvanului, voi comanda călăreţilor mei zburători să treacă la acţiune.

L'onee o fixa pe Ineznia cu ochii goi. De două ori încercase să vorbească, însă, de fiecare dată, abia reuşi să-şi înghită groaza. Ineznia, râzând, o asigură cu un hohot

sălbatic:

– Nu încerca să-mi zici că nu este necesar. Există un singur gen de uniune pe care Gonwonlaneul îl va accepta vreodată cu Accadistranul - cea care se încheagă în urma unei înfrângeri zdrobitoare. Şi adăugă, de parcă abia realiză: Şi în vreme ce războinicii mei zburători se vor pune pe treabă, voi avea grijă ca fiecare beţişor de rugăciune din Gonwonlane să le cadă pradă. Nu voi mai lăsa nimic la voia întâmplării. Îmi voi rezerva rugăciunile din Accadistran pentru a-mi susţine puterea, până când şi ultima rugăciune posibilă, ieşită de pe buzele vreunei femei, va fi înăbuşită în Gonwonlane. Ptath, desigur, va fi mort de mult timp.

Tăcu. Ochii îi străluceau ca stelele, iar pe faţa ei se citi blândeţea, pe când gândea într-un final, cu glas tare:

– Nu m-am hotărât încă asupra tipului de guvernare pe care am să-l institui, după ce am să şterg de pe faţa pământului şi ultima urmă de rezistenţă în ţara aia. Sistemul templului are avantajele şi dezavantajele lui, aşa cum o dovedeşte numărul mare de rebeli care există sub egida sa. Aceşti ticăloşi insolenţi, care îndrăznesc să mi se opună.

Făcu o pauză, după care continuă cu înverşunare:

– *Nu pot* să sufăr să fiu contrazisă. În afară de asta, dacă aş avea puterea de odinioară a lui Ptath, a coordonării acţiunilor maselor de bărbaţi, aş fi chiar tentată să restaurez bizarul gen de conducere pe care îl tolera el. N-am înţeles niciodată prea bine sensul lui ascuns, dar era foarte palpitant, până când el ne-a lăsat, şi totul a devenit intolerabil şi incontrolabil. Ai să ţii minte, L'onee dragă, că a fost prima oară când am reuşit să te domin şi că, de fapt, asta s-a datorat disputei noastre la acea vreme, care m-a convins până la urmă că o conducere împărţită între două zeiţe suverane era un paradox de neîndurat.

Pe măsură ce cealaltă vorbea, L'onee conştientiza vag că Ineznia se apropiase din ce în ce mai mult de ei. Acum

îşi dădu ea seama de intenţia zeiţei. Se întoarse, îşi îndreptă spinarea… prea târziu. Ineznia se năpusti asupra corpului bărbatului şi se agăţă de el, în vreme ce L'onee se lupta din răsputeri s-o tragă înapoi.

– Ia seama, proasto, se răsti Ineznia înfuriată, sau ai să urmezi tu.

Ea *nu putu* să ţină seama de avertisment. Simţi schimbarea. Fără apă era un proces lent, o încordare, dar după câteva minute o încercă senzaţia de mişcare prin beznă. Aproape instantaneu, se trezi întinsă pe pământul tare; şi era ziuă.

XXI

Zardul din Accadistran

O ÎNCERCA O SENZAŢIE DE TEROARE CARE NU VENEA DIN EA. Creştea din gemetele şi vaierele femeilor, din scâncetele pruncilor, din urletele bărbaţilor. Nenumărate suflete, femei, bărbaţi şi copii, dând glas propriilor spaime. Tânguirile lor înfricoşătoare o făcură să-şi dea seama unde se afla. Nu că ar fi avut vreo îndoială.

L'onee se ridică în picioare, căută grăbită din ochi şi scoase un suspin de uşurare. Nu era nici urmă de Ineznia. Dar Ptath zăcea întins pe un pat de campanie, ce nu era mai înalt de genunchii ei. Părea mort. Stătea fără să dea nici un semn de viaţă, nici măcar un zvâcnet. Nu indica prin nimic că şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Femeia privi din nou în jurul său, stoarsă de vlagă.

Se aflau înăuntrul unei curţi împrejmuite de ziduri, cam de un kanb pătrat, plină până la refuz de oameni. În depărtare, dincolo de linia unui zid mare, putu zări screerii dresaţi ai zardului rotindu-se în zbor, aterizând rânduri-rânduri şi dispărând din raza ochilor ei. Se cutremură de groază la vederea a ceea ce se petrecea acolo. Aici, într-una dintre nenumăratele zone destinate dresării screerilor îşi găseau sfârşitul răpiţii din Gonwonlane.

Observă pentru prima oară că patul de campanie pe care zăcea Ptath se afla într-un loc mai ferit, îngrădit, în care se aglomerau numeroase alte paturi, pe fiecare stând întinşi unul sau mai mulţi oameni. Pacienţii se ridicau şi

făceau câţiva paşi clătinându-se, dar constant alţii erau aduşi pentru a umple locurile goale. Copii, bărbaţi, femei.

L'onee se aşeză pe marginea patului lui Ptath şi aşteptă, îşi zise disperată în sinea ei, că Ineznia nu avea să întârzie, nu acum. Îl va lichida cu primul prilej la îndemână, fie că îl găsea, sa nu, în stare de inconştienţă. Mai întâi de toate, ea avea să-şi ducă la adăpost în cetatea Ptath adevăratul trup. Nu şi-ar asuma un asemenea *risc* într-un loc în care metalul era destul de răspândit. După aceea îşi va trimite esenţa înapoi în palatul din Gadir, va intra în corpul femeii zard şi va da ordinele necesare. În iuţeala screerilor şi a grimbilor, soldaţii vor alerga să le ducă la îndeplinire.

Într-un moment de panică, ea apucă trupul ţeapăn al bărbatului şi-l scutură violent.

– Trezeşte-te, Ptath! îi şuieră printre dinţi. Trezeşte-te!

Bărbatul rămase nemişcat. Zăcea într-o transă de moarte, neputincios în strânsoarea mâinilor ei. Dacă, într-adevăr, nu mai putea fi ajutat, atunci trebuia să-l lase, să iasă din corpul lui Niyi şi să se întoarcă în Nushirvan. Erau unele lucruri pe care ea le putea face, chiar şi mărunţişurile puteau contribui la prevenirea cataclismului terorii şi morţii pus la cale de Ineznia. Ea nu trebuia să mai rămână aici, unde continentele se învecinau cu damnarea.

Şi totuşi ezita. Soarele, ce răsărise deja, se ridica pe cer înaintând spre amiază. Praful stârnit de o jumătate de milion de picioare ce se mişcau fără odihnă îngroşa aerul ca o negură cenuşie. Arşiţa zilei se înteţi, devenind înăbuşitoare. Doi bărbaţi se târâră până la ea, purtând pe braţe un al treilea. Unul zise:

– Nu prea pare să fie vreun pat liber pentru fratele meu.

Celălalt lăsă în jos capul şi umerii celui în stare de inconştienţă. Constată plictisit:

– Ce mai contează? Se duce şi el, ca şi noi ceilalţi.

– Am să fac rost de un pat, se hotărî calm primul care vorbise. Fratele meu se află într-o stare gravă. El…

Observă că celălalt îi întorcea spatele şi se îndepărta, fără să-l mai bage în seamă. Se opri. Apoi se apropie de L'onee.

– Sper că nu te superi dacă-l mut pe ăsta, arătă el spre Holroyd, de pe pat. Fratele meu este leşinat.

Femeia îl privi lung. Îndrăzneala lui era atât de neobrăzată, încât crezu că nu-l auzise bine. După aceea, deschise gura să-i răspundă, dar înainte de a rosti vreun cuvânt, omul se aplecă înainte şi se apucă să-l ridice pe Holroyd de pe pat.

Ea îl prinse de braţe şi-l împinse înapoi. Degetele lui se încleştară de braţele ei. Împiedicându-se, o smuci după el. Era puternic şi vădea o încăpăţânare oarbă. Singurul ei gând era să-l lovească, dar parcă împingea o greutate prea mare.

Într-un minut, corpul răsfăţatei prime soţii a nushirului fu sleit de puteri. Se rezema pe jumătate de bărbatul cu care se lupta, când şoapta lui îi ajunse la urechi:

– Du-te-n Nushirvan! o îndemna el. Du-te-n Nushirvan! Ne întâlnim acolo în palatul din Khotahay… mai târziu.

L'onee îngheţă. Apoi îl scutură cu o neîncredere frenetică, dar el o pironise cu ochii lui goi în care, deodată, se citiră şocul şi oroarea. Înghiţi în sec:

– Cred că mi-am pierdut minţile. Nu ştiu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

Ea era prea vlăguită ca să mai aibă vreun sentiment de milă. Se întoarse cu paşi nesiguri, înapoi la patul de campanie, se prăbuşi pe el şi îşi îndreptă spinarea, deznădăjduită. Trupul lui Ptath dispăruse.

Şocul imens se stinse după un minut nesfârşit. Înţelese. Trebuia să-şi fi dat seama din clipa în care omul rostise acele cuvinte despre Nushirvan. Ptath crezuse că era posibil ca în tot acest răstimp Ineznia să se găsească în vreun trup din apropiere, urmărindu-i. Nu dorea ca ea să afle că şi el se putea proiecta dintr-un corp într-altul. Nu

vroia nici măcar să trezească în cugetul celeilalte vreo bănuială că el era zeul Ptath, astfel că provocase o diversiune şi dispăruse pe furiş.

– Dacă nu te superi, se auzi o voce cunoscută de bărbat, am să-l întind, acuma, pe fratele meu pe pat.

L'onee scrută cu ochi pătrunzători figura stoarsă de oboseală a celuilalt. Dar expresia lui nu trăda nimic din ceea ce căuta ea. Nu avea nici un motiv, bineînţeles, pentru care ar fi făcut-o. Omul servea scopul lui Ptath. Iar ea îşi primise instrucţiunile. *Du-te-n Nushirvan!* Încă mai ezita stând în picioare, *căci* Ineznia trebuia să fie convinsă pe deplin că se afla pe vecie în siguranţă.

Gândul acesta fii ca un semnal de avertizare. La zidul înalt din dreapta ei se observă o mişcare, apoi la fel şi în stânga. Apărură scări mobile cu soldaţi care le coborau. În câteva minute umplură zona "spitalului," blocând porţile, aliniindu-se de-a lungul gardului. Fără milă, împinseră paturile din calea lor, răsturnându-le, cu tot cu oameni. Ferăstraie mari se puseră în funcţiune. Zidul principal începu să se surpe. În mai puţin de zece minute, o gaură, largă de vreo patru metri şi jumătate, se căscă în zidul înalt cam de nouă metri. Prin ea intră o femeie, călare pe un grimb.

Era înaltă şi subţire, dar, totuşi, cu o înfăţişare impunătoare. Ochii căprui aveau străluciri de ambră. Chipul îi era prelung, cu trăsături fine, ce-i trădau trufia. Lui L'onee i-a fost de-ajuns acea mândrie ca să identifice glorioasa apariţie. Fizic, Ineznia făcuse o alegere de neîntrecut. Femeia zard din Accadistran arăta ca o regină din cap până-n picioare, pe deplin capabilă să-şi joace marele rol de stăpână a peste douăzeci de miliarde de supuşi. Întrebarea era, dacă Ineznia se afla chiar în acel moment în posesia trupului.

Grimbul se opri. Soldaţii se repeziră înainte, aducând cu ei nişte trepte sclipitoare, pe care femeia zard le coborî cu

o graţie diafană. Cu un zâmbet sumbru, se apropie de L'onee, rămasă în picioare, lângă patul de campanie pe care Ptath îl ocupase atât de puţin timp, mai înainte. Măsură din priviri bărbatul care zăcea pe pat şi îşi ridică ochii la ea, apoi se întoarse iar la pat, cu o privire îngrozitor de răutăcioasă.

Începu să vorbească, apoi făcu un gest nebun cu mâinile, zgâriind faţa intrusului întins pe pat, de parcă ar fi vrut să schimbe acele trăsături străine, transformându-le prin forţă brutală în cele pe care ea dorea să le vadă. Cu un efort vizibil se stăpâni, se răsuci pe călcâie şi scoase un strigăt înăbuşit:

– Unde e, proasto? Era aici cu câteva minute în urmă.

Acum, se gândi L'onee, *acum,* în această clipă, trebuia să convingă această stăpână cuprinsă de turbare că analiză ei falsă, a ceea ce i se întâmplase lui Ptath pe tronul zeiesc, era corectă. Tremurând, deschise gura să rostească acele cuvinte care aveau să-i producă Inezniei o mare satisfacţie personală, anume că, în toţi aceşti ani de întemniţare a sa, nu se străduise în zadar să triumfe.

Aşa brusc, pe scurt, îi era imposibil să vorbească fără unele pregătiri preliminare, care să-i facă mai suportabilă înjosirea. Înfiorându-se, constată:

– Deci, te izbeşti de vechea problemă, Ineznia, de faptul că nici măcar o zeiţă nu se poate afla în două locuri deodată.

Pe loc, i-a fost mai uşor să facă următorul pas. Continuă plictisită:

– Mă rog, nu mai contează. Când s-a trezit, m-am gândit să-i dau şi lui exact aceeaşi şansă, ca acestor sărmani nenorociţi. L-am trimis prin mulţime. Ineznia…

Se opri, cu chipul crispat de efortul voinţei ei. În gând, îşi spuse: "Proastă încrezută, bătălia se duce pe viaţă şi pe moarte!" Chiar faptul că Ptath nu dorea ca Ineznia să ştie, dovedea că el nu deţinea, încă, destulă putere ca s-o

vatăme. Avea nevoie de timp ca să pună la cale un plan, să se gândească mai bine. Indiferent de preţul pe care avea să-l plătească, ea trebuia să aranjeze în aşa fel, încât el să se bucure de un răgaz. Grăi cu glas gâtuit:

– Ineznia, te implor, mă-nţelegi, te *implor* să nu porneşti acest război inutil. Ai câştigat. Dacă doreşti ca cei din Accadistran şi Gonwonlane să-şi încrucişeze rasele, ai la dispoziţie o duzină de căi fireşti: mariaje mixte, prin forţă, dacă aşa pofteşti, dar fără ucideri în masă. Ineznia, te rog, te rog nu stârni acest război.

Observă cum ochii căprui ai femeii, plini de mânie un minut mai devreme, îşi schimbau expresia, *lucru* atât de crucial. Acum o scrutau, cu o căutătură sardonică. Se auzi vocea batjocoritoare a zardului Ineznia:

– Biată L'onee! Ca întotdeauna, eşti incapabilă să te ridici deasupra omenescului. Cuvintele tale ascund, nu foarte bine, o isterie la marginea sentimentalismului. Ştii, draga mea, o zeiţă trebuie să fie ca vântul, care poartă cu el deopotrivă şi miasmele puturoase şi parfumul florilor de câmp. Te asigur că nu-mi place să fiu crudă. Pur şi simplu, popoarele străine nu se asimilează de la sine, iar acum decretez că a trecut vremea naţionalităţilor separate. Aşa va fi de acum încolo.

L'onee constată cu glas slab:

– De asta se temea Ptath pe vremuri, de ceea ce observa că se petrece şi cu el: o nerăbdare fără remuşcări în faţa slăbiciunilor omeneşti, o desconsiderare fără milă a rasei din care noi, toţi trei, provenim. Pentru a împiedica naşterea zeului-fiară, s-a contopit el cu neamul. El…

Se întrerupse, căci văzu cum cealaltă n-o mai asculta. Femeia zard, al cărei trup era stăpânit de Ineznia, se întorsese cu spatele la ea şi măsura din priviri masele de oameni care mişunau alene în vasta curte ce se întindea dincolo de gardul de piatră al "spitalului". Ineznia şopti:

– Aşadar, el este afară, nu? Ei bine, n-are cum să scape.

Nimeni n-a evadat vreodată. Am să cer să fie arătat portretul lui Ineznio tuturor gărzilor de la buncărul de alimentare. Când îi vine şi *lui* rândul, mă vor anunţa. Vreau să asist personal la moartea lui.

Se întoarse cu faţa la L'onee, cu un zâmbet strâmb pe buze:

– Află că azi-dimineaţă am ordonat atacul asupra Gonwonlaneului. Nimeni nu mai poate stăvili forţele pe care le-am mobilizat acum, atât sunt de mari. Nici măcar eu nu mai am cum să-i opresc. Surâsul ei căpătă o nuanţă de sălbăticie: Să vedem acum ce se întâmplă, când un general în două trupuri plănuieşte poziţiile strategice ale ambelor armate. Ei, la revedere, L'onee, dragă. Îţi păstrez trupul cu sfinţenie. Vreau să te distrug şi pe tine în el.

Îi întoarse spatele, îndepărtându-se, urcă treptele lucitoare şi se căţără înapoi pe spinarea grimbului. În zece minute, zidarii începeau lucrul de astupare a găurii din zid.

L'onee nu se putu nici acum hotărî, nu imediat. Rămase în picioare lângă una dintre porţi, stăpânindu-şi cu greu imboldul de a se repezi în mijlocul acelui muşuroi uman. N-ar avea nici un rost, sigur că da. Până şi Ineznia, cu toată intenţia ei de a-l găsi pe Ptath aruncase o singură privire asupra acelei mări de capete, ca să realizeze imposibilitatea de a localiza un singur bărbat. Nu avea voie să facă nici o prostie. Trebuia să se întoarcă în Nushirvan, să-şi pună planul iniţial în aplicare şi să-l aştepte pe Ptath. Declaraţia de război a Inezniei era de o importanţă majoră. Lui Ptath nu-i putea spune, decât atunci când avea să apară la întâlnire. Ce va face el, când va afla adevărul, nu putea să-şi imagineze. Atacul părea final, decisiv, necruţător, capabil de a anula până şi puterile unui Ptath susţinut de rugăciuni, ceea ce nu era cazul.

O cotropi un val de deznădejde. Evenimentele copleşeau pe oricine. Ordinul de atac fusese dat, crima supremă la care o zeiţă ajunsese prin intrigile ei josnice. Diseară

screerii ucigaşi, dresaţi, ai femeii zard aveau să treacă în zbor străvechea Mare a Tethilor. L'onee îşi smulse cu greu acea imagine din minte, simţi puţină milă pentru Niyi, pe care urma s-o abandoneze aici, după care o porni înapoi spre Nushirvan.

XXII

ÎNTRE ZIDURILE MORŢII

ÎN CIUDA PATURILOR DE CAMPANIE CARE-I BLOCAU CALEA, Holroyd parcurse distanţa de la propriul aşternut până la cea mai apropiată poartă, în aproximativ cinci secunde. Ajungând la ieşire, îşi făcu loc cu coatele prin marea de oameni care se învolbura la marginea zonei "spitalului".

Aruncă înapoi o ultimă privire şi văzu că L'onee încă se mai lupta cu bărbatul care încerca să-şi pună fratele pe patul lui. Nimeni altcineva, nici o femeie în special, nu mai făcea vreo mişcare. Dacă Ineznia se afla în trupul şubrezit al vreunei bolnave, nu lăsa să se vadă lucrul acesta prin nici o acţiune ostilă, oricât de neînsemnată. Se *părea* că se afla în siguranţă.

Se împinse înainte, ca să fie mai sigur, şi ajunse în scurtă vreme pe un teren ceva mai liber: în loc să fie câte o persoană la fiecare jumătate de metru, era una la fiecare metru. Diferenţa se făcea simţită, dar asta era tot. Încă mai înainta, parcă, pe nisipuri mişcătoare, sau într-un ocean puternic. Nici o forţă nu părea potrivită în sine. Cu toate acestea, diferenţa se simţea şi îi dădu curaj în cele câteva ore de graţie care urmară, încet, totuşi, îl izbi conştientizarea faptului că planul său, acela de a găsi un loc unde să-şi părăsească trupul la adăpost, se golea de sens în neostoita forfotă de oameni mânaţi de disperare.

Amiaza veni şi se duse. O oră mai târziu, încă se mai lupta să înainteze - aflându-se acum la o aruncătură de băţ

de acel zid principal din care se forma, în urma lui, un flanc al "spitalului" -, îmbrâncind, bătându-se, la răstimpuri rătăcind neajutorat prin mulţime. Trebuiau să existe intrări sau ieşiri din acest incredibil lagăr de concentrare, porţi păzite, dar nu mai conta. Ajunse, într-un târziu, în faţa unui bărbat care părea mai inteligent şi mai puţin panicat. Holroyd îi strigă:

– Cum suntem luaţi de aici? Şi unde suntem duşi?

Omul se holbă la el impasibil. Alţi zece bărbaţi îi aruncară pe rând aceeaşi privire ineptă. Parcă îşi izbea capul de zidul masiv, ce se înălţa imens la dreapta lui. Încetă să se mai împingă prin mulţimea în continuă mişcare. Se lăsă purtat ca o frunză în bătaia vântului, în vârtejul masei de oameni, timp în care îşi evaluă poziţia.

Trebuia să găsească un loc, unde putea fi sigur că trupul lui nu avea să fie călcat în picioare. Fizic, se afla prins în această imensă capcană umană, până când putea să dea peste vreo poartă păzită de gărzi spre lumea de afară. Fiinţa şi-o putea proiecta, dar nu-i era cu putinţă să se transporte corporal aşa cum făcea Ineznia. Deocamdată, însă, se împotmolise… În această monstruoasă mulţime. Trebuia să existe o cale de ieşire. *Trebuia.* Începu să înainteze iar, hotărât, când auzi un glas tunător.

Într-o clipă, realiză de unde venea. Dintr-odată, văzu că un om stătea în picioare pe zidul principal la vreo cincizeci de metri distanţă, cu un megafon prin care striga. La auzul sunetului, se făcu linişte în jurul lui. Ceva mai departe, mulţimea bolborosea în continuare. După o secundă, Holroyd putu să distingă ceea ce zicea bărbatul.

– Dulgherii şi oamenii care ştiu ceva despre screerii ucigaşi, să se ducă la groapa dulgherilor… pe acolo, lângă buncărul de alimentare.

Omul arătă cu degetul zidul din depărtare, apoi îşi repetă anunţul. Lângă Holroyd, un bărbat observă:

– Este o şmecherie ca să ne facă să ne apropiem de

buncărul de alimentare. Eu rămân aici.

Stratagema, îşi spuse Holroyd în gând, în vreme ce se îmbrâncea în direcţia indicată, era mult mai vicleană decât atât. Victimele se gândeau la metode de a ucide sau de a se apăra de screeri, aşa încât statul-major din Accadistran să poată elabora, în cele mai grele condiţii, procedee de dresaj optim pentru giganticele păsări.

Groapa dulgherului trebuia să fie locul ideal de unde, la noapte, avea să-şi transporte spiritul spre Nushirvan. Între timp, nu i-ar strica să înveţe câteva lucruri despre screerii ucigaşi, văzuţi în acţiune. Îi luă mult mai puţin decât se aşteptase ca să ajungă la zidul îndepărtat. Aglomeraţia nu mai era aşa de mare pe parcursul ultimului sfert de kanb. O mână de bărbaţi şi de femei, plini de curaj, se învârteau prin zonă, în jurul buncărului de alimentare, dar rezultatul bravurii lor fu că ei intrară primii. O mulţime de soldaţi înarmaţi îi împresurară, împărţindu-i în grupuri de câte o sută, pe care le mânară, unul câte unul, spre gaura din zidul înalt. Numai soldaţii se mai întorceau din acel buncăr de alimentare. Iar dacă victimele ţipau în agonie, nu se auzea nimic în rumoarea celor care veneau la rând.

Holroyd putu vedea, într-un târziu, ceea ce părea să fie groapa dulgherului: un teren îngrădit de ziduri înalte, ridicate din zidul principal şi o prelungire prin, sau pe sub el, dincolo de lagăr. De două ori, în vreme ce se îndrepta într-acolo, lăncierii încercară să-l includă într-un grup de câte o sută. Fără ruşine şi cu toată viteza de care era în stare, sărea înapoi, în mulţimea care se rărea. În faţa intrării în groapă, se afla un grup mai mare, dincolo de care răzbăteau sunetele ciocanelor de lemn şi de piatră. În vreme ce se împingea spre poartă, Holroyd stârni indignarea diverselor persoane din preajmă. Strigăte ascuţite se auzeau:

– Stai la coadă.' Aşteaptă să-ţi vină rândul! Dacă-ţi trag una…!

Îl loviră şi-l împinseră înapoi cu violenţă, dar dispunea de o forţă ca a unui buldozer. În cinci minute se afla în faţa porţii. O duzină de străjerii stăteau acolo în picioare, dintre care jumătate erau înarmaţi cu lănci ale căror vârfuri erau de piatră, jumătate cu arcuri pe care-şi potriviseră deja săgeţile.

Pe cap purtau benzi de care erau prinse pene de pasăre, iar cel care avea cele mai multe, patru la număr, după cum le numără Holroyd meticulos, trebuia să fie ofiţerul comandant.

Cu o scurtcircuitare de putere, îşi proiectă esenţa în trupul aceluia. Fu încercat de senzaţia unei rezistenţe feroce a personalităţii celuilalt… după care:

– Următorul! strigă cu o voce de bas şi arătă cu degetul propriul corp care rămăsese în picioare, înalt, slab, cu faţa bronzată, proptit cu îndemânare de trupurile altor persoane care se îmbrânceau. Aşteptă până când doi lăncieri apucară trupul lui Ptath, după care se întoarse în el şi intră în groapa dulgherului.

Locul acela măsura circa 180 de metri pătraţi şi, după cum observase, se extindea dincolo de zidurile lagărului. Holroyd se opri ca să înţeleagă întreaga privelişte. Avea în faţă şiruri de bănci, la care lucrau unul sau doi bărbaţi. Păreau să aibă rezerve nelimitate de lemn şi de piatră, ceea ce era destul de normal, dacă se coopera cu armata Accadistranului. Ca unelte, dispuneau de ulcioare mari cu lipici şi ferăstraie de lemn.

Holroyd îi urmărea, fascinat, în vreme ce un bărbat de la cea mai apropiată bancă atinse un bolovan cu unul dintre ferăstraie. Instrumentul nu avu nici un efect asupra degetelor meşteşugarului, dar trecu prin piatră ca un cuţit fierbinte prin unt. Văzuse pentru prima oară excepţionalele unelte în centrele administrative ale armatei gonwonlaniene. După aceea, nu mai îndrăzni să arate nici un interes. De-acum nu-i mai permitea timpul.

Pe când se întorcea să plece, un bărbat vânjos se apropie de el în grabă:

– Eşti nou, da? i se adresă energic. Pe aici, te rog. O să-ţi arătăm cu ce ne luptăm, după care o să te punem la muncă. Uite-ţi numărul, 347.

Bărbatul îi legă strâns o banderolă de braţul stâng, pe care erau scrise acele cifre, deasupra cotului. Îl sfătui cinstit:

– Să n-o pierzi şi nu lăsa pe nimeni să ţi-o smulgă. Oricine nu lucrează, sau este găsit fără număr în momentul în care suntem strigaţi să dăm o victimă, se duce primul. Altfel, se ţine cont de număr, şi încheie, aici suntem două sute. Cu excepţia şefului de acolo, ne rotim complet la fiecare două luni. Faţă de cei de afară, noi primim trei mese pe zi. Ei nu mănâncă decât dimineaţa şi nu rezistă mai mult de o lună. Ne ducem şi noi, dacă vrei să ştii. Numărul 147 a fost ultimul sacrificat. Întrebări?

Lui Holroyd îi plăcu interlocutorul său. Observă uimit că numărul tipului era 153, ceea ce însemna că astăzi, probabil, era ultima lui zi în care se mai afla în viaţă. Cu toate acestea, se arătă detaşat, dornic să se apuce de lucru, receptiv.

– Om bun, i se adresă el, îmi place să văd cum este întâmpinat iadul cu bravură. Care-ţi este numele?

– Îmi zice Cred, domnule…, îi răspunse celălalt, care îşi veni cu grosolănie în fire. Ce Nushirvanul mă-sii!? Mă apuc eu să-ţi zic "domnule"! Hai, vino!

Cu un surâs abia schiţat pe buze, căpitanul îl urmă. Nu făcuse nici o greşeală prefăcându-se inconştient din prima clipă în care puterea tronului zeiesc se dizolvase în trupul lui. Fusese treaz pe tot parcursul acelui îndelungat proces, bucurându-se de o luciditate ardentă, ca o fiară cu simţurile ascuţite în toiul agoniei. Numai că nu era şi nu fusese nici o agonie. Şi nici vreo fiară. Doar Peter Holroyd, căpitan din corpul de tanchişti al Statelor Unite ale Americii, căpătând

strania capacitate de a-şi proiecta esenţa oriunde poftea.

Dispunea de o putere enormă. Analiza lui anterioară, asupra vulnerabilităţii Nushirului în faţa acestei puteri, îl convinsese de acest fapt. Dar, în sine, această capacitate a lui de a se proiecta nu-i ajungea pentru a face faţă controlului asupra guvernării exercitat de Ineznia şi abilităţii ei de a-şi transporta corpul fizic prin spaţiu.

De altfel, în acea primă secundă îşi dăduse seama că logica lui de dinainte fusese şi ea corectă. Tronul nu era decât un rezervor de putere stocată care, odată folosit, putea fi înlocuit cu însuşi izvorul puterii zeieşti, în cazul lui, rugăciunile femeilor credincioase. Într-o clipită, realiză că trebuia să fie duplicitar. Convorbirea dintre Ineznia şi L'onee, ca atare, îi justifica întreaga înşelătorie. Niciodată buzele pecetluite ale lui L'onee nu-i spuseseră mai mult. Abia atunci i se contură cu limpezime sinistrul plan, atât de tulbure mai înainte: prin urmare, ea va ataca, nu-i aşa? Dacă el putea să împiedice succesul atacului ei, atunci Ineznia era sortită damnării.

Oricât de iscusită vrăjitoare putea fi ea, uitase, însă, un lucru despre oameni, sau îl neglija, ori, poate, nu-l aflase niciodată: natura omenească! Natura omenească avea să înfrângă zeiţa pământului, *dacă...*

– Am ajuns, îl anunţă Cred.

Holroyd văzu că un bărbat înalt, cu faţa, ochii şi părul albite aştepta în picioare, în faţa parapetului. Se întoarse spre ei, în vreme ce Cred îi vorbea:

– Domnule comandant, acesta este nou-venitul. Îi arăt.

– Bine, răspunse bătrânul cu indiferenţă. Lasă-l să vadă!

XXIII

HRANĂ SCREERILOR ANTROPOFAGI

LA ÎNCEPUT, HOLROYD NU VĂZU DECÂT SCREERI ZBURÂND ÎNCOAce şi încolo, deasupra marii arene. Erau tribune enorme în prim-planul apropiat, pline de bărbaţi care urmăreau spectacolul. Dar toate acestea abia le putu întrezări. Un furnicar de screeri, mase de screeri. După un moment, Holroyd zări altceva. Numai una din zece păsări uriaşe avea un călăreţ în spinare, cu toate astea zburau la unison, ca avioanele în formaţie. Deodată, ca la un semnal, un grup de zece se desprinseră şi plonjară spre sol.

Pentru prima oară observă că pe pământ se aflau victimele. O sută de persoane, majoritatea bărbaţi, dar se aflau şi reprezentante ale sexului slab. Cu sânge rece, cu mintea ca o suliţă de oţel, forţându-şi ochii într-o contemplare nemiloasă, căpitanul urmări drama care se desfăşura în arenă. Victimele se apărau. Dispuneau de scuturi în forma unor ciuperci sub care se ghemuiau, şi de sub care îşi împungeau duşmanii voraci cu lănci lungi. Păsările le evitau lăncile cu dibăcia căpătată în urma dresajului şi îi înhăţau pe cei care se apărau de sub adăposturile lor precare, la fel cum măcăleandrii pigulesc viermii din ţărână. Totul se termină în vreo patru minute. Instantaneu, sute de pui de screeri ieşiră din cuiburile scobite într-un masiv turn de piatră din dreapta, aflat la distanţă, şi coborâră să se hrănească.

– Sunt învăţaţi de mici cu carnea, nu-i aşa? dori să afle

el pe un ton calm.

Comandantul nu păru să-l audă, dar Cred se uită la el, nedumerit. Înainte să poată scoate un cuvânt, Holroyd răbufni sălbatic:

– Nu-i nimic! Ce vreau eu să ştiu este care ticălos a conceput acele biete scuturi în formă de ciupercă?

Încă o dată, Cred deschise gura uluit, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar acum bărbatul cu plete albite îl împiedică, ripostând plictisit:

– Aş putea şi eu să întreb ce…

Se întrerupse. Când se întoarse, păru să-l observe pe noul venit pentru prima oară. Căscă ochii şi clătină din cap, într-un gest de imensă uşurare, după care…

– Prinţe Ineznio! suspină el. Prinţe Ineznio!

Căzu în genunchi. Lacrimi îi curseră pe obrajii ofiliţi. Apucă mâna lui Holroyd şi îşi apăsă buzele uscate de ea.

– Am ştiut eu, şopti el, am ştiut că zeiţa va trimite pe cineva, mai devreme sau mai târziu. Am ştiut ca această blasfemie nu poate să dureze la nesfârşit. Of, slavă zeiţei, mulţumesc zeiţei!

Holroyd se sili să rămână nemişcat. Îi era greu, pentru că mânia, o furie atât de cumplită, creştea în el încât simţea că o să explodeze dintr-o clipă într-alta. Până în acel moment, îşi păstrase sângele rece, aproape la fel de rece ca şi vulcanii îngheţaţi ai Nushirvanului. Deşi rezervat în aparenţă, fierbea în sinea lui şi întreaga lui fiinţă se afla într-un echilibru precar de forţe. Acum acel echilibru începea să se rupă.

Să mulţumească zeiţei! Ce obscenitate monstruoasă! Să mulţumească zeiţei, auzi! Acelei cotoroanţe ticăloase şi desfrânate! Acelei femeiuşti afurisite, depravate, turbate, sângeroase, diabolice!

Furia trecu, făcând loc unei mari duioşii, cauzată de conştientizarea tristă a faptului că identificarea lui ca Ineznio şi credinţa acestui comandant în bunătatea zeiţei îl

vor ajuta să-şi ducă la bun sfârşit planul.

Îl îndemnă cu blândeţe:

– Ridică-te, mareşale, şi păstrează-ţi credinţa vie pe parcursul zilelor grele care vor mai urma. Zeiţa m-a trimis, adevărat, minţi el fără nici o remuşcare, şi m-a dăruit cu puteri mari, ca să pot birui hidosul calvar ce se petrece între aceste ziduri. Apoi continuă pe un ton mai alert: Dar, presupun, mareşale, că ai găsit mijloace de apărare mai bune decât sărmanele umbrele din lemn, împotriva fiarelor antropofage.

Mareşalul îşi îndreptă spinarea. Uluitor cât de mult se schimbase la faţă. Încă mai avea lacrimi în ochi, dar şi le şterse cu un gest de indignare şi răspunse cu o voce răsunătoare:

– Într-adevăr, domnule, aşa este. Mă aflu aici de la începutul răpirii cetăţenilor gonwonlanieni, de şapte ani, şi, totuşi, a trebuit să-i las pe cei de aici, făcu un gest de dispreţ spre tribunele din arenă, să vadă doar o singură idee bună de-a fi pusă în aplicare. Ia priviţi!

Coborî în goană treptele spre groapă şi se întoarse cu vin fierăstrău.

– Am aici un mijloc simplu de apărare pe care l-am conceput.

Schiţă la iuţeală în piatră, trăgând linii cu vârful ferăstrăului.

– Este o prăjină lungă, tare şi uşoară, de lemn, care se bifurcă la un capăt, ca vin V. Cel ce se apără introduce gâtul screerului în acel V, după care propteşte imediat coada băţului în pământ. Screerul este o pasăre foarte curioasă, nu prea isteaţă, cu o capacitate limitată de a deprinde instrucţiunile. Cei de acolo, flutură cu mâna ofiţerul spre cer, au fost dresaţi să se ferească de suliţe. Dacă eşuează, se reped totuşi drept înainte, bazându-se pe faptul că pielea lor este extrem de groasă pe piept şi că osul care aproape se închide dedesubt îi protejează. Astfel,

cu prăjina în formă de V, screerul va continua să împingă înainte, fluturându-şi aripile. Efectul combinat îl va ridica de la pământ, expunându-i pântecele moale lăncilor sau săgeţilor. Vor muri mulţi, desigur, dar, după cum vedeţi, toată lumea va putea să se apere într-un fel sau altul. Dacă doriţi, voi trimite câteva cu următorul grup de o sută.

– Trimite două, îi ordonă Holroyd. Nu atât că n-ar avea posibilitatea să mai dreseze o dată un miliard de screeri, cât din motive de precauţie.

N-o să-i treacă prin minte zeiţei, îşi zise în sinea lui, să facă legătura între pierderea lui prin mulţime şi noile tactici de apărare ale victimelor screerilor. Buzele lui se întredeschiseră, dezvelindu-i dinţii, urmărind cum doi purtători de stâlpi în formă de V ucideau patru screeri înainte să fie atacaţi simultan de mai multe păsări şi doborâţi.

Se termina. Cam într-o oră, era sigur. Avea să treacă dureros de mult timp, până când se puteau lua măsuri la scară corespunzătoare. Mai avea multe de văzut, de învăţat din experienţa acestui comandant. Dar existau şi aici limite. La noapte, trebuia să evadeze. Fiecare oră în plus, petrecută în acest spaţiu mărginit, i-ar oferi zeiţei prea mult răgaz ca să-l localizeze, ceea ce i-ar fi fatal! Diseară trebuia să se întâmple, poate la cină… dar, neîntârziat, în noaptea aceasta!

XXIV

Marea Tethilor

O brancardă pregătită în prealabil pentru corpul lui, un avertisment adresat lui Cred şi comandantului ca să nu facă vreun gest de surpriză, nici panică, apoi pătrunderea în trupul ofiţerului-şef însărcinat cu distribuirea alimentelor, acesta fu doar începutul. Pe furiş, Holroyd-ofiţerul ordonă ca targa să fie ridicată. Doi soldaţi, care primiseră comanda lui, se supuseră în tăcere, iar ceilalţi nu comentară.

Străbătură, apoi, un coridor al unei clădiri puternic luminate, îmbibată de mirosul mâncării gătite. Culoarul se bifurca deodată: un culoar făcea un unghi de patruzeci şi cinci de grade la dreapta, iar celălalt se deschidea în acelaşi unghi, la stânga. Majoritatea oamenilor o luau pe coridorul din stânga, dar Holroyd îi îndrumă pe cei doi care îl cărau, pe cel din dreapta. Se opriră deocamdată în faţa unei uşi. În vreme ce coborau treptele de piatră de afară, în lumina crepusculară a apusului, un ofiţer ce avea mai multe pene îi opri şi se uită lung la corp. Tocmai deschidea gura să spună ceva, când spiritul lui Holroyd intră în el.

Ofiţerul intră în clădire cu un pas sprinten şi se îndreptă pe coridor în direcţia unei uşi deschise, pe care căpitanul o observase, pe când el şi cei doi care-l cărau trecuseră pe lângă ea, cu un minut mai devreme. În camera cu uşa deschisă se aflau bărbaţi aşezaţi, ducând la gură potire cu un lichid de un roşu palid, ce putea fi suc de struguri. Îl abandonă pe ofiţerul cu multe pene chiar acolo la masă şi

intră ca fulgerul în mintea celuilalt ofiţer, comandantul de aici, se pare. Bărbatul, văzu el, aşteptase acolo în faţa treptelor, prea uimit ca să se mai poată aduna. Dirijat de Holroyd, se grăbi în urma celor doi care cărau targa.

Ajunseră pe o stradă lungă, largă, luminată slab, flancată de un zid înalt. La vederea barierei îl scutură un fior. Zidul! Zidul exterior al măcelăriei umane. Avu un şoc, când observă că soldaţii patrulau la baza lui. Unul dintre ei se opri din mers şi se holbă curios la trupul ţeapăn al lui Ptath.

– Mergeţi în jos, pe stradă! le porunci cu glas tare Holroyd brancardierilor care se opriseră întrebători. Vine o căruţă să ridice aceste rămăşiţe pământeşti.

Păşi cu îndrăzneală înaintea celor doi, cercetând împrejurimile cu o privire iute, dar cumpănită. Se aflau pe un deal. Enorma arenă se întindea pe un deal, iar la dreapta lui văzu un drum de ţară. La stânga, se iveau mai multe poteci, cu căsuţe împrăştiate de-a lungul unora dintre ele. Drumeagurile coborau direct într-o porţiune a oraşului, dincolo de care se putea zări un port, trezit la viaţă de nave. Oraşul se întindea şi se lărgea mult spre stânga, dar Holroyd nu aruncă decât o privire fugară acelei părţi, apoi şi-o scoase din minte.

Dacă ocolea partea aceasta de oraş ce se întindea în faţa lui, i-ar lua ceva timp să ajungă la port, dar ar ajunge, şi ar putea să ia în stăpânire corpul căpitanului unui vas şi… "Nu, stai!" îşi pierdu răbdarea cu el însuşi. La naiba, uita de forţa supranaturală dată de noua lui capacitate de a-şi proiecta spiritul. Să se îmbarce pe-o corabie, nu zău! Mai degrabă, ar captura un screer cu care ar ajunge în câteva ore în Gonwonlane. Nu era vreme pentru corăbii plutitoare, sau pentru orice altceva care l-ar fi întârziat.

Se întrerupse din gânduri la vederea unui drum îngust de ţară. Holroyd le arătă celor doi cu degetul un pâlc de copaci.

– Lăsaţi-l acolo jos, le porunci el şi le dădu drumul oamenilor.

Îi urmări pe cei doi cum urcau înapoi cu indolenţa celor de rang inferior care, după ce primiseră un ordin la care se aşteptau, se simţeau uşuraţi că-şi făcuseră datoria.

După ce îi pierdu din vedere, Holroyd îl determină pe ofiţer să-i urmeze. Tot drumul înapoi până la zid şi în clădire rămase în ofiţer, şi după ce ajunse aici se întoarse în trupul lui Ptath. Se ridică cu grijă în picioare şi începu să coboare dealul. Se întuneca, iar aici, în câmp deschis, unde nu existau stâlpi de lumină, acest fapt avea în curând să devină o problemă serioasă.

Se trezi întrebându-se ce gândea şi făcea ofiţerul. Trebuie să fie straniu să fii posedat. Probabil că-l chinuia o amintire stingheritoare, ca o acţiune dintr-un vis. Ar fi putut chiar să se convingă de faptul că nici nu s-a petrecut vreodată. În adâncul sufletului său, Holroyd nutrea această speranţă.

Urcă un drumeag lateral, la capătul căruia putu zări mai multe clădiri ce ar fi putut să aparţină unei ferme. Strălucirea palidă a orizontului vestic se şterse şi mai mult. Într-o jumătate de oră, o beznă ca de smoală se lăsă peste ţinut. Rând pe rând, Holroyd examină toate clădirile. Era foarte întuneric, şi la nici o clădire nu se zărea vreo lumină, dar dintr-una mai mică se auzi un uşor foşnet şi clămpănitul unui cioc care se deschidea şi se închidea.

Holroyd deschise uşa ţarcului de screeri şi se strecură înăuntru. O pereche de ochi strălucitori se întoarse, fixându-l. Cu îndrăzneală, dar precaut, Holroyd înaintă. Pasărea nu opuse nici o rezistenţă în vreme ce punea şaua pe ea şi îi dezlega frâul. Era limpede că nimerise o specie domesticită, care nu ucidea. O mână afară. Pasărea tot încerca să se lase în jos pentru ca el să poată să urce. Şi când, în final, îi permise să facă acest lucru, clămpăni încetişor cu nerăbdare, luându-şi zborul de îndată ce se

aşeză în şa. O lună imensă se ivea la răsărit, în vreme ce screerul plutea peste neliniştita şi încreţită mare a Tethilor.

Dimineaţa îi găsi zburând peste o coastă deluroasă, împădurită. Dealuri şi codri fără sfârşit, sau, cel puţin, aşa păreau, după două ore de zbor la o viteză ce nu putea fi mai mică de 160 de km pe oră. Numai dacă, se gândi Holroyd într-un târziu, putea găsi vreo aşezare, orice loc unde se putea asigura că trupul nu-i va fi vătămat, în timpul în care el s-ar fi proiectat mai departe în Nushirvan. După o jumătate de oră încă nu se zărea nimic. Însufleţit de o idee care-i veni brusc în minte, bărbatul măsură din ochi spinarea păsării. Dacă-şi lega bine picioarele în scări şi se apleca înainte pe spatele lat, nu putea găsi un adăpost mai sigur niciunde în altă parte. La un minut după ce luă hotărârea, îşi lăsă corpul în urmă.

Prin bezna pe care spiritul lui o sonda, lăsă noaptea vastă şi oarbă să-l împresoare, iar după o vreme, ştiu că ceva se schimbase. Călătoriile scurte fuseseră floare la ureche, o mişcare în linie dreaptă printr-un spaţiu de câţiva metri. Acum era altceva.

Avea o senzaţie clară că se împinge înainte, cu o *voinţă* de mişcare care aducea cu sine înaintarea. Holroyd se opri şi îşi regăsi echilibrul, căutând înfrigurat, aşteptând o impresie. Dar aici nu era nici o lumină, nu se auzi nici un sunet, nu se simţi nici o apăsare, de nici un fel. Universul era făcut din tăcere goală, întunecată. Se trezi singur într-un vid imens.

Şovăind, se lăsă să cadă înapoi în trup. Pentru un scurt răstimp, rămase acolo în tăcere, apoi îşi întoarse capul în direcţia în care trebuia să se afle istmul Nushirvanului şi mai sondă o dată.

Trecu multă vreme până când începu să se întrebe cum va şti că va obţine ceea ce dorea. Ce zisese Ineznia? Că fără apă era imposibil să simţi prezenţa unei esenţe când se afla într-un corp. Dar, atunci, ea nu ieşise, aşa cum

făcuse el, ca să sondeze prin impenetrabila beznă a nopţii. Poate, îşi zise într-un târziu în sinea lui, el era la prea mare înălţime.

Dorea să coboare. Era ca şi cum ar fi căzut într-un puţ, dar se sili să continue. În sfârşit, simţi ceva. O apăsare uniformă, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se lăsa în jos, mai prudent acum, spre acel ceva. Apă?... se întrebă în gând. Dar nu putea fi sigur. Îşi aduse aminte pentru prima oară de o apăsare tăcută de un fel anume, în secundele în care se îndrepta, sau se întorcea, în şi din corpurile pe care le luase în stăpânire. Nu părea să aibă vreo importanţă pe moment şi, de altfel, era o forţă mult mai slabă. Era abrupt şi cam neplăcut. Ideea sugerată era că nu se dorea contactul, poate avea să fie chiar brutal în vreun fel sau altul. Trebuia să fie apa. Încă se mai afla deasupra Mării Tethilor.

Din nou încrezător, Holroyd împinse înainte. Se afla foarte aproape de uscat, pentru că trecură doar câteva clipe până să simtă o altă senzaţie. Pământ! Nu se opri deloc. Trebuia să treacă munţii, sutele de kilometri care încă se mai interpuneau între el şi marea cetate Khotahay. Măsură distanţa, se lăsă în jos într-un final, experimentând, îndreptându-se spre o sumă de presiuni foarte puternice, opace, ce îi semnalau prezenţa vieţii. Se repezi cu iuţeala unui fulger direct spre cea mai apropiată dintre presiuni şi îşi reveni dintr-un şoc care-l electriză prin violenţa lui.

"O femeie!" îşi zise Holroyd în sinea lui cu durere. Se apropie de a doua presiune cu mai multă precauţie, dar nu detectă nici o aură străină, nici o rezistenţă. Pătrunse. Corpul în care se trezi fu cel al unui mic funcţionar de oraş. Holroyd mai zăbovi o clipă, atât cât să observe că oraşul se afla la o distanţă de patruzeci de km de capitală, la nord.

Al doilea corp în care intră fu cel al unui soldat ce hoinărea pe o stradă comercială din centrul capitalei. Avu senzaţia fugară de zarvă şi de clădiri pestriţe, după care îşi

luă tălpăşiţa. Al treilea trup în care pătrunse se afla în palatul nushirului. Aparţinea unuia dintre secretari, un tânăr mustăcios, foarte masiv, care ştia că, tocmai în acel moment, nushirul se afla într-un salon din apropiere, împreună cu chiar soţia lui, Calyia.

Cu nevastă-sa, Calyia! Holroyd surâse, în vreme ce-i dictă tânărului să se îndrepte de-a lungul culoarului până la uşa acelei camere. Un minut mai târziu, se uita lung prin ochii nushirului la o Calyia care-i mărturisea cinstit:

– Important acum este să-ţi organizezi forturile şi palatele, astfel încât femeile să fie ţinute separat, fără să li se permită portul nici unei arme. Simultan, trimite-ţi ambasadorii plenipotenţiari la mareşalii rebeli Maarik, Dilin, Lagro, Sarat, Clayd şi la ceilalţi. Oferă-le întoarcerea tuturor celor răpiţi şi tranzitul lor prin ţara ta. Explică-le că tu n-ai îndrăznit să te opui zardului din Accadistran ştiind că, în acelaşi timp, era Ineznia şi…

Holroyd o întrerupse domol:

– Mai bine lasă pe mai târziu toate aceste indicaţii, L'onee. Nu pot să rămân decât atât cât să aranjez întâlnirea cu tine într-un loc în care să ne vedem fizic.

Terminând ce avea de spus, îi zâmbi… şi aşteptă.

XXV

Rendez-vous în Khotahay

Răspunsul lui L'onee întârzie surprinzător de mult. Ochii grăsunei Calyia înotau în lacrimi. Mâinile îi tremurau. Se aplecă înainte în jilţul ei şi, în sfârşit, şopti:

– Ptath!

Ea se *ridică* în picioare, se apropie de el şi îl prinse de braţ.

– Ptath, scânci ea. Ptath, ea a dat ordinul de atac. Înţelegi? A ordonat atacul.

– Bun! făcu Holroyd.

Vocea nushirului probabil că atribuise un cu totul alt sens cuvântului rostit, decât cel intenţionat de el. Căci blonda se retrase, cu un chip care-i trăda tulburarea. Holroyd o privi cu luare-aminte.

– Nu-ţi pierde cumpătul! o încurajă el posomorât. În momentul de faţă nu putem face nimic ca s-o oprim şi, în afară de asta, dacă analiza mea este corectă, Ineznia ne va cădea singură în plasă. Nu putem decât să-i compătimim pe toţi acei amărâţi care-şi vor pierde vieţile, dar nu trebuie să ne pripim defel.

Se grăbi să continue:

– De vreme ce nushirul ne-a aflat secretul, am putea foarte bine să-i dăm de înţeles care-i poziţia lui exactă în prezent şi în viitor. Sper, pentru început, că el îşi dă seama că o persoană care poate pune la cale diabolicul atac al Accadistranului asupra Gonwonlaneului, nu-şi va pierde

timpul cu nushirul din Nushirvan. Iar despre rest, vreau să-i fie limpede că va trăi până la adânci bătrâneţi. Va trebui, totuşi, să schimbe ceva în guvernarea sa. Mă gândesc la o monarhie limitată, numai pe timpul vieţii sale. După aceea, nu mai ştiu, nu prea văd vreun parlament care să reprezinte cinci de miliarde de oameni. Membrii lui, indiferent de numărul lor, s-ar afla prea departe de fiecare alegător în parte. Mai adecvate ar fi mai multe guverne locale şi nu văd nici un motiv pentru care urmaşii nushirul n-ar putea juca un rol important, dacă nu chiar crucial. Nu are de ales. Sunt sigur că bunul-simţ îl va ghida.

Holroyd se întrerupse, conştient de privirea lui L'onee, aţintită asupra lui. Îşi aminti brusc că trupul i se afla departe, pe spinarea unei păsări gigantice. Dacă el era conştient că era important să se găsească în propriul corp chiar înainte de a afla despre atac, de-acum era urgent. Se imagină deodată urmărit de un escadron de screeri antropofagi de-ai zardului. Încheie repede:

– Lucrul cel mai imperios acum este ca noi doi să ne vedem la faţă şi, pentru asta, am nevoie de ajutorul tău ca să aflu unde se găseşte exact trupul meu în acest moment.

Îi explică cum zburase spre sud, lăsând în urma lui ferma de la care furase screerul, cum trecuse peste Marea Tethilor, luând-o apoi spre vest, de-a lungul unui ţărm pustiu din Gonwonlane. L'onee îl întrerupse:

– Cum? Da, sigur că da. Asta-i marea rezervaţie împădurită a lui Ptath la est de cetatea Ptath. Dacă urmezi în continuare calea aceasta, ar trebui să ajungi repede la un golf unde se întâlnesc trei râuri şi se varsă în mare. Aterizează pe ţărmul sudic al celei mai mari dintre cele patru sau cinci insule şi aşteaptă-mă acolo. Voi veni în corpul în care m-ai văzut prima oară, când mă căţăram pe Marea Stâncă.

Ea îi surâse stins:

– Este singurul trup care-mi mai este îngăduit să-l

stăpânesc acum.

Se întrerupse pentru a-l iscodi:

– Ptath, ai vreun plan? Vreau să zic, făcu ea un gest cu mâna, un plan adevărat, unul al cărui scop să fie înlăturarea Inezniei?

– Am o teorie, o lămuri în şoaptă Holroyd, şi o credinţă de neclintit în natura umană. Deţin o armă defensivă care va salva miliarde de vieţi. Am puterea să intru în mintea oricărui bărbat de oriunde, inclusiv în cea a preoţilor templului. Dar, dacă Ineznia reuşeşte să-mi captureze adevăratul trup, înainte să fiu gata de acţiune, s-a terminat cu noi. Este singurul răspuns pe care ţi-l pot da.

Observă că ochii ei albaştri îi scrutau figura cu nelinişte, dar obrajii graşi ai nushirului rămâneau mai departe impenetrabili, încât spuse nesigură:

– Cât va mai dura până să iei măsuri?

Bărbatul scoase un suspin. Şi-ar fi dorit ca ea să nu-i fi pus această întrebare. Îi era prea greu să răspundă. Prima lui analiză în privinţa timpului care urma să se scurgă, varia între patru şi cinci luni. În lumina faptului că el îi semnase lui L'onee condamnarea la moarte, execuţia urmând să aibă loc peste şase luni, iar o parte deja trecuse, nu *trebuia* să dureze mai mult de cinci luni. De fapt, nu depindea de el, dar presupuse că aveau să fie cinci. Numai gândul la aceste lucruri îl făcea să se cutremure. În cinci luni screerii antropofagi ai zardului aveau să măcelărească nordul Gonwonlaneului. Oraşele aveau să cadă în ghearele invadatorilor, în mijlocul unor scene cumplite care aveau să aducă a sfârşit de lume, la o scară colosală, cu neputinţă de imaginat.

Dar dimensiunea probabilă a dezastrului *nu putea* schimba nimic. În trecut, în 1944, oamenii învăţaseră această lecţie. Oroarea trebuia ignorată, trebuia înfruntată cu fermitate, iar pregătirile urmau să fie făcute cu răbdare, în aşteptarea orei la care răul putea fi curmat dintr-o

singură lovitură nimicitoare.

Holroyd îşi alungă din minte înfricoşătoarea imagine. Îşi luă grăbit rămas-bun de la ea:

– Ne mai vedem în deltă şi am să-ţi explic tot. Cu bine, deocamdată.

Nu trecură decât zece minute de când se întorsese în propriul corp că şi zări sclipirea argintie a celor trei râuri despre care îi povestise L'onee. Două zile s-au scurs până când ea i se alătură acolo.

XXVI

Invazie în Gonwonlane

Insula era un tărâm idilic, năpădit de verdeaţă. Dealurile şi poienile ei erau însufleţite de mici vietăţi. În fiecare luminiş al junglei se găseau pomi fructiferi cu felurite roade care dădeau mai mult sau mai puţin în pârg. În siguranţa atemporală a locului, cei doi, slăbănoaga bronzată şi bărbatul înalt, brunet, îşi ascundeau trupurile şi aşteptau transferul de putere înăuntrul lui Holroyd, putere ce presupunea că femeile se rugau, iar victoria era posibilă. Trecură zilele şi săptămânile.

Nu pierdură timpul în zadar. Se proiectau pe rând în diferite corpuri din orice parte a ţării, ale unor demnitari, mareşali, înalţi zoşi şi fezoşi, conducători ai templului şi comandanţi rebeli. Treaba mergea foarte încet, ca un război de tranşee. Continentul era prea vast, erau prea multe persoane leneşe în gândire, ducând un trai înrădăcinat în tradiţii conservatoare. Erau prea mulţi bărbaţi din oraşele îndepărtate care ripostau cu viclenie:

– Dar zeiţa nu ne-a trimis nici un avertisment în privinţa unui război cu Accadistranul. Unde sunt stilurile imperiale cu anunţuri? Ne minţiţi în faţă. *Zeiţa nu ne~a prevenit!*

N-o făcuse. Zvonurile circulau ca o boală contagioasă. Meşteşugarii, cărora transporturile interurbane de screeri şi de grimbi nu li se mai înapoiaseră niciodată, îşi închiseră, stânjeniţi, magazinele şi, cu un fler al autoconservării specific clasei de mijloc, se retraseră la proprietăţile lor de

la ţară. Refugiaţii se îngrămădiră în sud, urlându-şi teroarea. Dar nu veni nici o veste de la zeiţa. Undeva, după cum o vedea Holroyd, şedea într-un jilţ şi surâdea cu o răceală calculată, sau, poate, hohotea cu râsul ei cristalin.

Holroyd şi L'onee se aflau în oraşul Ptath, în noaptea în care megalopolisul căzu pradă invadatorilor. Rămaseră pe un deal de unde se puteau zări marea şi oraşul, intrând în trupurile unui cuplu de căsătoriţi şi citind afişul pe care el îl observase mai devreme în acea zi:

> În această seară nici o lumină nu trebuie să dezvăluie oraşul sacru screerilor zburători ai zardului. Dezastrul care s-a abătut asupra patriei este rezultatul cedării noastre în faţa insistenţelor rebelilor fără credinţă, în pofta lor nebună de a ataca Nushirvanul. Puneţi-vă credinţa în zeiţă!

"Puneţi-vă credinţa în zeiţă!" Oh, Kolla! Oh, Ptath! Holroyd remarcă cu amărăciune:

– Este de mirare cum de nu şi-a dat nimeni seama mai înainte că un camuflaj ar ajuta invadatorul şi ar împiedica defensiva. Vom vedea o mulţime de asemenea porunci de-acum încolo, chiar premergătoare atacurilor.

L'onee se trase mai adânc în umbra unei uşi, pe prag, dar nu scoase o vorbă. Se întuneca tot mai mult, iar norii goneau pe un cer fără lună, deasupra capetelor lor. Oraşul se aşternea la picioarele ei învăluit în beznă, primele clădiri se pierdeau iute în negura nopţii. Dar oraşul era acolo, nevăzut şi totuşi palpabil. Ptath, eterna cetate. Oraşul luminilor, străvechiul cămin al Celui Strălucitor, regele-zeu al tuturor timpurilor. *Acel* Ptath din întuneric! Pentru prima dată în toată istoria lui impresionantă nu se aprinse nici o lumină. Ptath se cufundă în noapte, pierzându-şi contururile, la fel ca dealurile din vest.

Alene, L'onee ieşi din umbra uşii. Stelele peticeau cu razele lor spărturile norilor, desenând pe chipul ei abia vizibil forme ciudate, pasionante. Şopti:

– Noi nu putem face nimic? Trebuie să privim ca la teatru? Ptath, cele nouă oraşe de aur din vest au căzut. În est, Lira, Galee, Ristern, Tanis şi cele patruzeci şi trei de cetăţi din golful nord-estic, împreună cu tot ţinutul de la ţărmul mării şi de la nord, alături de glorioasa Kaloorna…

– Iar astă-seară însuşi oraşul Ptath, adăugă el cu monotonie. Nu, L'onee, nu putem face absolut nimic. Chiar şi aşa, va trebui să facem cât mai puţin uz de puterea atât de necesară nouă, iar…

Se întrerupse. Ea observă cum trupul lui se încorda. Silueta lui din umbră se întoarse, părând să-şi aţintească ochii la nord, într-un fel crispat.

Îi atrase atenţia:

– Ascultă!

L'onee auzi şi ea atunci. Ca vaietele slabe ale unei rafale ce preceda un ciclon, numai că era şi mai îngrozitor. Sunetele nemăsurat de terifiante răzbăteau până la ei din cerul întunecat *de la* nord.

– Scrrreeerrr!

– Scrrreeerrr!

– Scrrreeerrr!

Primul sunet fu ca un semnal. Brusc, urletul teribil, străin, al giganticelor păsări vorace umplură spaţiul. O sută de mii, cinci sute de mii, *zece milioane* de screeri în zbor, ale căror ţipete spintecau cerul miezului nopţii. Noaptea deveni scena măcelului nebunesc.

După aceea, când totul se sfârşi şi se întoarseră pe insulă, Holroyd strigă cuprins de turbare:

– Am s-o rup în bucăţele. Am să…

Se linişti, fiindcă, de fapt, ştia prea bine, cu o certitudine calculată şi cu sânge rece, ce avea de gând să-i facă Inezniei, femeia-fiară.

Se ducea de ambele părţi, bătălia pentru Gonwonlane. Tot mai multe persoane şi grupuri luptau cu stâlpi terminaţi în V şi cu suliţe, iar armata se afla pe drum. Holroyd urmări

progresul considerabil de la est, urmări unele dintre diviziile sale de screeri, pe măsură ce se lansau pentru protecţia oraşelor şi se angajau în luptă cu invadatorul. Uneori mai câştigau câte o bătălie şi rezistau pe poziţii o zi, o săptămână, până când comandamentul general al invadatorilor detaşa şi concentra mase de screeri ucigaşi, care să înăbuşe orice rezistenţă.

În istoria războaielor, i se părea lui Holroyd, nici o armată n-a avut mai mult de suferit decât cea gonwonlaniană. Cu sursele sale de aprovizionare blocate, fără hrană zile în şir, mari unităţi de bărbaţi îşi pierdeau minţile din cauza foamei şi îşi mâncau grimbii şi screerii, măsurându-şi, reciproc, carnea cu priviri lacome. De două ori, Holroyd văzu oameni care-şi mâncau semenii.

Şi, totuşi, nu puteau să facă nimic altceva decât să aştepte, să *aştepte,* şi iar să AŞTEPTE. Discutară în nenumărate rânduri despre planurile lor şi despre situaţia în care se aflau, femeia al cărei trup fusese un cadavru, iar bărbatul ai cărui ochi întunecaţi se umpleau pe zi ce trecea de tot mai multă groază şi mânie în urma calvarului la care era martor, strângând în sufletul lui din ce în ce mai multă îndârjire înverşunată.

– Este chiar foarte simplă toată treaba asta cu puterea zeiască, suspină el într-o noapte, pe când se aşezaseră în iarba grasă a insulei lor. La un moment dat poţi să-ţi proiectezi, esenţa eului tău, hai s-o numim suflet. Ceva mai încolo, întregul tău trup poate fi transportat prin spaţiu. Nu mult după asta, poţi să mai iei pe cineva cu tine. Următorul pas este abilitatea de a te întoarce în *trecut,* încet, mai întâi în trecutul apropiat, iar apoi traversezi la iuţeală puncte paralele de la o epocă la alta, străbătând în salturi vreo două sute de milioane de ani, ajutat fiind de un alt pol de putere zeiască. Mai sunt şi alte puteri care se intersectează cu astea, de exemplu călătoria minţilor în care Ineznia m-a luat cu ea. Ceea ce mă uimeşte pe mine este că vrăjile lui

Ptath nu s-au dovedit a fi altceva decât hipnotism, idei inculcate atât în mintea ta, cât şi în cea a zeiţei cu părul de aur. Dar până şi ea, în ciuda puterii ei, n-a reuşit să se scuture.

L'onee adăugă în şoaptă din întuneric:

– Bătrânul Ptath cunoştea mintea omenească. El a descoperit că nici un creier nu putea să-şi fixeze mai mult de şapte comenzi - sugestii - pe o perioadă lungă de timp. Dacă le analizezi cu atenţie pe cele şapte alese de el, îţi dai seama cu ce grijă le-a selectat.

Holroyd încuviinţă din cap vlăguit, dar nu mai scoase un cuvânt în acea noapte. Abia o lună mai târziu rupse tăcerea îndelungată dintre ei:

– Acest bătrân Ptath al tău, cum arăta? Şi de ce s-a contopit cu rasa? După cât se pare, din câte rezultă, a fost cea mai mare greşeală pe care a făcut-o vreodată.

Femeia slabă îşi scutură capul şi îi răspunse cu o voce răsunătoare:

– Uită-te la tine, Peter Holroyd. Tu eşti acel Ptath pe care-l ştiam, bătrânul Ptath, marele, cinstitul, lucidul Ptath. Uită-te la tine, îţi spun, şi ai să-l vezi pe Ptath aşa cum era el, şi, adăugă ea în surdină, aşa cum va mai fi!

Înainte ca bărbatul să deschidă gura, ea continuă ceva mai tristă:

– Iar în ce priveşte contopirea lui cu rasa, într-un anume sens se pare că i-a fost într-adevăr fatal. Dar zicea că simţea în sinea lui imbolduri întunecate, străine, inumane de care trebuia să se purifice printr-o reîntoarcere la izvorul decenţei - forţa vitală a neamului omenesc. Dacă temerile i-au fost justificate, dacă el ar fi devenit mai rău, atunci ceea ce vedem cu ochii noştri nu este un *dezastru, ci o* renaştere a speranţei. Îţi jur că tot ce şi-a dorit Ptath pot găsi acum în tine, acea cunoaştere nepărtinitoare a ceea ce este drept, hotărârea de a pune capăt răului, abilitatea de adaptare pentru a-ţi lovi adversara cu propriile ei arme, fără să pierzi

nimic din acea voinţă de a face bine, fără a te clinti din scopul tău cinstit, ori a-l murdări.

Se opri cu răsuflarea tăiată, după care, cu un suspin, îi repetă vechea ei întrebare:

– Ptath, te simţi mai puternic? Simţi vreo *creştere?*

Şi, ca întotdeauna, Holroyd îi răspundea cu o mulţumire nemiloasă:

– Da… da, simt!

În a o sută douăsprezecea noapte chiar simţi ceva tangibil. Testul de peste zi îi reuşi. Putea să-şi transporte *trupul* prin spaţiu. Iar în cea de-a o sută treizecea dimineaţă putu s-o ia şi pe L'onee cu el fără să se folosească de apă ca agent catalizator. După aceea, ei rămaseră în picioare, privindu-se îndelung unul pe altul cu ochi strălucitori, dar încruntaţi. Venise ceasul răfuielii.

XXVII

CĂDEREA UNEI ZEIŢE

CA DOUĂ SPECTRE, SE MATERIALIZARĂ ÎN TEMNIŢA ÎN CARE ZĂCEA în lanţuri adevăratul corp al lui L'onee.

Le luă ceva timp să transporte cu ei materialele de care aveau nevoie, forja din piatră şi combustibilul, pentru spargerea lanţurilor metalice. Ferăstraiele nu tăiau metalul.

Mai trecu o vreme până să reuşească să-l substituie cu cel al unei femei moarte, găsită de ei, care, în semiîntuneric, semăna oarecum cu L'onee, şi să aranjeze lanţurile în aşa fel, încât să pară că încă mai era legată de ele.

– Nu că trupul meu, începu L'onee, ar avea vreo importanţă, în comparaţie cu problemele ce rămân de rezolvat. De altfel, pe termen lung vei putea să faci dintr-un alt corp, pe care l-am posedat, un pol de putere. Dar sunt sigură că ea o să se întoarcă aici. În clipa în care va afla că trăieşti, va veni aici să mă distrugă.

– Nu mai fi aşa de altruista, nu te mai sacrifica atâta, o mustră el. Corpul tău este important, iată de ce contăm ca ea să vină aici la un moment dat, după primul nostru pas împotriva ei. Dar acum, hai să ducem toate lucrurile astea fără importanţă şi propriile trupuri într-o cameră de alături. Vom avea nevoie de toate astea când se va prinde în capcana noastră. Să ne lăsăm corpurile prin preajmă este periculos, însă…

Următoarea oprire, se gândi el, urma să fie în pielea

unei înalte oficialităţi din palatul de la Gadir, în Accadistran.

Bărbatul stătea în picioare, uitându-se pe fereastra care dădea înspre giganticul capitoliu al Accadistranului, când Holroyd îi pătrunse în trup. Oraşul se aşternea la picioarele lui. Pentru Holroyd, care văzuse atât de multe cetăţi în fugă, nu reprezenta decât o simplă însăilare de piatră şi marmură. Cu coada ochiului observă cum una dintre *femeile din* cameră îşi mişca leneşă degetele. Holroyd se întoarse de la fereastră şi o privi în faţă. Fără greş, acum, degetele ei semnalau: "L'onee!" Se înţeleseseră să fie amândoi prezenţi în cazuri de necesitate… ca să fie mai siguri.

Surâzător, bărbatul se apropie de femeia zard şi, de îndată ce ea îi simţi prezenţa, el îi împlântă un cuţit în inimă. Era o lovitură crudă şi laşă, dar păstră în mintea lui milioanele de vieţi umane sacrificate de screeri. Şi ştiu că indiferent cum murea acest trup stăpânit de Ineznia, singurul lucru care conta era că decedase!

Lângă el un bărbat urlă:

– Deld, asasinule!

Holroyd nu făcu nici o încercare să apere trupul pe care-l poseda. Suliţa îl străpunse vibrând cu o violenţă tremurătoare. Creierul i se cutremură de durere şi de groază. Uluit, se retrase din trupul pe moarte şi intră în cel al prim-ministrului zardului, care se dădea de ceasul morţii, văitându-se cu jale. El continuă cu acele exclamaţii mai multe secunde, apoi anunţă cu glas răsunător:

– Va avea loc imediat o şedinţă extraordinară a cabinetului. Şi, mareşale, convoacă-i pe generali pentru consultări în privinţa necesităţii retragerii armatelor noastre din Gonwonlane. Gărzi, scoateţi din încăpere toate persoanele neoficiale, mai ales femeile, cu excepţia fratelui şi surorii zardului.

L'onee se afla în aceasta din urmă. O singură femeie încercă să opună rezistenţă, pentru scurtă vreme, ţipând cu

o frenetică sfidare:

– Prea târziu, L'onee, prea târziu. Ai aşteptat prea mult. Încă trei luni şi tot Gonwonlaneul va fi ocupat. Chiar acum, primul lucru pe care-l voi face este să mă duc în palatul-citadelă şi să-ţi distrug adevăratul trup, toanto!

"Femeie, i se adresă Holroyd în gând, cu o cumplită satisfacţie, nu pari să-ţi dai seama că un bărbat a ucis zardul şi că el nu era vreo paiaţă a lui L'onee."

Cu voce tare, ca să-l audă curtenii, mai spuse:

– Trebuie să fie vreo isterică!

L'onee, în corpul surorii zardului, se apropie iute, şoptindu-i:

– Nu m-am gândit nici o clipă că ea nu bănuie că mai eşti în viaţă. Asta simplifică totul. Va trebui să se întoarcă în propriul trup în camera zăvorâtă din palat, după care să coboare în temniţă. Trebuie să i-o luăm înainte. Aceşti oameni pot fi *lăsaţi* singuri deocamdată.

Totul se petrecu iute ca gândul. Ei aşteptau deja în propriile corpuri învăluite de întunericul hrubei. O aşteptau pe Ineznia. Brusc, camera se lumină pe măsură ce forma învolburată se materializă şi apoi se fixă. Se uita la ei.

– Vai, dragă Ineznia, o luă L'onee în primire, cât de drăguţ din partea ta să vii aici, aşa cum ne-am dorit.

Ochii albaştri ai zeiţei blonde se deschiseră larg. Îi aruncă o privire ei, apoi lui Holroyd. O groază stranie i se întipări pe figură.

– Şi nu te mai obosi să-ţi părăseşti trupul ca să cauţi ajutor în altă parte, adăugă L'onee încruntată. Am postat gardieni pe coridoarele de deasupra, şi nu vor lăsa pe nimeni să coboare aici în afară de zeiţă. Şi toţi simt bărbaţi.

Se întrerupse ca să se adreseze lui:

– *Repede,* Ptath, lanţurile! încearcă să se disipeze.

Dură mult. Un *lucru* nebun îşi băga ghearele în faţa lui; dar după asta ea a fost a lui. Îi înfăşură trupul de jur-împrejur, pe când se zvârcolea în verigile reci ale lanţului.

Simţi cum îl cuprinde slăbiciunea, când L'onee îi aduse de pe forjă belciugul din metal, ce strălucea de te orbea; îl fixă de lanţ cu ciocanul şi turnă apă *caldă,* ca să-l întărească. Era o *lucrătură* grosolană, dar nici un om n-avea muşchi atât de puternici încât să mai poată rupe vreodată acele fiare.

Alături de el, L'onee o potoli:

– Nu te speria prea tare, draga mea. Vei fi ţinută aici în temniţă, până când Ptath va fi îndeajuns de puternic să-ţi distrugă abilitatea de a fi un pol al puterii. Redevenind muritoare, ţi se va da voie să-ţi trăieşti viaţa în linişte şi belşug. Te poţi gândi, Ineznia, la vreo pedeapsă mai potrivită?

– Hai să ieşim de aici, mormăi bărbatul. Mi se face rău.

Dar tocmai el fu cel care se opri în prag şi aruncă o ultimă privire creaturii în *lanţuri.*

– Ai uitat un singur lucru, Ineznia, o lămuri el. Cu cât mai mare este pericolul, cu atât mai mult oamenii de rând se îndreaptă spre credinţă, fără să mai stea pe gânduri. Cu cât mai fără milă au încercat soldaţii tăi să-i facă să renunţe la beţişoarele de rugăciune, cu atât mai hotărâţi le-au ascuns pe unde au putut. Religia, vezi tu, nu este în esenţă doar adoraţia vreunui zeu sau a vreunei zeiţe. Religia înseamnă frică. Este scânteia care li se aprinde dinaintea ochilor, când gândul morţii sau al primejdiei îi ameninţă. Este o chestiune personală. Se hrăneşte din întuneric şi din nesiguranţă. În marea criză pe care tu ai stârnit-o cu atâta nesăbuinţă, *ce vroiai mai firesc decât ca femeile să se roage pentru soţii şi iubiţii lor care luptau pe front!* N-or să regrete niciodată, te asigur.

Terminând ce avea de spus, se întoarse şi ieşi pe uşă. L'onee îl aştepta. Împreună, o închiseră şi o zăvorâră.

Şi tot împreună urcară din întuneric la lumină.

Sfârşit